



EUROPA-KOMMISSIONEN

Bruxelles, den 11.10.2011
KOM(2011) 635 endelig

2011/0284 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om en fælles EU-købelov

{SEK(2011) 1165 endelig}
{SEK(2011) 1166 endelig}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

- Forslagets begrundelse og formål

Forskelle mellem medlemsstaternes aftaleret skaber hindringer for erhvervsdrivende og forbrugere, som ønsker at give sig i kast med grænseoverskridende handel i det indre marked. De hindringer, der skyldes disse forskelle, får erhvervsdrivende, navnlig små og mellemstore virksomheder, til at afholde sig fra at indlade sig på grænseoverskridende handel eller udvide aktiviteterne til nye markeder i andre medlemsstater. Forbrugerne hindres i at få adgang til produkter, der udbydes af erhvervsdrivende i andre medlemsstater.

På nuværende tidspunkt er det kun én ud af ti EU-erhvervsdrivende involveret i salg af varer, der eksporterer inden for Unionen, og hovedparten af disse eksporterer kun til nogle få medlemsstater. Aftaleretlige hindringer er én af de væsentlige faktorer, der bidrager til denne situation. Undersøgelser¹ viser, at de erhvervsdrivende blandt de mange hindringer for grænseoverskridende handel, herunder afgiftsbestemmelser, administrative krav, vanskeligheder med hensyn til levering, sprog og kultur, har angivet, at de anser de aftaleretlige hindringer for at være en af de væsentligste.

Behovet for, at de erhvervsdrivende tilpasser sig de forskellige nationale aftaleretlige bestemmelser, som i givet fald gælder i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner, gør grænseoverskridende handel mere kompleks og dyrere i forhold til indenlandsk handel, både for transaktioner mellem erhvervsdrivende og forbrugere og transaktioner mellem erhvervsdrivende.

I forhold til indenlandsk handel opstår der normalt ekstra transaktionsomkostninger for erhvervsdrivende i grænseoverskridende situationer. De omfatter problemet med at få kendskab til bestemmelserne i den udenlandske aftaleret, der finder anvendelse, få juridisk rådgivning, forhandle lovvalg ved transaktioner mellem erhvervsdrivende, og tilpasse aftaler til kravene i forbrugerlovgivningen i transaktioner mellem erhvervsdrivende og forbrugere.

I grænseoverskridende transaktioner mellem en virksomhed og en forbruger har aftaleretlige transaktionsomkostninger og juridiske hindringer som følge af forskellene på de forskellige nationale forbrugerpræceptive regler stor betydning. I henhold til artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I)² skal en erhvervsdrivende, når vedkommende retter sin virksomhed mod forbrugere i en anden medlemsstat, overholde aftaleretten i den pågældende medlemsstat. I tilfælde, hvor parterne har valgt, at en anden lov skal finde anvendelse, eller hvor de bindende forbrugerbeskyttelsesbestemmelser i forbrugerens medlemsstat giver et højere beskyttelsesniveau, skal disse bindende forbrugerretlige regler overholdes. De erhvervsdrivende skal derfor på forhånd finde ud af, om loven i den medlemsstat, hvor forbrugeren har sit sædvanlige opholdssted, giver et højere beskyttelsesniveau, og sikre, at deres aftaler er i overensstemmelse med kravene heri. Den eksisterende harmonisering af

¹ Eurobarometer 320 on European contract law in business-to-business transactions fra 2011, s. 15, og Eurobarometer 321 on European contract law in consumer transactions fra 2011, s. 19.

² EUT L af 4.7.2008, s. 6.

forbrugerlovgivningen på EU-plan har resulteret i en vis tilnærmelse på nogle områder, men forskellene mellem medlemsstaternes bestemmelser er fortsat betydelige. I forbindelse med e-handelstransaktioner skal de erhvervsdrivende afholde yderligere aftaleretlige omkostninger, som skyldes behovet for at tilpasse virksomhedens websted til lovkravene i hver medlemsstat, som de retter deres virksomhed mod.

I grænseoverskridende transaktioner mellem erhvervsdrivende er parterne ikke underlagt de samme begrænsninger med hensyn til lovvalg. De økonomiske virkninger af at forhandle og anvende en udenlandsk lovgivning er imidlertid også betydelige. Omkostningerne som følge af transaktioner med forskellige nationale lovgivninger er byrdefulde navnlig for små og mellemstore virksomheder. I deres forbindelser med større virksomheder er små og mellemstore virksomheder generelt nødt til at anvende lovgivningen i deres forretningspartners land og afholde de omkostninger, der er forbundet med at få kendskab til indholdet af den udenlandske lovgivning, der gælder for aftalen, og efterleve den. I aftaler mellem små og mellemstore virksomheder er behovet for at forhandle lovvalg en betydelig hindring for den grænseoverskridende handel. For begge aftaletyper (mellem erhvervsdrivende og mellem erhvervsdrivende og forbrugere) kan disse ekstra transaktionsomkostninger for små og mellemstore virksomheder endog være uforholdsmæssige i forhold til transaktionens værdi.

Sådanne yderligere transaktionsomkostninger stiger i takt med det antal medlemsstater, som en erhvervsdrivende handler med. Jo flere lande, de eksporterer til, jo større betydning tillægger de således aftaleretlige forskelle som en handelshindring. Små og mellemstore virksomheder er navnlig ugunstigt stillet: jo mindre en virksomheds omsætning er, desto større andel tegner transaktionsomkostningerne sig for.

De erhvervsdrivende oplever også en større lovgivningsmæssig kompleksitet i forbindelse med grænseoverskridende handel i sammenligning med indenlandsk handel, da de ofte er nødt til have med flere nationale aftaleretlige regelsæt at gøre, der har forskelligt indhold.

Det gør det mere kompliceret at drive handel på tværs af landegrænserne, hvis man skal indrette sig efter fremmed ret. De erhvervsdrivende placerede problemet med at få kendskab til bestemmelserne i fremmed aftaleret på førstepladsen blandt hindringerne for transaktioner mellem erhvervsdrivende og forbrugere og på tredjepladsen for transaktioner mellem erhvervsdrivende³. Der er flere juridiske komplikationer ved handel med et land, hvis retssystem er grundlæggende anderledes, mens det empirisk er blevet påvist, at bilateral handel mellem lande, der har et retssystem med en fælles oprindelse, er langt mere omfattende end handelen mellem to lande, der ikke har det til fælles⁴.

Forskellene mellem de aftaleretlige bestemmelser og de ekstra transaktionsomkostninger og den kompleksitet, de skaber i grænseoverskridende transaktioner, får således et stort antal erhvervsdrivende, navnlig små og mellemstore virksomheder, til at afholde sig fra at udvide aktiviteterne til andre medlemsstaters markeder. Disse forskelle fører også til en begrænsning

³ Eurobarometer 320 on European contract law in business-to-business transactions fra 2011, s. 15, og Eurobarometer 321 on European contract law in consumer transactions fra 2011, s. 19.

⁴ A. Turrini and T. Van Ypersele, Traders, courts and the border effect puzzle, *Regional Science and Urban Economics*, 40, 2010, s. 82: "Analysing international trade across OECD countries we show that controlling for countries specific factors, distance, the presence of common border and common language [...], similar legal systems have a significant impact on trade [...]. If two countries share common origins for their legal system, on average they exhibit trade flows 40 % larger."

af konkurrencen i det indre marked. Værdien af den mistede handel hvert år mellem medlemsstater som følge af forskelle mellem de aftaleretlige bestemmelser udgør i sig selv to cifrede milliardbeløb i euro.

De forpassede muligheder for grænseoverskridende handel har også negative virkninger for de europæiske forbrugere. Mindre grænseoverskridende handel resulterer i mindre import og mindre konkurrencedygtighed mellem de erhvervsdrivende. Dette kan føre til et mere begrænset produktudvalg til en højere pris på forbrugermarkedet.

Selv om indkøb på tværs af grænserne kunne medføre betydelige økonomiske fordele i form af et større og bedre udbud, foretager hovedparten af de europæiske forbrugere kun deres indkøb på hjemmemarkedet. Én af de vigtige grunde til denne situation er, at forbrugerne på grund af forskellene mellem de nationale lovgivninger ofte er usikre på deres rettigheder i grænseoverskridende situationer. F.eks. er en af deres væsentlige betænkeligheder spørgsmålet om, hvilke muligheder de har, hvis et produkt, der er købt i en anden medlemsstat, er behæftet med mangler. Mange forbrugere afholder sig derfor fra at foretage indkøb uden for hjemmemarkedet. De går glip af muligheder i det indre marked, da der ofte kan findes bedre tilbud med hensyn til kvalitet og pris i en anden medlemsstat.

E-handel gør det lettere at søge efter tilbud og sammenligne priser og andre vilkår, uanset hvor en erhvervsdrivende er etableret. Når forbrugere forsøger at afgive ordrer hos en virksomhed fra en anden medlemsstat, oplever de imidlertid ofte den forretningspraksis, at virksomheden nægter salg, hvilket ofte skyldes forskelle mellem de aftaleretlige bestemmelser.

Det generelle **mål** med forslaget er at forbedre det indre markeds oprettelse og funktion ved at lette udvidelsen af den grænseoverskridende handel for erhvervslivet og forbrugernes grænseoverskridende indkøb. Dette mål kan nås ved at give mulighed for at vælge et selvstændigt, ensartet sæt aftaleretlige regler, herunder regler om forbrugerbeskyttelse, den fælles EU-købelov, som skal anses for en alternativ aftaleretlig ordning inden for den enkelte medlemsstats nationale ret.

De erhvervsdrivende bør kunne anvende den fælles EU-købelov på alle deres handler inden for Den Europæiske Union i stedet for at skulle tilpasse sig forskellige nationale aftaleretlige regler, for så vidt som den anden part i aftalen er enig heri. Den fælles EU-købelov bør dække hele aftalens livscyklus og således omfatte de fleste områder, der er relevante ved indgåelse af aftaler på tværs af landegrænserne. På den måde ville de erhvervsdrivende kun være nødt til at gøre sig bekendt med andre medlemsstaters nationale regler, for så vidt angår visse langt mindre vigtige spørgsmål, som ikke er reguleret i den fælles EU-købelov. I handel mellem erhvervsdrivende og forbrugere ville der ikke længere være behov for at finde ud af, hvilke regler om forbrugerbeskyttelse der er præceptive i forbrugerens retssystem, for den fælles EU-købelov ville indeholde fuldt ud harmoniserede regler om forbrugerbeskyttelse, der sikrer en høj beskyttelsesstandard overalt i Den Europæiske Union. I handel mellem erhvervsdrivende på tværs af landegrænserne kunne forhandlingerne om lovvalg forløbe mere gnidningsløst, eftersom de kontraherende parter ville have mulighed for at aftale, at den fælles EU-købelov – som de begge har lige god adgang til – skulle anvendes på deres kontraktforhold.

Som en direkte følge heraf kunne de erhvervsdrivende spare de ekstra aftaleretlige transaktionsomkostninger og operere inden for mindre komplekse lovgivningsmæssige rammer i forbindelse med den grænseoverskridende handel på grundlag af et fælles sæt regler i Den Europæiske Union. De erhvervsdrivende vil således bedre kunne udnytte fordelene ved

det indre marked ved at udvide deres handel på tværs af grænserne, og som følge heraf vil konkurrencen i det indre marked stige. Forbrugerne vil få gavn af bedre adgang til tilbud i hele Den Europæiske Union til lavere priser og opleve færre situationer, hvor den erhvervsdrivende ikke ønsker at sælge til dem. De vil også få større sikkerhed med hensyn til deres rettigheder, når de køber ind på tværs af grænserne, på grundlag af et fælles sæt bindende regler, som sikrer et højt forbrugerbeskyttelsesniveau.

Generel baggrund

Ved sin meddelelse fra 2001⁵ iværksatte Kommissionen en omfattende offentlig høring om de fragmenterede retlige rammer på aftalerettens område og de negative følger heraf for den grænseoverskridende handel. I juli 2010 indledte Kommissionen en offentlig høring med offentliggørelsen af en grønbog "om løsningsmodeller for indførelse af en europæisk aftaleret for forbrugerne og erhvervslivet"⁶ (grønbogen), som fastlagde forskellige løsningsmodeller for, hvordan man kan styrke det indre marked gennem fremskridt på det europæiske aftaleretlige område.

Som svar på grønbogen vedtog Europa-Parlamentet den 8. juni 2011 en beslutning, hvori det gav udtryk for kraftig støtte til et instrument, som vil forbedre det indre markeds oprettelse og funktion og give fordele for erhvervsdrivende, forbrugere og medlemsstaternes retssystemer.

Kommissionen erkender i sin meddelelse "Europa 2020"⁷, at det er nødvendigt at gøre det nemmere og billigere for erhvervslivet og forbrugerne at indgå kontrakter med partnere i andre medlemsstater, bl.a. ved at arbejde videre med en frivillig europæisk aftaleret. Ifølge den digitale dagsorden for Europa⁸ skal der indføres et frivilligt europæisk aftaleretligt instrument for at rette op på den fragmenterede aftaleret og øge forbrugernes tillid til e-handel.

- Gældende bestemmelser på det område, som forslaget vedrører

Der er betydelige forskelle mellem medlemsstaternes aftaleret. EU begyndte oprindeligt at regulere på det aftaleretlige område ved hjælp af minimumsharmoniseringsdirektiver, der blev vedtaget inden for forbrugerbeskyttelsesret. Tilgangen med minimumsharmonisering betød, at medlemsstaterne havde mulighed for at beholde eller indføre strengere obligatoriske krav end kravene i EU-retten. I praksis er denne tilgang resulteret i divergerende løsninger i medlemsstaterne, endog på områder, der var harmoniseret på EU-plan. I modsætning hertil harmoniserer det nyligt vedtagne direktiv om forbrugerrettigheder fuldt ud områder såsom de oplysninger, der skal gives forbrugerne forud for indgåelsen af aftaler, forbrugernes fortrydelsesret i forbindelse med aftaler vedrørende fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted samt visse aspekter af levering af varer og risikoens overgang.

Med hensyn til forholdet mellem erhvervsdrivende har Unionen foretaget regulering inden for bekæmpelse af forsinket betaling ved at fastsætte regler om minimumsrentesatser. På internationalt plan gælder Wienerkonventionen om aftaler om internationale køb (herefter

⁵ KOM(2001) 398 af 11.7.2001.

⁶ KOM(2010) 348 endelig af 1.7.2010.

⁷ I akten for det indre marked, KOM(2011) 206 endelig af 13.4.2011, s. 19, og den årlige vækstundersøgelse, bilag I, statusrapport for Europa 2020, KOM(2011) 11 - A1/2 af 12.1.2010, s. 5, nævnes ligeledes initiativet inden for europæisk aftaleret.

⁸ KOM(2010) 245 endelig af 26.8.2010, s. 13.

"Wienerkonventionen") automatisk, når parterne ikke har valgt at anvende en anden ret. Wienerkonventionen regulerer visse aspekter i aftaler om køb, men vigtige spørgsmål er ikke omfattet af dens anvendelsesområde, f.eks. mangler ved samtykke, urimelige aftalevilkår og forældelse. Der er yderligere begrænsninger for anvendelsen heraf, da ikke alle medlemsstater har undertegnet Wienerkonventionen⁹, og der findes ingen ordning, som kan sikre en ensartet fortolkning heraf.

Nogle EU-bestemmelser er relevante for både forholdet mellem erhvervsdrivende og forbrugere og forholdet mellem erhvervsdrivende. Direktivet om e-handel¹⁰ indeholder regler om gyldigheden af kontrakter, der er indgået elektronisk, og om visse krav forud for aftaleindgåelsen.

På det internationalprivatretnlige område har Unionen vedtaget en række retsakter om lovvalg, navnlig Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I)¹¹, og for så vidt angår forpligtelser til at give oplysninger forud for kontraktens indgåelse, Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (Rom II-forordningen)¹². Den første af disse retsakter indeholder regler for at afgøre, hvilken ret der skal finde anvendelse i forbindelse med kontraktlige forpligtelser, og den anden i forbindelse med forpligtelser uden for kontrakt, herunder forpligtelser, der er opstået som følge af erklæringer forud for aftalens indgåelse.

Rom I- og Rom II-forordningen vil fortsat finde anvendelse og vil ikke blive berørt af forslaget. Der vil stadig være behov for at afgøre, hvilken ret der finder anvendelse på aftaler på tværs af landegrænserne. Det vil ske ved almindelig anvendelse af Rom I-forordningen. Det kan afgøres af parterne selv (artikel 3 i Rom I-forordningen), og hvis de ikke gør det, vil det blive afgjort på grundlag af de almindelige regler i artikel 4 i Rom I-forordningen. For så vidt angår forbruger aftaler er den ret, der skal finde anvendelse, når parterne ikke har valgt gældende ret, på betingelserne i artikel 6, stk. 1, i Rom I-forordningen retten på det sted, hvor forbrugeren har sædvanligt opholdssted.

Den fælles EU-købelov vil være en alternativ aftaleretlig ordning i national ret i hver medlemsstat. Når parterne er blevet enige om at anvende den fælles EU-købelov, vil dens regler være de eneste nationale regler, der finder anvendelse på spørgsmål, den regulerer. Når et spørgsmål falder ind under den fælles EU-købelovs anvendelsesområde, er der således ikke mulighed for at anvende andre nationale regler. Aftalen om at anvende den fælles EU-købelov er et valg mellem to forskellige køberetlige regelsæt inden for samme nationale ret og udgør derfor ikke - og må ikke forveksles med - det tidligere lovvalg i betydningen i de internationalprivatretnlige regler.

Da den fælles EU-købelov ikke vil dække alle aspekter af en aftale (f.eks. ulovlige aftaler, bemyndigelse etc.) vil de gældende regler i medlemsstaternes civilretlige regler, der finder anvendelse på aftalen, stadig regulere disse resterende spørgsmål.

⁹ Undtagelserne er Det Forenede Kongerige, Portugal og Malta.

¹⁰ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked, EFT L 178 af 17.7.2000, s. 1.

¹¹ EFT L 177 af 4.7.2008, s. 6.

¹² EFT L 199 af 31.7.2007, s. 40.

Ved sædvanlig anvendelse af Rom I-forordningen er der dog begrænsninger i lovvalget med hensyn til handel mellem erhvervsdrivende og forbrugere. Hvis parterne i forbindelse med handel mellem erhvervsdrivende og forbrugere vælger en anden medlemsstats ret end forbrugerens, kan dette valg på de i artikel 6, stk. 1, i Rom I-forordningen fastsatte betingelser ikke medføre, at forbrugeren mister den beskyttelse, der tilkommer ham efter de ufravigelige regler i loven, hvor han har sædvanligt opholdssted (artikel 6, stk. 2, i Rom I-forordningen). Sidstnævnte bestemmelse kan dog ikke få nogen praktisk betydning, hvis parterne inden for den nationale ret, der finder anvendelse, har valgt den fælles EU-købelov. Grunden hertil er, at bestemmelserne i den fælles EU-købelov i det land, hvis ret er valgt, er nøjagtig de samme som bestemmelserne i den fælles EU-købelov i forbrugerens land. Niveaue for de ufravigelige forbrugerbeskyttelsesregler i forbrugerens land er derfor ikke højere, og forbrugeren mister ikke lovens beskyttelse der, hvor han har sædvanligt opholdssted.

- Overensstemmelse med andre EU-politikker og -mål

Dette forslag er i overensstemmelse med målet om at opnå et højt forbrugerbeskyttelsesniveau, da det indeholder visse bindende forbrugerbeskyttelsesregler, som parterne ikke kan fravige til skade for forbrugeren. Endvidere giver de bindende regler en tilsvarende eller højere beskyttelse end den gældende EU-ret.

Forslaget er også i overensstemmelse med EU's politik med hensyn til at hjælpe små og mellemstore virksomheder til bedre at udnytte de muligheder, som det indre marked giver. Den fælles EU-købelov kan vælges i aftaler mellem erhvervsdrivende, hvor mindst en af dem er en lille eller mellemstor virksomhed, på linje med Kommissionens henstilling 2003/361¹³ om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder og under hensyn til den fremtidige udvikling.

Endelig er forslaget i overensstemmelse med Unionens internationale handelspolitik, idet det ikke diskriminerer mod parter fra tredjelande, som også kan vælge at anvende den fælles EU-købelov, så længe den ene aftalepart er etableret i en medlemsstat.

Dette forslag foregriber ikke Kommissionens fremtidige initiativer med hensyn til ansvar for tilsidesættelse af traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, f.eks. med hensyn til konkurrencereglerne.

2. RESULTATER AF HØRINGER AF INTERESSEREDE PARTER OG KONSEKVENSANALYSE

- Høring af interesserede parter

Med offentliggørelsen af grønbogen indledte Kommissionen en omfattende offentlig høring, som blev afsluttet den 31. januar 2011. Som reaktion på høringen i forbindelse med grønbogen modtog Kommissionen 320 svar fra alle kategorier af interessenter fra hele Unionen. Mange respondenter fandt løsningsmodel 1 (offentliggørelse af ekspertgruppens resultater) og løsningsmodel 2 (en "værktøjskasse" for de lovgivende myndigheder i Unionen) hensigtsmæssige. Løsningsmodel 4 (et frivilligt europæisk retligt instrument) blev støttet enten alene eller sammen med en "værktøjskasse" af flere medlemsstater og andre interessenter under forudsætning af, at den opfyldte visse betingelser, såsom et højt

¹³ EUT L 124 af 20. maj 2003, s. 36.

forbrugerbeskyttelsesniveau og klare og brugervenlige bestemmelser. En af de væsentligste betænkeligheder i interessenternes reaktioner på grønbogen var den manglende klarhed med hensyn til det materielle indhold af et muligt europæisk aftaleretligt instrument. Kommissionen tog dette spørgsmål op ved at give interessenterne mulighed for at kommentere den gennemførlighedsundersøgelse, som ekspertgruppen for europæisk aftaleret har foretaget.

I reaktionerne på grønbogen blev der også udtrykt præferencer med hensyn til instrumentets materielle anvendelsesområde. Som følge heraf har forslaget fokus på aftaler om salg af varer.

Ved en afgørelse af 26. april 2010¹⁴ oprettede Kommissionen ekspertgruppen for europæisk aftaleret. Denne gruppe fik til opgave at foretage en gennemførlighedsundersøgelse vedrørende et muligt fremtidigt europæisk aftaleretligt instrument, som omfatter de væsentligste aspekter, der gør sig gældende i praksis i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner.

En gruppe af vigtige interessenter (virksomheder og forbrugerorganisationer, repræsentanter for bank- og forsikringssektorerne og de juridiske erhverv advokater og notarer) blev oprettet i september 2010 med henblik på at give ekspertgruppen praktisk input om brugervenligheden af de regler, der er udarbejdet til gennemførlighedsundersøgelsen. Gennemførlighedsundersøgelsen blev offentliggjort den 3. maj 2011, og en uformel høring var åben indtil den 1. juli 2011.

- Konsekvensanalyse

Konsekvensanalysen omfattede en vurdering af de syv løsningsmodeller i grønbogen; konsekvensanalyserapporten indeholder den fulde beskrivelse og analyse af disse løsningsmodeller.

Løsningsmodellerne var: basisscenariet (ingen ændring af politikken), en "værktøjskasse" for de lovgivende myndigheder, en henstilling om en fælles EU-købelov, en forordning om indførelse af en valgfri fælles EU-købelov, et direktiv (fuldstændig harmonisering eller minimumsharmonisering) om en lovpligtig fælles EU-købelov, en forordning om indførelse af europæisk aftaleret og en forordning om indførelse af en europæisk civillov.

Ved en komparativ analyse af konsekvenserne af disse løsningsmodeller konkluderedes det i konsekvensanalyserapporten, at løsningsmodellerne i form af en frivillig ensartet aftaleretlig ordning, et direktiv til fuldstændig harmonisering og en forordning om indførelse af en lovpligtig ensartet aftaleretlig ordning ville opfylde de politiske mål. Selv om de to sidste løsningsmodeller ville reducere de erhvervsdrivendes transaktionsomkostninger væsentligt og give dem, der ønsker at handle på tværs af grænserne, mindre komplekse lovgivningsmæssige rammer, ville disse løsningsmodeller imidlertid også indebære en betydelig byrde for de erhvervsdrivende, da de, der kun handler på nationalt plan, også vil skulle tilpasse sig nye bestemmelser. De omkostninger, der er forbundet med at sætte sig ind i en sådan ny obligatorisk lovgivning, ville navnlig være betydelige i sammenligning med en frivillig ensartet aftaleretlig ordning, da de vil have konsekvenser for alle erhvervsdrivende. En frivillig ensartet aftaleretlig ordning ville så derimod kun give engangsomkostninger for de erhvervsdrivende, der måtte ønske at bruge den i deres handel på tværs af landegrænserne.

¹⁴ EFT L 105 af 27.4.2010, s. 109.

Indførelsen af en frivillig ensartet aftaleretlig ordning blev derfor anset for at være det mest hensigtsmæssige tiltag, da det ville reducere transaktionsomkostningerne for erhvervsdrivende, der eksporterer til flere medlemsstater, og give forbrugerne et større produktudvalg til en lavere pris. Det ville også samtidig øge forbrugerbeskyttelsesniveauet for forbrugere, som køber ind på tværs af en grænse, og derved skabe tillid, da de vil opleve de samme rettigheder i hele Unionen.

3. FORSLAGETS JURIDISKE INDHOLD

- **Resumé af forslaget**

Der skal i henhold til forslaget indføres en fælles EU-købelov. Det harmoniserer medlemsstaternes nationale aftalelove ikke ved at kræve ændringer i de allerede gældende nationale aftalelove, men ved inden for hver enkelt medlemsstats nationale ret at skabe en alternativ aftaleretlig ordning for aftaler omfattet af dets anvendelsesområde, der er den samme overalt i Den Europæiske Union, og som vil gælde ved siden af de allerede gældende nationale aftaleretlige regler. Den fælles EU-købelov vil finde anvendelse på frivillig basis efter en udtrykkelig aftale mellem parterne i en aftale over landegrænserne.

- **Retsgrundlag**

Forslaget har hjemmel i artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF).

Forslaget indeholder bestemmelser om et enkelt ensartet sæt af fuldt ud harmoniserede aftaleretlige regler, herunder regler om forbrugerbeskyttelse, i form af en fælles EU-købelov, som skal anses for en alternativ aftaleretlig ordning i hver medlemsstats nationale ret, som kan anvendes i handel på tværs af landegrænserne efter parternes gyldige overenskomst. Denne aftale indebærer ikke og må ikke forveksles med et lovvalg i internationalprivatretlig betydning. I stedet foretages dette valg inden for en national lovgivning, som finder anvendelse i overensstemmelse med de internationalprivatretlige regler.

Denne løsning har til formål at sikre det indre markeds oprettelse og funktion. Den vil fjerne hindringer for udøvelsen af grundlæggende frihedsrettigheder, som skyldes forskelle mellem nationale bestemmelser, navnlig de ekstra transaktionsomkostninger og den lovgivningsmæssige kompleksitet, som erhvervsdrivende føler, de oplever, når de indgår grænseoverskridende transaktioner, og den manglende tillid til deres rettigheder, som forbrugere oplever, når de foretager indkøb i et andet EU-land – hvilket alt sammen indvirker direkte på det indre markeds oprettelse og funktion og begrænser konkurrencen.

I henhold til artikel 114, stk. 3, i TEUF vil den fælles EU-købelov garantere et højt forbrugerbeskyttelsesniveau ved at fastsætte sit eget sæt bindende regler, der opretholder eller forbedrer det beskyttelsesniveau, som forbrugerne har på grundlag af EU's eksisterende forbrugerlovgivning.

- **Nærhedsprincippet**

Forslaget er i overensstemmelse med nærhedsprincippet i artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union (TEU).

Forslagets mål – nemlig at forbedre betingelserne for det indre markeds funktion ved at stille et valgfrit ensartet sæt af aftaleretlige regler til rådighed – har en klar grænseoverskridende dimension og kan ikke i tilstrækkelig grad opfyldes af medlemsstaterne inden for rammerne af deres nationale systemer.

Så længe forskelle mellem de nationale aftaleretlige bestemmelser fortsat skaber betydelige ekstra transaktionsomkostninger ved grænseoverskridende transaktioner, kan målet om at gennemføre det indre marked ved at gøre det lettere for erhvervsdrivende at udvide deres grænseoverskridende handel og for forbrugere at foretage grænseoverskridende indkøb ikke nås fuldt ud.

Ved at vedtage ukoordinerede foranstaltninger på nationalt plan vil medlemsstaterne ikke være i stand til at fjerne de ekstra transaktionsomkostninger og den lovgivningsmæssige kompleksitet, der skyldes forskelle mellem de nationale aftaleretlige bestemmelser, som de erhvervsdrivende oplever i forbindelse med den grænseoverskridende handel i EU. Forbrugerne vil fortsat opleve et begrænset udvalg og en begrænset adgang til produkter fra andre medlemsstater. De vil også mangle den tillid, der skabes på grundlag af et kendskab til deres rettigheder.

Forslagets mål kan derfor bedre gennemføres på EU-plan, jf. nærhedsprincippet. EU har de bedste forudsætninger for at løse problemerne med lovgivningsmæssig fragmentering ved hjælp af en foranstaltning på det aftaleretlige område, som tilnærmer reglerne for grænseoverskridende transaktioner. Efterhånden som markedstendenserne udvikler sig og tilskynder medlemsstaterne til hver især at træffe foranstaltninger, f.eks. ved at regulere det nye marked for digitalt indhold, vil de lovgivningsmæssige forskelle, som medfører øgede transaktionsomkostninger og mangler i forbrugerbeskyttelsen, desuden sandsynligvis blive større.

- Proportionalitetsprincippet

Forslaget er i overensstemmelse med proportionalitetsprincippet i artikel 5 i TEU.

Forslaget finder kun anvendelse på de aspekter, der udgør reelle problemer i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner, og omfatter ikke aspekter, der bedst behandles i national lovgivning. Med hensyn til det materielle anvendelsesområde indeholder forslaget bestemmelser, der regulerer parternes rettigheder og forpligtelser i aftalens løbetid, men det berører ikke f.eks. reglerne om repræsentation, som er mindre tilbøjelige til at blive omstridte. Med hensyn til territorialt anvendelsesområde omfatter forslaget grænseoverskridende situationer, hvor problemerne med ekstra transaktionsomkostninger og lovgivningsmæssig kompleksitet opstår. Endelig er forslagets personelle anvendelsesområde begrænset til transaktioner, hvor problemerne i forbindelse med det indre marked navnlig gør sig gældende, dvs. forholdet mellem erhvervsdrivende, når mindst én af parterne er en lille eller mellemstor virksomhed, og forholdet mellem erhvervsdrivende og forbrugere. Aftaler, der indgås mellem privatpersoner, og aftaler mellem erhvervsdrivende, hvor ingen af dem er en lille eller mellemstor virksomhed, er ikke omfattet, da der ikke er et påviseligt behov for tiltag for disse typer grænseoverskridende aftaler. Forordningen giver medlemsstaterne to valgmuligheder: De kan beslutte også at give parterne mulighed for at bruge den fælles EU-købelov på rent indenlandske forhold og på aftaler, der indgås af erhvervsdrivende, når ingen af dem er en lille eller mellemstor virksomhed.

Forslaget er en forholdsmæssig foranstaltning sammenlignet med andre mulige løsninger, der er gennemgået, på grund af den fælles EU-købelovs valgfrie og frivillige karakter. Dette indebærer, at anvendelsen heraf forudsætter, at aftaleparterne er enige om det, og at begge anser det for nyttigt for en bestemt grænseoverskridende transaktion. Fordi den fælles EU-købelov er et valgfrit regelsæt, der kun finder anvendelse i handel på tværs af landegrænserne, kan den sænke barriererne for handel på tværs af landegrænserne uden at gribe ind i dybt forankrede nationale retssystemer og –traditioner. Den fælles EU-købelov vil være en valgfri ordning ved siden af allerede gældende aftaleretlige regler og vil ikke erstatte dem. Den lovgivningsmæssige foranstaltning vil kun gå så vidt, som det er nødvendigt for at skabe flere muligheder for erhvervsdrivende og forbrugere på det indre marked.

- **Reguleringsmiddel/reguleringsform**

Det reguleringsmiddel, der er valgt til dette initiativ, er en forordning om en frivillig fælles EU-købelov.

Et ikke-bindende reguleringsmiddel som f.eks. en "værktøjskasse" for de lovgivende myndigheder i EU eller en henstilling rettet til medlemsstaterne vil ikke nå målet om at forbedre det indre markeds oprettelse og funktion. Et direktiv eller en forordning, der erstatter den nationale lovgivning med en obligatorisk europæisk aftaleret, vil være for vidtgående, da det vil kræve, at indenlandske erhvervsdrivende, der ikke ønsker at sælge på tværs af grænserne, afholder omkostninger, som ikke opvejes af de omkostningsbesparelser, der kun opstår i forbindelse med grænseoverskridende transaktioner. Desuden vil et direktiv, der fastsætter minimumsstandarder for en obligatorisk europæisk aftaleret, ikke være hensigtsmæssigt, da det ikke vil give den retssikkerhed og den ensartethed, der er nødvendig for at mindske transaktionsomkostningerne.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Efter vedtagelsen af forslaget vil Kommissionen oprette en database til udveksling af oplysninger om endelige domme, der henviser til den fælles EU-købelov eller andre af forordningens bestemmelser, samt relevante domme afsagt af Den Europæiske Unions Domstol. Omkostningerne i forbindelse med denne database må forventes at stige, efterhånden som der foreligger flere domme. Samtidig vil Kommissionen afholde uddannelseskurser for jurister, der anvender den fælles EU-købelov¹⁵. Disse omkostninger må forventes at falde med tiden, efterhånden som kendskabet til, hvordan den fælles EU-købelov fungerer, udbredes.

5. YDERLIGERE OPLYSNINGER

- **Forenkling**

Forslaget til en frivillig alternativ aftaleretlig ordning har den fordel, at det uden at erstatte den nationale aftaleret i medlemsstaterne giver parterne mulighed for at anvende ét fælles sæt aftaleretlige regler i EU. Dette selvstændige, ensartede regelsæt vil kunne give parterne en løsning på de mest udbredte problemer, der kan opstå i grænseoverskridende situationer i

¹⁵ Meddelelse fra Kommissionen om opbygning af tillid i et EU-retsområde: en ny dimension til uddannelse af retsvæsenets aktører i EU, KOM(2011) 551 endelig af 13.9.2011.

relation til aftaleretten. For erhvervsdrivende vil denne løsningsmodel derfor fjerne behovet for at skulle sætte sig ind i forskellige nationale love. For at hjælpe forbrugerne til at forstå deres rettigheder i den fælles EU-købelov vil de få udleveret en standardmeddelelse, som vil oplyse dem om deres rettigheder.

Endelig vil forslaget kunne sikre EU-lovgivningens fremtidige sammenhæng på andre politikområder, hvor aftaleret bliver relevant.

- Revision

Forslaget indeholder bestemmelser om, at anvendelsen af den fælles EU-købelov og forordningens øvrige bestemmelser skal revideres fem år efter anvendelsesdatoen, navnlig under hensyntagen til, om der er behov for yderligere at udvide anvendelsesområdet for aftaler mellem erhvervsdrivende, og til markedsudviklingen og den teknologiske udvikling med hensyn til digitalt indhold samt til den fremtidige udvikling i gældende EU-ret. Til dette formål vil Kommissionen forelægge en rapport, om nødvendigt ledsaget af forslag til ændring af forordningen, for Europa-Parlamentet, Rådet og Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg.

- Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde

Den foreslåede forordning er EØS-relevant og bør derfor omfatte hele EØS-området.

- Nærmere beskrivelse af forslaget

Forslaget har tre hovedbestanddele: En forordning, bilag I til forordningen indeholdende de aftaleretlige regler (den fælles EU-købelov) og bilag II indeholdende en standardmeddelelse.

A. Forordningen

Artikel 1 fastlægger forordningens formål og genstand.

Artikel 2 indeholder en liste over definitioner af udtryk, der anvendes i forordningen. Mens nogle definitioner allerede findes i den gældende EU-ret, er andre begreber defineret her for første gang.

Artikel 3 forklarer de aftaleretlige reglers frivillige karakter i aftaler på tværs af landegrænserne om salg af varer, levering af digitalt indhold og levering af relaterede tjenesteydelser.

Artikel 4 fastlægger forordningens territoriale anvendelsesområde, som er begrænset til aftaler på tværs af landegrænserne.

Artikel 5 fastsætter det materielle anvendelsesområde for aftaler om køb af varer, om levering af digitalt indhold og om levering af relaterede tjenesteydelser, såsom installation og reparation.

Artikel 6 udelukker aftaler med blandet formål og aftaler om salg på afbetaling fra anvendelsesområdet.

Artikel 7 beskriver det personelle anvendelsesområde, som omfatter aftaler mellem erhvervsdrivende og forbrugere og aftaler mellem erhvervsdrivende, hvor mindst en af parterne er en lille eller mellemstor virksomhed.

Artikel 8 forklarer, at valget af den fælles EU-købelov kræver enighed mellem parterne. I aftaler mellem en virksomhed og en forbruger er valget af den fælles EU-købelov kun gyldigt, hvis forbrugerens samtykke gives i en udtrykkelig erklæring, som er adskilt fra den erklæring, der angiver tilsagnet om at indgå en aftale.

Artikel 9 indeholder en række krav til oplysninger om den fælles EU-købelov i aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger. Navnlig skal forbrugeren modtage informationsmeddelelsen i bilag II.

Artikel 10 kræver, at medlemsstaterne sikrer, at der findes sanktioner for de erhvervsdrivendes tilsidesættelse af pligten til at overholde de særlige krav i artikel 8 og 9.

Artikel 11 forklarer, at et gyldigt valg af den fælles EU-købelov indebærer, at dette er de eneste regler, der finder anvendelse på de spørgsmål, som den regulerer, og at andre nationale regler derfor ikke finder anvendelse på de spørgsmål, der er omfattet af dens anvendelsesområde. Valget af den fælles EU-købelov har tilbagevirkende kraft, så det omfatter overholdelse af pligten til at give oplysninger forud for aftaleindgåelsen og beføjelser ved manglende overholdelse heraf.

Artikel 12 gør det klart, at forordningen ikke berører oplysningsforpligtelserne i direktiv 2006/123/EF om tjenesteydelser i det indre marked¹⁶.

Artikel 13 giver medlemsstaterne den mulighed at vedtage lovgivning, der giver parterne mulighed for at anvende den fælles EU-købelov på rent indenlandske forhold og på aftaler mellem erhvervsdrivende, når ingen af dem er en lille eller mellemstor virksomhed.

Artikel 14 fastlægger, at medlemsstaterne skal give oplysninger om endelige domme afsagt af deres retsinstanser, som fortolker bestemmelserne i den fælles EU-købelov eller forordningens øvrige bestemmelser. Kommissionen vil oprette en database over disse domme.

Artikel 15 indeholder en bestemmelse om revision.

Artikel 16 fastsætter, at forordningen skal træde i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i Den Europæiske Unions Tidende.

B. Bilag I

Bilag I indeholder den fælles EU-købelov.

Del I "Indledende bestemmelser" indeholder de generelle aftaleretlige principper, som alle parter skal overholde i deres transaktioner, såsom om god tro og redelig handlemåde. Princippet om aftalefrihed sikrer også parterne, at de kan fravige reglerne i den fælles EU-købelov, medmindre der udtrykkeligt er tale om bindende regler, f.eks. forbrugerbeskyttelsesregler.

¹⁶ EUT L 376 af 27.12.2006, s. 36.

Del II "Indgåelse af en bindende aftale" indeholder bestemmelser om parternes ret til at modtage væsentlige oplysninger forud for aftaleindgåelsen og regler om, hvordan aftaler indgås mellem to parter. Denne del indeholder også særlige bestemmelser, som giver forbrugerne ret til at fortryde aftaler vedrørende fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted. Endelig indeholder den bestemmelser om, hvornår en part ikke er bundet af en aftale på grund af vildfarelse, svig, trusler eller ubillig udnyttelse.

Del III "Vurdering af aftalens indhold" indeholder generelle bestemmelser om, hvordan aftalevilkår skal fortolkes i tvivlstilfælde. Heri indgår også regler om aftalers indhold og retsvirkninger og om, hvilke aftalevilkår der kan være ubillige og derfor er ugyldige.

Del IV "Forpligtelser samt misligholdelsesbeføjelser for parter i en købsaftale" ser nærmere på de særlige regler vedrørende købsaftaler og aftaler om levering af digitalt indhold, som omfatter sælgerens og køberens forpligtelser. Denne del indeholder også regler om beføjelser ved køberes og sælgeres manglende opfyldelse.

Del V "Forpligtelser og misligholdelsesbeføjelser for parterne i aftaler om relaterede tjenesteydelser" vedrører tilfælde, hvor en sælger, i nær tilknytning til en aftale om køb af varer eller levering af digitalt indhold, leverer visse tjenesteydelser såsom installation, reparation eller vedligeholdelse. I denne del forklares, hvilke særlige regler der gælder i en sådan situation, navnlig hvilke rettigheder og forpligtelser parterne har i henhold til sådanne aftaler.

Del VI "Erstatning og renter" indeholder supplerende fælles regler om erstatning for tab og om morarenter.

Del VII "Genoprettelse" redegør for de regler, der gælder for, hvad der skal tilbageleveres, hvis en part giver meddelelse om ikke at være bundet af en aftale eller bringer aftalen til ophør.

Del VIII "Forældelse" regulerer retsvirkningerne af, at den tid, hvor rettigheder kan gøres gældende i henhold til en aftale, udløber.

Tillæg 1 indeholder en standardvejledning om fortrydelsesret, som den erhvervsdrivende skal give forbrugeren, inden der indgås en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted, og *tillæg 2* indeholder en standardfortrydelsesformular.

C. Bilag II

Bilag II indeholder den standardmeddelelse om den fælles EU-købelov, som den erhvervsdrivende skal give forbrugeren, inden der indgås en aftale om at anvende den fælles EU-købelov.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING**om en fælles EU-købelov**

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,
under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁷,
under henvisning til udtalelse fra Regionsudvalget¹⁸,
efter den almindelige lovgivningsprocedure, og
ud fra følgende betragtninger:

- (1) Der er fortsat betydelige flaskehalse i forbindelse med økonomisk aktivitet på tværs af landegrænserne, der hindrer det indre marked i at udnytte sit fulde potentiale med hensyn til vækst og jobskabelse. På nuværende tidspunkt er det kun én ud af ti erhvervsdrivende i Unionen, der eksporterer inden for Unionen, og hovedparten af disse eksporterer kun til nogle få medlemsstater. Blandt de mange hindringer for handel på tværs af landegrænserne, herunder skatteregler, administrative krav, leveringsvanskeligheder, sprog og kultur, betragter de erhvervsdrivende vanskelighederne med at få kendskab til, hvad der gælder i udenlandsk aftaleret, som en af de største hindringer for transaktioner mellem erhvervsdrivende og forbrugere og transaktioner mellem erhvervsdrivende. Det fører også til ulemper for forbrugerne på grund af begrænset adgang til varer. De forskellige nationale aftaleretlige systemer hindrer således udøvelsen af de grundlæggende frihedsrettigheder, som f.eks. den frie udveksling af varer og tjenesteydelser, og er en hindring for det indre markeds funktion og fortsatte indførelse. De betyder også, at konkurrencen begrænses, navnlig på de mindre medlemsstaters markeder.
- (2) Aftaler er et uundværligt retligt værktøj for enhver økonomisk transaktion. Da erhvervsdrivende imidlertid skal identificere eller forhandle om gældende lov, tage stilling til bestemmelserne i en udenlandsk gældende lov, hvilket ofte involverer oversættelse, opnå juridisk bistand til at gøre sig bekendt med kravene i gældende lov

¹⁷ EUT C [...] af [...], s. [...].

¹⁸ EUT C [...] af [...], s. [...].

og tilpasse deres kontrakter de forskellige nationale lovgivninger, der finder anvendelse i handel på tværs af landegrænserne, er handel på tværs af grænserne mere kompleks og dyrere end national handel. Aftaleretlige hindringer er således en vigtig faktor, der afskrækker et betydeligt antal eksportorienterede erhvervsdrivende fra at påbegynde handel på tværs af landegrænserne eller udvide deres virksomhed til flere medlemsstater. Dette har navnlig afskrækkende virkninger for små og mellemstore virksomheder, for hvilke omkostningerne ved at operere på flere udenlandske markeder ofte er høje i forhold til deres omsætning. Som følge heraf går erhvervsdrivende glip af omkostningsbesparelser, som de kunne opnå, hvis det var muligt at markedsføre varer og tjenester på basis af en ensartet aftaleret for al handel på tværs af landegrænserne, og i forbindelse med e-handel et enkelt website.

- (3) Aftaleretlige transaktionsomkostninger, som har vist sig at være af et betydeligt omfang, og retlige hindringer som følge af forskellene på de nationale ufravigelige forbrugerbeskyttelsesregler, har direkte virkninger for det indre markeds funktion i forhold til transaktioner mellem erhvervsdrivende og forbrugere. I medfør af artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (forordning (EF) nr. 593/2008)¹⁹ gælder det, at når en erhvervsdrivende retter sin virksomhed mod forbrugere i en anden medlemsstat, vil forbrugerbeskyttelsesbestemmelser i det land, hvor forbrugeren har sædvanligt opholdssted, som sikrer et højere beskyttelsesniveau, og som i henhold til loven ikke kan fraviges ved aftale, finde anvendelse, også selvom parterne har aftalt et andet lovvalg. Erhvervsdrivende skal derfor i forvejen vide, om loven i det land, hvor forbrugeren har sædvanligt opholdssted, giver en højere beskyttelse, og sikre sig, at deres aftale opfylder disse krav. I relation til e-handel gælder det endvidere, at virksomhedernes websites skal tilpasses, så det fremgår, at ufravigelige krav i gældende udenlandsk lov om forbruger aftaler medfører yderligere omkostninger. Den nuværende harmonisering af forbrugerretten på EU-plan har medført en vis tilnærmelse på nogle områder. Forskellene mellem gældende lov i medlemsstaterne er imidlertid fortsat væsentlige; den nuværende harmonisering giver medlemsstaterne stor frihed til at vælge, hvordan EU-lovgivningens krav skal opfyldes, og hvilket forbrugerbeskyttelsesniveau der skal indføres.
- (4) De aftaleretlige hindringer, der afholder erhvervsdrivende fra i fuldt omfang at udnytte det indre markeds potentiale, skader også forbrugerne. Mindre handel på tværs af landegrænserne resulterer i mindre import og mindre konkurrence. Forbrugerne kan blive stillet dårligere i form af et begrænset udbud af varer til højere priser, både fordi der er færre udenlandske erhvervsdrivende, der direkte udbyder deres varer og tjenesteydelser til dem, og indirekte som en følge af begrænsninger i handel på tværs af landegrænserne mellem erhvervsdrivende i grossistledet. Handel på tværs af landegrænserne kan medføre betydelige økonomiske fordele i form af et større og bedre udbud, men mange forbrugere er også tøvende over for at handle i andre lande på grund af usikkerheden om deres rettigheder. Nogle af de vigtigste spørgsmål, som forbrugerne stiller sig, vedrører aftaleret, f.eks. om de er omfattet af tilstrækkelig beskyttelse, hvis de indkøbte varer viser sig at være defekte. Som følge heraf foretrækker mange forbrugere at handle i hjemlandet, selv om det betyder, at de har færre valgmuligheder og betaler højere priser.

¹⁹

EUT L 177 af 4.7.2008, s. 6.

- (5) Forbrugere, som vil drage fordel af prisforskellene mellem medlemsstaterne, ved at købe hos en erhvervsdrivende i en anden medlemsstat, hindres ofte i at foretage et sådant køb, fordi den erhvervsdrivende nægter at sælge. E-handel har i betydelig grad bidraget til at lette søgningen efter tilbud og sammenligningen af priser og andre betingelser, uanset hvor den erhvervsdrivende er etableret, men ordrer fra udenlandske forbrugere afvises ofte af erhvervsdrivende, som ikke ønsker at handle på tværs af landegrænserne.
- (6) Forskelle i medlemsstaternes aftaleret udgør derfor hindringer, der afskærer forbrugere og erhvervsdrivende fra at udnytte fordelene ved det indre marked. Disse aftaleretlige hindringer kunne nedbringes betydeligt, hvis aftaler kunne baseres på et ensartet aftaleretligt regelsæt, uanset hvor parterne er etableret. Et sådant ensartet aftaleretligt regelsæt bør dække hele aftalens varighed og således dække de områder, der er vigtigst, når der indgås aftaler. Det bør også omfatte fuldt ud harmoniserede bestemmelser om forbrugerbeskyttelse.
- (7) Forskellene mellem medlemsstaternes aftaleret og følgerne for handel på tværs af landegrænserne begrænser ligeledes konkurrencen. Begrænset handel på tværs af landegrænserne betyder mindre konkurrence og således færre incitamenter for de erhvervsdrivende til at blive mere innovative og forbedre kvaliteten af deres produkter eller sænke priserne. Navnlig i små medlemsstater med et begrænset antal indenlandske konkurrenter kan en udenlandsk erhvervsdrivendes beslutning om at afholde sig fra at handle på disse markeder med henvisning til omkostninger og kompleksitet begrænse konkurrencen, hvilket i betydelig grad kan påvirke udvalg og prisniveau for de udbudte varer. Endvidere kan hindringer for handel på tværs af landegrænserne skade konkurrencen mellem små, mellemstore og større virksomheder. På grund af transaktionsomkostningernes betydelige vægt i forhold til omsætningen er det meget mere sandsynligt, at små og mellemstore virksomheder afstår fra at træde ind på et udenlandsk marked end en større konkurrent.
- (8) For at overvinde disse aftaleretlige hindringer bør parterne have mulighed for at bestemme, at deres aftaler reguleres af et ensartet aftaleretligt regelsæt med samme betydning og fortolkning i alle medlemsstater, en fælles EU-købelov. Den fælles EU-købelov bør være et alternativ, der giver parterne flere valgmuligheder, og som kan bruges når som helst, den anses for at kunne være til nytte for at lette handel på tværs af landegrænserne og undgå transaktions- og alternativomkostninger samt andre aftaleretlige hindringer for handel på tværs af landegrænserne. Den bør kun danne udgangspunkt for et aftaleforhold, hvis parterne sammen beslutter det.
- (9) Denne forordning indfører en fælles EU-købelov. Den harmoniserer medlemsstaternes aftaleret ikke ved at kræve ændringer af den allerede gældende nationale aftaleret, men ved i hver medlemsstats nationale ret at skabe endnu en aftaleretlig ordning for aftaler, der henhører under dens anvendelsesområde. Denne anden ordning bør være identisk i hele Unionen og bestå sideløbende med de allerede gældende nationale aftaleretlige regler. Den fælles EU-købelov bør finde anvendelse på frivillig basis, på grundlag af parternes udtrykkelige fælles overenskomst, for en grænseoverskridende aftale.
- (10) Den fælles overenskomst om at anvende den fælles EU-købelov bør bygge på valgfrihed inden for rammerne af den respektive nationale lovgivning, som finder anvendelse i medfør af forordning (EF) nr. 593/2008, eller hvad angår forpligtelserne til at give oplysninger inden aftalens indgåelse, i medfør af Europa-Parlamentets og

Rådets forordning (EF) nr. 864/2007 af 11. juli 2007 om lovvalgsregler for forpligtelser uden for kontrakt (forordning (EF) nr. 864/2007)²⁰, eller andre relevante lovvalgsregler. Den fælles overenskomst om at anvende den fælles EU-købelov bør derfor ikke sidestilles eller sammenblandes med lovvalg ifølge disse lovvalgsregler og berører ikke anvendelsen af disse. Denne forordning vil derfor ikke berøre allerede eksisterende lovvalgsregler.

- (11) En fælles EU-købelov bør omfatte et fuldstændigt sæt af fuldt harmoniserede, ufravigelige forbrugerbeskyttelsesregler. I overensstemmelse med traktatens artikel 114, stk. 3, bør disse regler sikre et højt forbrugerbeskyttelsesniveau for at styrke forbrugernes tillid til den fælles EU-købelov og således give forbrugerne et incitament til at indgå aftaler på tværs af landegrænserne på dette grundlag. Reglerne bør bevare eller forbedre det beskyttelsesniveau, som forbrugerne er omfattet af ifølge Unionens forbrugerlovgivning.
- (12) Da den fælles EU-købelov indeholder et fuldstændigt sæt af fuldt harmoniserede, ufravigelige forbrugerbeskyttelsesregler, vil der ikke være forskelle mellem medlemsstaternes lovgivning på dette område, når parterne har valgt at anvende den fælles EU-købelov. Artikel 6, stk. 2, i forordning (EF) nr. 593/2008, som omhandler det forhold, at forbrugerbeskyttelsesniveauet er forskelligt i medlemsstaterne, får derfor ikke praktisk betydning på de områder, der er omfattet af den fælles EU-købelov.
- (13) Den fælles EU-købelov bør kunne anvendes på aftaler på tværs af landegrænserne, eftersom det er i den forbindelse, at forskellene mellem de nationale regler fører til kompleksitet og yderligere omkostninger og afskrækker parterne fra at indgå aftaleforhold. I aftaler mellem erhvervsdrivende bør en aftales grænseoverskridende karakter vurderes på grundlag af parternes sædvanlige opholdssted. I aftaler mellem erhvervsdrivende og forbrugere bør kriteriet om aftalens grænseoverskridende karakter være opfyldt, når enten den af forbrugeren angivne almindelige adresse, adressen for levering af varen eller den af forbrugeren angivne faktureringsadresse er beliggende i en anden medlemsstat end den, hvor den erhvervsdrivende har sædvanligt opholdssted.
- (14) Anvendelsen af den fælles EU-købelov bør ikke begrænses til handel på tværs af landegrænserne, der kun involverer medlemsstater, men bør også kunne anvendes til at fremme samhandelen mellem medlemsstater og tredjelande. Når der er involveret forbrugere fra tredjelande, bør den fælles overenskomst om at anvende den fælles EU-købelov, som for dem betyder valg af en udenlandsk lov, omfattes af de gældende lovvalgsregler.
- (15) Erhvervsdrivende, der både udfører transaktioner på hjemmemarkedet og transaktioner på tværs af grænserne, kan også finde det nyttigt at kunne anvende en standardkontrakt for alle deres transaktioner. Medlemsstaterne bør derfor frit kunne beslutte at anvende den fælles EU-købelov i en rent national sammenhæng.
- (16) Den fælles EU-købelov bør bl.a. kunne anvendes ved aftaler om salg af løsøre, herunder når varerne skal fremstilles eller produceres, da det er den aftaletype, som har

²⁰ EUT L 199 af 31.7.2007, s. 40.

det største potentiale til at bidrage til vækst i handel på tværs af landegrænserne, navnlig inden for e-handel.

- (17) For at afspejle den digitale økonomis stigende betydning bør anvendelsesområdet for den fælles EU-købelov også dække aftaler om levering af digitalt indhold. Overførslen af digitalt indhold med henblik på lagring, behandling eller adgang og gentagen brug, som f.eks. downloading af musik, har været hastigt stigende og har stort potentiale for yderligere vækst, men området er fortsat præget af en betydelig retlig opsplitning og usikkerhed. Den fælles EU-købelov bør derfor dække levering af digitalt indhold, uanset om indholdet leveres på et fysisk medium.
- (18) Ofte leveres digitalt indhold ikke mod betaling, men i kombination med varer eller tjenesteydelser, der betales for, og der indgår ikke-økonomiske aspekter, som f.eks. at give adgang til personoplysninger, eller leveres gratis i forbindelse med en markedsføringsstrategi baseret på en formodning om, at forbrugeren vil købe yderligere eller et mere sofistikeret digitalt indhold senere. I betragtning af denne særlige markedsstruktur og det forhold, at defekt digitalt indhold kan skade forbrugernes økonomiske interesser, bør muligheden for at anvende den fælles EU-købelov ikke afhænge af, om der faktisk betales for det omhandlede specifikke digitale indhold.
- (19) For at den fælles EU-købelov kan skabe størst mulig merværdi bør dens materielle anvendelsesområde også omfatte visse tjenesteydelser, der leveres af sælger, som er direkte eller tæt knyttet til specifikke varer eller specifikt digitalt indhold, der leveres på grundlag af den fælles EU-købelov, og som i praksis ofte samtidig kombineres i samme eller en dertil knyttet aftale, typisk reparation, vedligeholdelse eller installation af varer eller digitalt indhold.
- (20) Den fælles EU-købelov bør ikke dække tilknyttede aftaler, hvorved køber erhverver varer eller får leveret en tjeneste fra tredjemand. Det ville være uhensigtsmæssigt, da tredjemand ikke indgår i de kontraherende parter aftale om at anvende reglerne i den fælles EU-købelov. En tilknyttet kontrakt med tredjemand bør reguleres af den respektive nationale lovgivning, som finder anvendelse i henhold til forordning (EF) nr. 593/2008 og forordning (EF) nr. 864/2007, eller andre relevante lovvalgsregler.
- (21) For på en målrettet og proportionel måde at løse de eksisterende problemer for det indre marked og konkurrencen bør det personelle anvendelsesområde for den fælles EU-købelov tage sigte på personer, der i dag afholder sig fra at handle i udlandet på grund af forskellene mellem de nationale aftaleretlige systemer med de deraf følgende skadelige følger for handelen på tværs af landegrænserne. Den bør derfor dække alle transaktioner mellem erhvervsdrivende og forbrugere og aftaler mellem erhvervsdrivende, når mindst en af parterne tilhører kategorien små og mellemstore virksomheder i henhold til Kommissionens henstilling 2003/361 af 6. maj 2003 om definitionen af mikrovirksomheder, små og mellemstore virksomheder²¹. Dette bør dog ikke berøre medlemsstaternes mulighed for at vedtage lovgivning, der gør det muligt at anvende den fælles EU-købelov på aftaler mellem erhvervsdrivende, som ikke tilhører kategorien små og mellemstore virksomheder. Under alle omstændigheder har de erhvervsdrivende fuld aftalefrihed i deres handel med andre

²¹ EUT L 124 af 20.5.2003, s. 36.

erhvervsdrivende, og de tilskyndes til at lade sig inspirere af den fælles EU-købelov ved affattelsen af deres aftalevilkår.

- (22) Parterne i en aftale skal være enige om, at den fælles EU-købelov skal finde anvendelse. En sådan overenskomst bør være underkastet strenge krav i transaktioner mellem erhvervsdrivende og forbrugere. Da det i praksis i de fleste tilfælde vil være den erhvervsdrivende, som foreslår at anvende den fælles EU-købelov, skal forbrugerne være fuldt ud indforstået med, at de accepterer at anvende regler, som er anderledes end reglerne i deres egen gældende nationale lovgivning. Derfor bør forbrugerens samtykke til at anvende den fælles EU-købelov kun kunne påberåbes, hvis det foreligger i form af en udtrykkelig og separat erklæring i forhold til viljestilkendegivelsen om at indgå aftalen. Det bør derfor ikke være muligt at foreslå anvendelse af den fælles EU-købelov som en bestemmelse i den aftale, der skal indgås, og slet ikke som den erhvervsdrivendes generelle aftalevilkår. Den erhvervsdrivende bør bekræfte den fælles overenskomst om at anvende den fælles EU-købelov på et varigt medium.
- (23) Ud over at være et bevidst valg bør forbrugerens samtykke til at anvende den fælles EU-købelov også være et informeret valg. Den erhvervsdrivende bør derfor ikke blot henlede forbrugerens opmærksomhed på anvendelsen af den fælles EU-købelov, men også oplyse om dens karakteristika. For at gøre denne opgave lettere for de erhvervsdrivende og således undgå unødvendige administrative byrder og for at sikre et ensartet niveau og en ensartet kvalitet for de oplysninger, der formidles til forbrugerne, bør de erhvervsdrivende give forbrugerne den standardmeddelelse, der er foreskrevet i forordningen, og som findes på alle Unionens officielle sprog. Når det ikke er muligt at give forbrugerne denne standardmeddelelse, f.eks. i forbindelse med en telefonsamtale, og når den erhvervsdrivende har undladt at give standardmeddelelsen, bør aftalen om at anvende den fælles EU-købelov ikke være bindende for forbrugerne, før forbrugerne har modtaget standardmeddelelsen sammen med en bekræftelse af det aftalte og efterfølgende har givet sit samtykke.
- (24) For at undgå en selektiv anvendelse af visse aspekter i den fælles EU-købelov, som kunne forstyrre balancen mellem parternes rettigheder og forpligtelser og påvirke forbrugerbeskyttelsen i negativ retning, bør valget omfatte hele den fælles EU-købelov og ikke kun dele deraf.
- (25) I de tilfælde, hvor De Forenede Nationers konvention om aftaler om internationale køb skulle have været anvendt på en given aftale, bør valget af den fælles EU-købelov medføre en overenskomst mellem de kontraherende parter om at udelukke denne konvention.
- (26) Bestemmelserne i den fælles EU-købelov bør omfatte sådanne aftaleretlige spørgsmål, som er af praktisk relevans under hele varigheden af de aftaletyper, som falder ind under det materielle og personelle anvendelsesområde, navnlig aftaler indgået på nettet. Ud over parternes rettigheder og forpligtelser og misligholdelsesbeføjelser bør den fælles EU-købelov derfor indeholde bestemmelser om forpligtelser til at afgive oplysninger inden indgåelse af en aftale, under indgåelse af aftalen, herunder de formelle krav, fortrydelsesret, ophævelse som følge af vildfarelse, svig eller uretmæssig udnyttelse og følgerne af en sådan ophævelse, fortolkning, aftalens indhold og virkninger, vurdering og virkninger af ubillige aftalevilkår, genoprettelse, hvor en part ikke er bundet af aftalen, eller aftalen bringes til ophør, samt forældelse

og tab af rettigheder. Den fælles EU-købelov bør fastslå, hvilke sanktionsmuligheder der er i tilfælde af misligholdelse af de forpligtelser og rettigheder, der følger af dens anvendelse.

- (27) Alle spørgsmål af aftalemæssig eller ikke-aftalemæssig karakter, som ikke behandles i den fælles EU-købelov, reguleres af de allerede gældende nationale bestemmelser ud over den fælles EU-købelov, der finder anvendelse i henhold til forordning (EF) nr. 593/2008 og forordning (EF) nr. 864/2007 eller andre relevante lovvalgsregler. Det drejer sig om status som juridisk person, en aftales ugyldighed som følge af manglende retsevne, ulovlig eller amoralsk handlemåde, bestemmelse af aftalens sprog, spørgsmål om forskelsbehandling, repræsentation, antal skyldnere og fordringshavere, debitor- og kreditorskifte, herunder overdragelse, modregning og fusion, ejendomsret, herunder overdragelse af ejerskab, intellektuel ejendomsret og erstatningsret. Endvidere falder spørgsmålet om, hvorvidt parallelle krav om erstatning i henhold til kontrakt og erstatning uden for kontrakt kan rejses sammen, uden for den fælles EU-købelovs anvendelsesområde.
- (28) Den fælles EU-købelov bør ikke regulere anliggender uden for det aftaleretlige område. Forordningen bør ikke berøre EU-lovgivning eller national lovgivning vedrørende disse anliggender. F.eks. bør oplysningspligt, som pålægges for at beskytte sundhed og sikkerhed eller af miljøårsager, falde uden for anvendelsesområdet for den fælles EU-købelov. Forordningen bør endvidere ikke berøre de oplysningskrav, der gælder ifølge Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked²².
- (29) Når parterne gyldigt har aftalt at anvende den fælles EU-købelov, bør de udelukkende anvende den fælles EU-købelov til at regulere spørgsmål, der falder ind under dens anvendelsesområde. Reglerne i den fælles EU-købelov bør fortolkes selvstændigt i overensstemmelse med de veletablerede principper for fortolkning af EU-lovgivning. Spørgsmål, der falder ind under den fælles EU-købelovs anvendelsesområde, men som ikke udtrykkeligt er reguleret i den, bør udelukkende afgøres ved fortolkning af dens regler, uden hensyn til anden ret. Den fælles EU-købelov bør fortolkes på grundlag af dens grundlæggende principper og mål og alle dens bestemmelser.
- (30) Den fælles EU-købelov bør bygge på princippet om aftalefrihed. Partsautonomien bør kun begrænses i det nødvendige omfang, og når det er absolut nødvendigt, navnlig af hensyn til forbrugerbeskyttelsen. Når en sådan nødvendighed foreligger, bør det klart anføres, at de omhandlede regler er ufravigelige.
- (31) Princippet om god tro og redelig handlemåde bør være vejledende for parternes samarbejde. Da nogle regler specifikt omhandler det generelle princip om god tro og redelig handlemåde, bør de have forrang for det generelle princip. Det generelle princip bør derfor ikke anvendes som et middel til at ændre parternes specifikke rettigheder og forpligtelser som fastsat i de specifikke regler. De konkrete krav, der følger af princippet om god tro og redelig handlemåde, bør bl.a. baseres på parternes relative ekspertiseniveau og bør derfor komme til udtryk på forskellig vis i transaktioner mellem erhvervsdrivende og forbrugere og transaktioner mellem

²² EUT L 376 af 27.12.2006, s. 36.

erhvervsdrivende. I transaktioner mellem erhvervsdrivende bør god handelspraksis i den specifikke sektor være en relevant faktor i den forbindelse.

- (32) Den fælles EU-købelov bør tage sigte på at bevare en gyldig aftale, når det er muligt og hensigtsmæssigt i betragtning af parternes fælles legitime interesser.
- (33) Den fælles EU-købelov bør indeholde velafbalancerede løsninger, der tager højde for parternes legitime interesser, når det drejer sig om at bestemme og anvende de misligholdelsesbeføjelser, der gælder i tilfælde af misligholdelse af aftalen. I aftaler mellem erhvervsdrivende og forbrugere bør misligholdelsesbeføjelserne afspejle det forhold, at mangler ved varer, digitalt indhold eller tjenesteydelser er omfattet af den erhvervsdrivendes ansvar.
- (34) For at fremme retssikkerheden ved at gøre EU-Domstolens og de nationale retsinstansers afgørelser om fortolkning af den fælles EU-købelov eller andre bestemmelser i denne forordning tilgængelig for offentligheden bør Kommissionen oprette en database med de relevante endelige afgørelser. Med henblik herpå bør medlemsstaterne sikre, at Kommissionen hurtigt får meddelelse om sådanne nationale afgørelser.
- (35) Den fælles EU-købelov og denne forordnings øvrige bestemmelser bør også revideres efter fem års anvendelse. Denne revision bør bl.a. tage hensyn til, om der er behov for yderligere at udvide anvendelsesområdet for aftaler mellem erhvervsdrivende, og til markedsudviklingen og den teknologiske udvikling med hensyn til digitalt indhold samt til den fremtidige udvikling i gældende EU-ret.
- (36) Da forordningens mål, nemlig at forbedre betingelserne for det indre markeds funktion ved at stille et ensartet sæt af aftaleretlige regler til rådighed, som kan bruges ved handel på tværs af grænserne i hele Unionen, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og derfor bedre kan gennemføres på EU-plan, kan Unionen vedtage foranstaltninger i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå dette mål.
- (37) I denne forordning overholdes de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder anerkender, særlig artikel 16, 38 og 47 —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1 **Formål og genstand**

1. Formålet med denne forordning er at forbedre betingelserne for det indre markeds oprettelse og funktion ved at stille det ensartede sæt aftaleretlige regler i bilag I (herefter "den fælles EU-købelov") til rådighed. Reglerne kan bruges ved handel på tværs af landegrænserne til salg af varer, levering af digitalt indhold og levering af relaterede tjenesteydelser, når parterne i en aftale er enige om det.

2. Forordningen gør det muligt for de erhvervsdrivende at lægge et fælles regelsæt til grund og anvende de samme aftalevilkår i al deres handel på tværs af landegrænserne, så unødvendige omkostninger begrænses, og der gives en høj grad af retssikkerhed.
3. Med hensyn til aftaler mellem erhvervsdrivende og forbrugere indeholder forordningen et omfattende regelsæt om forbrugerbeskyttelse, der skal sikre et højt beskyttelsesniveau for forbrugerne, fremme forbrugernes tillid til det indre marked og tilskynde forbrugerne til at foretage indkøb på tværs af landegrænserne.

Artikel 2 **Definitioner**

I denne forordning forstås ved:

- a) "aftale": en kontrakt indgået med den hensigt at skabe forpligtelser eller andre retsvirkninger
- b) "god tro og redelig handlemåde": en adfærdsnorm, der er kendetegnet ved ærlighed, åbenhed og omsorg for de interesser, den anden part i den pågældende handel eller det pågældende forhold har
- c) "tab": økonomisk skade og ikke-økonomisk skade i form af svie og smerte, men ikke andre former for ikke-økonomisk skade, såsom forringelse af livskvalitet og tab af uforstyrret nydelse
- d) "standardvilkår i aftalen": aftalevilkår, der er blevet affattet på forhånd med henblik på en række handler med forskellige parter, og der ikke er individuelt forhandlet af parterne i betydningen i artikel 7 i den fælles EU-købelov
- e) "erhvervsdrivende": enhver fysisk eller juridisk person, der handler som led i sin virksomhed som handlende, håndværker, industridrivende eller udøver af et liberalt erhverv
- f) "forbruger": enhver fysisk person, der handler, uden at det er som led i den pågældendes virksomhed som handlende, håndværker, industridrivende eller udøver af et liberalt erhverv
- g) "erstatning": en sum penge, som en person kan have krav på til dækning af tab, personskade eller anden skade
- h) "vare": enhver løsøregenstand; det omfatter ikke:
 - i) elektricitet og naturgas
 - ii) vand og andre typer gas, medmindre det udbydes til salg i et afgrænset volumen eller en bestemt mængde
- i) "pris": penge, der skal betales som vederlag for salg af varer eller levering af digitalt indhold eller for en relateret tjenesteydelse

- j) "digitalt indhold": data, der er produceret og leveret i digital form, uanset om det sker i henhold til køberens specifikationer, herunder digitalt video-, lyd-, billed- eller tekstindhold, digitale spil, software og digitalt indhold, der gør det muligt at foretage en personlig tilpasning af eksisterende hardware eller software; det omfatter ikke:
- i) finansielle tjenesteydelser, herunder online-bankforretninger
 - ii) juridisk og finansiell rådgivning, der gives i elektronisk form
 - iii) elektroniske sundhedsydelser
 - iv) elektroniske kommunikationstjenester og -netværk og tilhørende faciliteter og tjenesteydelser
 - v) hasardspil
 - vi) forbrugernes skabelse af nyt digitalt indhold og ændring af eksisterende digitalt indhold eller anden interaktion med det, andre brugere har skabt
- k) "købsaftale": enhver aftale, hvorved en erhvervsdrivende ("sælgeren") overdrager eller påtager sig at overdrage ejendomsretten af en vare til en anden person ("køberen"), og køberen betaler eller påtager sig at betale prisen herfor; det omfatter aftaler om levering af varer, der skal tilvirkes eller fremstilles, men ikke aftaler om køb på tvangsauktion eller køb, der på anden måde indebærer udøvelse af offentlig myndighed
- l) "aftale om forbruger køb": en købsaftale, hvor sælgeren er en erhvervsdrivende, og køberen er en forbruger
- m) "relateret tjenesteydelse": en tjenesteydelse vedrørende varer eller digitalt indhold, såsom installation, vedligeholdelse, reparation eller anden behandling, som sælgeren af varen eller leverandøren af det digitale indhold skal udføre i henhold til købsaftalen, aftalen om levering af digitalt indhold eller en særskilt aftale om en relateret tjenesteydelse, der er indgået samtidig med købsaftalen eller aftalen om levering af det digitale indhold; det omfatter ikke:
- i) transportydelser
 - ii) uddannelsesydelser
 - iii) hjælpetjenester i forbindelse med telekommunikation og
 - iv) finansielle tjenesteydelser
- n) "tjenesteyder": en sælger af varer eller en leverandør af digitalt indhold, der påtager sig at levere en tjenesteydelse, der relaterer sig til de pågældende varer eller det pågældende digitale indhold, til en kunde
- o) "kunde": en køber af en relateret tjenesteydelse
- p) "aftale om fjernsalg": en aftale, der indgås mellem en erhvervsdrivende og en forbruger som led i en organiseret fjernsalgsordning, uden at både forbrugeren og

den erhvervsdrivende eller, hvis den erhvervsdrivende er en juridisk person, en fysisk person, der repræsenterer den erhvervsdrivende, samtidig er fysisk tilstede, idet der til og med tidspunktet for aftalens indgåelse udelukkende anvendes en eller flere former for fjernkommunikationsteknikker

- q) "aftale indgået uden for fast forretningssted": en aftale mellem en erhvervsdrivende og en forbruger
 - i) der indgås, mens både forbrugeren og den erhvervsdrivende eller, hvis den erhvervsdrivende er en juridisk person, en fysisk person, der repræsenterer den erhvervsdrivende, samtidig er fysisk til stede, på et sted, som ikke er den erhvervsdrivendes faste forretningssted, eller som indgås på grundlag af et tilbud, som forbrugeren har afgivet under de samme omstændigheder, eller
 - ii) der indgås på den erhvervsdrivendes faste forretningssted eller ved brug af en fjernkommunikationsteknik, umiddelbart efter at forbrugeren er blevet kontaktet personligt og individuelt på et sted, som ikke er den erhvervsdrivendes faste forretningssted, mens forbrugeren og den erhvervsdrivende eller, hvis den erhvervsdrivende er en juridisk person, en fysisk person, der repræsenterer den erhvervsdrivende, samtidig fysisk er til stede, eller
 - iii) der indgås under en udflugt arrangeret af den erhvervsdrivende eller, hvis den erhvervsdrivende er en juridisk person, af en fysisk person, der repræsenterer den erhvervsdrivende, med det formål at præsentere og sælge varen, levere digitalt indhold eller relaterede tjenesteydelser til forbrugeren
- r) "fast forretningssted":
 - i) ethvert ubevægeligt detailforretningssted, hvor den erhvervsdrivende fast udøver sin aktivitet, eller
 - ii) ethvert bevægeligt detailforretningssted, hvor den erhvervsdrivende udøver sin aktivitet på sædvanligt grundlag
- s) "handelsmæssig garanti": enhver forpligtelse, som den erhvervsdrivende eller producenten har påtaget sig over for forbrugeren ud over de lovmæssige forpligtelser i henhold til artikel 106 i tilfælde af mangler, til at tilbagebetale købesummen eller omlevere, reparere eller på anden måde servicere varen eller det digitale indhold, hvis den eller det ikke svarer til de specifikationer eller andre krav uden relation til mangler, som fremgår af garantierklæringen eller af de relevante reklamer på tidspunktet for eller forud for aftalens indgåelse
- t) "varigt medium": ethvert medium, som sætter en part i stand til at oplagre informationer rettet personligt til ham med mulighed for fremtidig anvendelse i en periode, som er passende med henblik på informationerne, og som gendanner de oplagrede informationer uændrede
- u) "offentlig auktion": en salgsmetode, hvor den erhvervsdrivende tilbyder varer eller digitalt indhold til forbrugeren, som selv er til stede under auktionen eller får mulighed herfor, gennem en gennemsigtig konkurrencebaseret budprocedure, som

styres af en auktionsholder, og hvor den tilbudsgiver, hvis bud antages, er forpligtet til at købe varen eller det digitale indhold

- v) "ufravigelig regel": en bestemmelse, med hensyn til hvilken parterne ikke kan aftale, at den ikke skal finde anvendelse, eller at der skal gøres undtagelse fra den, eller at dens retsvirkninger skal ændres
- w) "fordringshaver": den, som har ret til, at en anden, skyldneren, opfylder en betalingsforpligtelse eller en anden form for forpligtelse
- x) "skyldner": den, som der påhviler en betalingsforpligtelse eller en anden form for forpligtelse over for den anden part, fordringshaveren
- y) "forpligtelse": en pligt til opfyldelse, som den ene part i et retsforhold har over for den anden.

Artikel 3

Valgfrihed med hensyn til den fælles EU-købelov

Parterne kan aftale, at den fælles EU-købelov skal gælde for aftaler, de indgår på tværs af landegrænserne om salg af varer eller levering af digitalt indhold eller om relaterede tjenesteydelser, inden for det territoriale, materielle og personelle anvendelsesområde, der er fastsat i artikel 4-7.

Artikel 4

Aftaler, der indgås på tværs af landegrænserne

1. Den fælles EU-købelov kan anvendes på aftaler, der indgås på tværs af landegrænserne.
2. Ved anvendelsen af denne forordning er en aftale mellem erhvervsdrivende en aftale, der indgås på tværs af landegrænserne, hvis parterne har sædvanligt opholdssted i forskellige lande, hvoraf mindst det ene er en medlemsstat.
3. Ved anvendelsen af denne forordning er en aftale mellem en erhvervsdrivende og en forbruger en aftale, der indgås på tværs af landegrænserne, hvis
 - a) enten den adresse, forbrugeren har opgivet, adressen for levering af varen eller faktureringsadressen er beliggende i et andet land end det, hvor den erhvervsdrivende har sædvanligt opholdssted, og
 - b) mindst et af disse lande er en medlemsstat
4. Ved anvendelsen af denne forordning har selskaber, foreninger og andre juridiske personer sædvanligt opholdssted der, hvor de har deres hovedkontor. En erhvervsdrivende, der er en fysisk person, har sædvanligt opholdssted der, hvor den pågældende har sin hovedvirksomhed.

5. Er aftalen indgået som led i driften af en erhvervsdrivendes filial, agentur eller en lignende virksomhed, anses det sted, hvor filialen, agenturet eller den lignende virksomhed er beliggende, for at være det sædvanlige opholdssted.
6. Det relevante tidspunkt for afgørelsen af, om en aftale er en aftale, der indgås på tværs af landegrænserne, er det tidspunkt, hvor det blev aftalt at anvende den fælles EU-købelov.

Artikel 5

Aftaler, som den fælles EU-købelov kan anvendes på

Den fælles EU-købelov kan anvendes på:

- a) købsaftaler
- b) aftaler om levering af digitalt indhold, som brugeren, uanset om det skal leveres på et fysisk medium eller ej, kan lagre, behandle eller få adgang til og genbruge, uanset om det digitale indhold skal leveres mod betaling af en pris
- c) aftaler om relaterede tjenesteydelser, uanset om der er aftalt en særskilt pris for den relaterede tjenesteydelse.

Artikel 6

Aftaler med et blandet formål og aftaler i forbindelse med forbrugercredit ikke omfattet

1. Den fælles EU-købelov kan ikke anvendes på aftaler med et blandet formål, der vedrører andet end salg af varer, levering af digitalt indhold og levering af relaterede tjenesteydelser i betydningen i artikel 5.
2. Den fælles EU-købelov kan ikke anvendes på aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, når den erhvervsdrivende yder eller giver tilsagn om at yde forbrugeren kredit i form af henstand med betalingen, lån eller anden tilsvarende form for finansiel facilitet. Den fælles EU-købelov kan anvendes på aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, hvis der løbende leveres varer, digitalt indhold eller relaterede tjenesteydelser af samme art, og forbrugeren betaler for varerne, det digitale indhold eller de relaterede tjenesteydelser i rater, så længe de leveres.

Artikel 7

Aftalens parter

1. Den fælles EU-købelov kan kun anvendes, hvis sælgeren af varen eller leverandøren af det digitale indhold er en erhvervsdrivende. Når alle parterne i en aftale er erhvervsdrivende, kan den fælles EU-købelov anvendes, hvis mindst en af parterne er en lille eller mellemstor virksomhed.
2. I denne forordning forstås ved lille eller mellemstor virksomhed erhvervsdrivende, som
 - a) beskæftiger færre end 250 personer, og

- b) har en årlig omsætning på højst 50 mio. EUR eller en samlet årlig balance på højst 43 mio. EUR, eller for små eller mellemstore virksomheder, der har sædvanligt opholdssted i en medlemsstat, der ikke har euroen som valuta, eller i et tredjeland, et tilsvarende beløb i den pågældende medlemsstats eller det pågældende tredjelands valuta.

Artikel 8

Aftale om anvendelse af den fælles EU-købelov

1. Det er en betingelse for anvendelse af den fælles EU-købelov, at parterne har aftalt dette. Det skal afgøres på grundlag af denne artikel, stk. 2 og 3, og artikel 9 samt de relevante bestemmelser i den fælles EU-købelov, om der foreligger en gyldig aftale herom.
2. I forholdet mellem en erhvervsdrivende og en forbruger er det kun gyldigt aftalt at anvende den fælles EU-købelov, hvis forbrugeren har samtykket heri i en udtrykkelig erklæring, der er adskilt fra erklæringen om enighed i at indgå selve aftalen. Den erhvervsdrivende giver forbrugeren en bekræftelse af aftalen om at anvende den fælles EU-købelov på et varigt medium.
3. forholdet mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan den fælles EU-købelov ikke vælges delvis, men kun i sin helhed.

Artikel 9

Standardmeddelelse i aftaler mellem erhvervsdrivende og forbrugere

1. Ud over forpligtelserne i den fælles EU-købelov til at give oplysninger inden aftalens indgåelse skal den erhvervsdrivende i forhold mellem erhvervsdrivende og forbrugere, inden det aftales at anvende den fælles EU-købelov, henlede forbrugers opmærksomhed på, at det er hensigten at anvende den fælles EU-købelov, ved på et iøjnefaldende sted at give forbrugeren meddelelsen i bilag II. Hvis aftalen om at anvende den fælles EU-købelov indgås telefonisk eller ved hjælp af andre midler, der ikke giver mulighed for at give forbrugeren meddelelsen, eller hvis den erhvervsdrivende har undladt at give forbrugeren meddelelsen, er forbrugeren ikke bundet af aftalen, før den pågældende har modtaget bekræftelsen i artikel 8, stk. 2, sammen med meddelelsen og siden udtrykkeligt har givet sit samtykke til anvendelsen af den fælles EU-købelov.
2. Hvis meddelelsen i stk. 1 gives i elektronisk form, skal den indeholde et hyperlink til den fælles EU-købelov; i alle andre tilfælde skal den indeholde en angivelse af en webside, hvorigennem der er gratis adgang til den fælles EU-købelov.

Artikel 10

Sanktioner for tilsidesættelse af særlige krav

Medlemsstaterne fastsætter bestemmelser om sanktioner for erhvervsdrivendes overtrædelse af kravene i artikel 8 og 9 i forhold til forbrugere og træffer alle nødvendige foranstaltninger til at sikre gennemførelsen heraf. Sanktionerne skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelsernes grovhed og have afskrækkende virkning. Medlemsstaterne giver senest den

[et år efter forordningens anvendelsesdato] Kommissionen meddelelse om disse bestemmelser og meddeler snarest muligt senere ændringer.

Artikel 11

Konsekvenser af anvendelsen af den fælles EU-købelov

Når parterne gyldigt har aftalt at anvende den fælles EU-købelov på en aftale, er det kun den fælles EU-købelov, der gælder for de forhold, dens regler vedrører. For så vidt som der faktisk blev indgået en aftale, gælder den fælles EU-købelov også for opfyldelse af forpligtelserne til at give oplysninger inden aftalens indgåelse og for beføjelser ved den anden parts undladelse af at opfylde dem.

Artikel 12

Oplysningsforpligtelser i henhold til tjenesteydelsesdirektivet

Denne forordning berører ikke de oplysningsforpligtelser, der er pålagt ved nationale love, som gennemfører bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked, og som supplerer oplysningsforpligtelserne i den fælles EU-købelov.

Artikel 13

Medlemsstaternes valgmuligheder

En medlemsstat kan beslutte, at parterne kan aftale, at den fælles EU-købelov skal finde anvendelse på

- a) aftaler, hvor de erhvervsdrivendes sædvanlige opholdssted eller, når aftalen indgås mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, den erhvervsdrivendes sædvanlige opholdssted, den adresse, forbrugeren har opgivet, adressen for levering af varen og faktureringsadressen er beliggende i den pågældende medlemsstat, og/eller
- b) aftaler, hvor alle parterne er erhvervsdrivende, men ingen af dem er en lille eller mellemstor virksomhed i betydningen i artikel 7, stk. 2.

Artikel 14

Meddelelse af domme om anvendelse af denne forordning

1. Medlemsstaterne sikrer, at endelige domme, som deres retsinstanser har afsagt om anvendelsen af reglerne i denne forordning, uden unødigt ophold meddeles Kommissionen.
2. Kommissionen opretter en ordning, der giver mulighed for at finde oplysninger om de i stk. 1 nævnte domme samt relevante domme fra Den Europæiske Unions Domstol. Der skal være offentlig adgang til ordningen.

Artikel 15
Revision

1. Senest [*fire år efter ikrafttrædelsen af denne forordning*] fremsender medlemsstaterne oplysninger til Kommissionen om anvendelsen af forordningen, særlig om, i hvilket omfang den fælles EU-købelov er blevet accepteret, om, i hvilket omfang dens bestemmelser har givet anledning til retstvister, og om status med hensyn til forskellene på beskyttelsesniveauet for forbrugerne i den fælles EU-købelov og i national ret. Oplysningerne skal indeholde en omfattende oversigt over retspraksis ved de nationale retsinstanser for fortolkningen af bestemmelserne i den fælles EU-købelov.
2. Senest [*fem år efter denne forordnings anvendelsesdato*] fremlægger Kommissionen en detaljeret rapport for Europa-Parlamentet, Rådet og Det Økonomiske og Sociale Udvalg, om hvordan forordningen fungerer, bl.a. under hensyntagen til, om der er behov for at udvide anvendelsesområdet for aftaler mellem erhvervsdrivende, og til markedsudviklingen og den teknologiske udvikling med hensyn til digitalt indhold samt til den fremtidige udvikling i gældende EU-ret.

Artikel 16
Ikrafttrædelse og anvendelse

1. Denne forordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
2. Den finder anvendelse fra [*6 måneder efter dens ikrafttrædelse*].

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den [..].

På Europa-Parlamentets vegne
Formand

På Rådets vegne
Formand

BILAG I
DEN FÆLLES EU-KØBELOV

INDHOLDSFORTEGNELSE

Del I	Indledende bestemmelser	33
Kapitel 1	Almindelige principper og anvendelse	33
Afdeling 1	Almindelige principper	33
Afdeling 2	Anvendelse	33
Del II	Indgåelse af en bindende aftale	39
Kapitel 2	Oplysninger forud for aftalens indgåelse	39
Afdeling 1	Oplysninger, som erhvervsdrivende skal give inden indgåelsen af aftaler med forbrugere	39
Afdeling 2	Oplysninger, som en erhvervsdrivende skal give inden indgåelsen af en aftale med en anden erhvervsdrivende	45
Afdeling 3	Aftaler, der indgås med elektroniske midler	45
Afdeling 4	Pligt til at sikre, at oplysningerne er rigtige	47
Afdeling 5	Den anden parts rettigheder ved tilsidesættelse af oplysningspligten.....	47
Kapitel 3	Indgåelse af aftaler	48
Kapitel 4	Fortrydelsesret ved aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted mellem erhvervsdrivende og forbrugere	51
Kapitel 5	Mangler ved samtykket	57
Del III	Vurdering af aftalens indhold.....	61
Kapitel 6	Fortolkning	61
Kapitel 7	Indhold og retsvirkninger	63
Kapitel 8	Ubillige aftalevilkår.....	68
Afdeling 1	Almindelige bestemmelser	68
Afdeling 2	Ubillige aftalevilkår i aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger.....	68

Afdeling 3	Ubillige aftalevilkår i aftaler mellem erhvervsdrivende	72
Del IV	Forpligtelser samt misligholdelsesbeføjelser for parter i en købsaftale eller en aftale om levering af digitalt indhold	73
Kapitel 9	Almindelige bestemmelser	73
Kapitel 10	Sælgerens forpligtelser	75
Afdeling 1	Almindelige bestemmelser	75
Afdeling 2	Resultater.....	75
Afdeling 3	Varens og det digitale indholds overensstemmelse med aftalen.....	77
Kapitel 11	Købers misligholdelsesbeføjelser.....	80
Afdeling 1	Almindelige bestemmelser	80
Afdeling 2	Sælgers afhjælpning	82
Afdeling 3	Krav om opfyldelse	82
Afdeling 4	Tilbageholdelse af opfyldelsen af køberens forpligtelser.....	83
Afdeling 5	Aftalens ophør	84
Afdeling 6	Afslag i prisen	85
Afdeling 7	Krav om undersøgelse og meddelelse ved aftaler mellem erhvervsdrivende	86
Kapitel 12	Køberens forpligtelser	88
Afdeling 1	Almindelige bestemmelser	88
Afdeling 2	Betaling af prisen	88
Afdeling 3	Modtagelse af levering	90
Kapitel 13	Sælgers misligholdelsesbeføjelser.....	91
Afdeling 1	Almindelige bestemmelser	91
Afdeling 2	Krav om opfyldelse	91
Afdeling 3	Tilbageholdelse af opfyldelsen af sælgerens forpligtelser	92
Afdeling 4	Aftalens ophør	92
Kapitel 14	Risikoens overgang	95
Afdeling 1	Almindelige bestemmelser	95

Afdeling 2	Risikoens overgang i aftaler om forbruger køb.....	95
Afdeling 3	Risikoens overgang i aftaler mellem erhvervsdrivende	96
Del V	Forpligtelser og misligholdelsesbeføjelser for parterne i aftaler om relaterede tjenesteydelser	98
Kapitel 15	Parternes forpligtelser og misligholdelsesbeføjelser	98
Afdeling 2	Tjenesteyderens forpligtelser	98
Afdeling 3	Kundens forpligtelser	100
Afdeling 4	Misligholdelsesbeføjelser	100
Del V	Erstatning og renter	103
Kapitel 16	Erstatning og renter	103
Afdeling 1	Erstatning	103
Afdeling 2	Renter ved forsinket betaling: Almindelige bestemmelser	104
Afdeling 3	Erhvervsdrivendes forsinkelse med betalingen.....	105
Del VII	Genoprettelse.....	108
Kapitel 17	Genoprettelse.....	108
Del VIII	Forældelse	111
Kapitel 18	Forældelse	111
Afdeling 1	Almindelige bestemmelser	111
Afdeling 2	Forældelsesfrister og deres begyndelse.....	111
Afdeling 3	Forlængelse af forældelsesfrister	112
Afdeling 4	Fornyelse af forældelsesfrister	113
Afdeling 5	Forældelsens retsvirkninger	113
Afdeling 6	Ændring ved aftale	113
Tillæg 1		114
Tillæg 2		117

Del I Indledende bestemmelser

Kapitel 1 Almindelige principper og anvendelse

AFDELING 1 ALMINDELIGE PRINCIPPER

Artikel 1 **Aftalefrihed**

1. Parterne kan frit indgå aftaler og bestemme indholdet heraf, medmindre gældende ufravigelige regler er til hinder herfor.
2. Parterne kan bestemme, at en hvilken som helst bestemmelse i den fælles EU-købelov ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse herfra eller ændre retsvirkningerne heraf, medmindre der er fastsat noget andet i disse bestemmelser.

Artikel 2 **God tro og redelig handlemåde**

1. Parterne har pligt til at handle i god tro og i overensstemmelse med redelig handlemåde.
2. Tilsidesættelse af denne forpligtelse kan medføre, at den part, der tilsidesætter den, afskæres fra at udnytte eller påberåbe sig en rettighed, en beføjelse eller en indsigelse, som parten ellers ville have haft, eller at parten ifalder erstatningsansvar for tab, der derved forvoldes den anden part.
3. Parterne kan ikke bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Artikel 3 **Samarbejde**

Parterne har pligt til at samarbejde med hinanden i det omfang, det kan forventes med henblik på opfyldelse af deres forpligtelser i henhold til aftalen.

AFDELING 2 ANVENDELSE

Artikel 4 **Fortolkning**

1. Den fælles EU-købelov skal undergives en selvstændig fortolkning og skal fortolkes i overensstemmelse med dets formål og med de principper, der ligger til grund for den.

2. Spørgsmål, der henhører under den fælles EU-købelovs anvendelsesområde, men som ikke udtrykkeligt er reguleret i den, skal afgøres i overensstemmelse med de formål og principper, der ligger til grund for den, og i henhold til alle dens bestemmelser uden hensyn til den nationale ret, der ville finde anvendelse, hvis der ikke forelå en aftale om at anvende den fælles EU-købelov, og uden hensyn til anden ret.
3. Når der findes en generel regel og en speciel regel, der finder anvendelse på en konkret situation inden for anvendelsesområdet for den generelle regel, er det den specielle regel, der finder anvendelse i tilfælde af regelkonflikt.

Artikel 5 **Rimelighed**

1. Om noget er rimeligt, skal vurderes på et objektivt grundlag under hensyn til aftalens art og formål, sagens konkrete omstændigheder og sædvane og praksis inden for det pågældende handelsområde eller erhverv.
2. Når der henvises til, hvad en person kan forvente, hvad der kan forventes af en person, eller hvad der kan forventes i en bestemt situation, forstås der derved, hvad der med rimelighed kan forventes.

Artikel 6 **Ingen formkrav**

Medmindre andet er fastsat i den fælles EU-købelov, gælder der ingen krav om, at en aftale, erklæring eller anden disposition, der er omfattet af den, skal affattes i eller dokumenteres i en bestemt form.

Artikel 7 **Aftalevilkår, der ikke er individuelt forhandlet**

1. Et aftalevilkår er ikke blevet individuelt forhandlet, hvis det er indført af den ene part, og den anden part ikke har haft mulighed for at få indflydelse på dets indhold.
2. Hvis den ene part giver den anden part et valg mellem forskellige aftalevilkår, anses et vilkår ikke for at være blevet individuelt forhandlet, alene fordi den anden part har valgt det pågældende vilkår iblandt dem.
3. Hvis en part gør gældende, at et aftalevilkår, der indgår i standardvilkårene i aftalen, siden er blevet individuelt forhandlet, har denne part bevisbyrden for, at dette er tilfældet.
4. I en aftale mellem en erhvervsdrivende og en forbruger har den erhvervsdrivende bevisbyrden for, at et aftalevilkår, den erhvervsdrivende har indsat, er blevet individuelt forhandlet.

5. I en aftale mellem en erhvervsdrivende og en forbruger anses aftalevilkår, der er affattet af tredjemand, for at være indsat af den erhvervsdrivende, medmindre forbrugeren har indført dem i aftalen.

Artikel 8 **Aftalens ophør**

1. Ved at "bringe en aftale til ophør" forstås, at parternes rettigheder og forpligtelser i henhold til aftalen bringes til ophør med undtagelse af de rettigheder og forpligtelser, der fremgår af aftalens bestemmelser om bilæggelse af tvister eller af andre aftalevilkår, der skal have virkning også efter aftalens ophør.
2. Pligten til betaling af skyldige beløb og erstatning for misligholdelse inden ophøret opretholdes. Når aftalen bringes til ophør på grund af misligholdelse eller anticiperet misligholdelse, har den part, der bringer aftalen til ophør, tillige ret til erstatning i stedet for den anden parts opfyldelse i fremtiden.
3. Retsvirkningerne af aftalens ophør for tilbagebetaling af prisen og tilbagelevering af varen eller det digitale indhold samt andre retsvirkninger til genoprettelse er nærmere fastsat i reglerne om genoprettelse i kapitel 17.

Artikel 9 **Aftaler med flere formål**

1. Indeholder en aftale bestemmelser både om salg af varer eller levering af digitalt indhold og om udførelse af en relateret tjenesteydelse, finder reglerne i del IV anvendelse på parternes forpligtelser og misligholdelsesbeføjelser som sælger og køber af varen eller af det digitale indhold, og reglerne i del V finder anvendelse på parternes forpligtelser og misligholdelsesbeføjelser som tjenesteyder og kunde.
2. Når sælgerens og tjenesteyderens forpligtelser i henhold til en aftale omfattet af stk. 1 skal opfyldes i flere dele eller på anden måde kan opdeles, og der foreligger en grund til at bringe aftalen til ophør på grund af misligholdelse for så vidt angår en del, som en del af prisen kan henføres til, kan køberen og kunden kun bringe aftalen til ophør med hensyn til den pågældende del.
3. Stk. 2 finder ikke anvendelse, når køberen og kunden ikke kan forventes at acceptere opfyldelse af de øvrige dele, eller misligholdelsen er af en sådan art, at der er grund til at bringe aftalen til ophør i dens helhed.
4. Når sælgerens og tjenesteyderens forpligtelser i henhold til aftalen ikke kan opdeles, eller der ikke kan henføres en del af prisen til den pågældende del af aftalen, kan køberen og kunden kun bringe aftalen til ophør, hvis misligholdelsen er af en sådan art, at der er grund til at bringe aftalen til ophør i dens helhed.

Artikel 10 **Meddelelse**

1. Denne artikel finder anvendelse, når der i henhold til den fælles EU-købelov eller aftalen skal gives meddelelse uanset med hvilket formål. "Meddelelse" omfatter afgivelse af enhver erklæring, der skal have retsvirkninger eller skal videregive oplysninger med et retligt formål.
2. Der kan gives meddelelse ved brug af alle midler, der er egnede under hensyn til omstændighederne.
3. En meddelelse får virkning, når den når frem til den, den er rettet til, medmindre meddelelsen angiver at få virkning på et senere tidspunkt.
4. En meddelelse når frem til den, den er rettet til
 - a) når den overgives til den, den er rettet til
 - b) når den overgives til dennes forretningssted, eller hvis der ikke er et forretningssted, eller meddelelsen er rettet til en forbruger, da til det sted, hvor den pågældende har sædvanligt opholdssted
 - c) når den, meddelelsen er rettet til, kan få adgang til meddelelsen, hvis den fremsendes ved hjælp af elektronisk post eller en anden form for individuel kommunikation, eller
 - d) når den på anden måde gøres tilgængelig for den, den er rettet til, på et sådant sted og en sådan måde, at den pågældende kunne forventes at få adgang til den uden unødigt ophold.

Meddelelsen er kommet frem til den, den er rettet til, når en af betingelserne i litra a), b), c) eller d) er opfyldt, og hvis flere opfyldes, da når den første er opfyldt.
5. En meddelelse har ingen virkning, hvis en tilbagekaldelse af den når frem til den, den er rettet til, inden eller samtidig med meddelelsen.
6. I forhold mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren træffe bestemmelse om, at stk. 3 og 4 ikke skal finde anvendelse, eller fravige eller ændre bestemmelsens retsvirkninger.

Artikel 11 **Fristberegning**

1. Bestemmelserne i denne artikel finder anvendelse på beregning af tid i enhver sammenhæng i den fælles EU-købelov.
2. Med forbehold af stk. 3 til 7 gælder følgende:
 - a) en tidsfrist udtrykt i dage indledes med begyndelsen af den første time på fristens første dag og udløber med udgangen af den sidste time på fristens sidste dag

- b) en tidsfrist udtrykt i uger, måneder eller år indledes med begyndelsen af den første time på fristens første dag og udløber med udgangen af den sidste time på den dag i den sidste uge, sidste måned eller det sidste år, som har den samme benævnelse eller talangivelse som den dag, der indleder fristen; hvis den dag, der er afgørende for udløbet af en tidsfrist, der er udtrykt i måneder eller år, ikke forekommer i fristens sidste måned, udløber fristen dog med udgangen af den sidste time på denne måneds sidste dag.
- 3. Hvis en tidsfrist udtrykt i dage, uger, måneder eller år skal regnes fra en bestemt begivenhed, en bestemt handling eller et bestemt tidspunkt, medregnes den dag, hvor begivenheden indtræffer, handlingen foretages eller det fastsatte tidspunkt oprinder, ikke i den pågældende frist.
- 4. I tidsfristerne medregnes lørdage, søndage og helligdage, medmindre disse udtrykkeligt er undtaget, eller fristerne er udtrykt i arbejdsdage.
- 5. Hvis den sidste dag af en frist falder på en lørdag, en søndag eller en helligdag på det sted, hvor en nærmere fastsat handling skal foretages, udløber tidsfristen ved udgangen af den følgende arbejdsdags sidste time. Denne bestemmelse finder ikke anvendelse på tidsfrister, der regnes tilbage fra en bestemt dato eller begivenhed.
- 6. Når en person sender en anden person et dokument, der fastsætter en frist for, hvornår adressaten skal svare eller foretage en anden handling, men dokumentet ikke angiver, hvorfra fristen skal regnes, beregnes fristen fra det tidspunkt, hvor dokumentet når frem til adressaten, medmindre andet fremgår af omstændighederne.
- 7. Ved anvendelsen af denne artikel forstås ved:
 - a) "helligdag" i en medlemsstat eller en del af en medlemsstat i Den Europæiske Union: en af de dage, der er opført som helligdage i den pågældende medlemsstat eller den pågældende del af en medlemsstat på en liste, der offentliggøres i Den Europæiske Unions Tidende, og
 - b) "arbejdsdage": er alle dage med undtagelse af lørdage, søndage og offentlige fri og helligdage.

Artikel 12

Ensidige erklæringer eller adfærd

- 1. En ensidig erklæring, der tilkendegiver en hensigt, skal fortolkes sådan, som den person, erklæringen er rettet til, kunne forventes at forstå den.
- 2. Når den person, der afgiver erklæringen, havde til hensigt, at et udtryk i erklæringen skulle have en bestemt betydning, og den anden part var vidende om eller kunne forventes at være vidende om denne hensigt, skal udtrykket fortolkes på den måde, den, der afgav erklæringen, havde til hensigt.
- 3. Artikel 59-65 finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse på fortolkningen af ensidige erklæringer, der tilkendegiver en hensigt.

4. Reglerne om mangler ved samtykke i kapitel 5 finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse på ensidige erklæringer, der tilkendegiver en hensigt.
5. I denne artikel forstås ved erklæring også adfærd, der kan anses for at svare til en erklæring.

Del II Indgåelse af en bindende aftale

Kapitel 2 Oplysninger forud for aftalens indgåelse

AFDELING 1: OPLYSNINGER, SOM ERHVERVSDRIVENDE SKAL GIVE INDEN INDGÅElsen AF AFTALER MED FORBRUGERE

Artikel 13

Oplysningspligt i forbindelse med aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted

1. En erhvervsdrivende, der indgår en aftale om fjernsalg, eller som indgår en aftale uden for sit faste forretningssted, har pligt til på en klar og forståelig måde at give forbrugeren følgende oplysninger, inden aftalen indgås, eller forbrugeren bliver bundet af et tilbud:
 - a) de vigtigste egenskaber ved den vare, det digitale indhold eller den relaterede tjenesteydelse, der skal leveres, i et passende omfang under hensyn til kommunikationsteknikken og til varen, det digitale indhold eller den relaterede tjenesteydelse
 - b) den samlede pris og yderligere omkostninger og andre udgifter, jf. artikel 14
 - c) den erhvervsdrivendes identitet og adresse, jf. artikel 15
 - d) aftalevilkårene, jf. artikel 16
 - e) fortrydelsesret, jf. artikel 17
 - f) hvor det er relevant, den erhvervsdrivendes eventuelle kundebistand efter salget, eftersalgsservice, handelsmæssige garantier og klagebehandling
 - g) hvor det er relevant, muligheden for at anvende en ordning for alternativ konfliktløsning, som den erhvervsdrivende er omfattet af, og oplysninger om, hvordan man får adgang til den
 - h) hvor det er relevant, digitalt indholds funktion, herunder relevante tekniske beskyttelsesforanstaltninger, og
 - i) hvor det er relevant, digitalt indholds eventuelle interoperabilitet med hardware og software, som den erhvervsdrivende er bekendt med eller kan forventes at være bekendt med.
2. De afgivne oplysninger, undtagen den adresse, der kræves i henhold til stk. 1, litra c), udgør en integreret del af aftalen og kan ikke ændres, uden at parterne udtrykkeligt er blevet enige herom.

3. Ved aftaler om fjernsalg skal de i henhold til denne artikel krævede oplysninger
 - a) gives eller stilles til rådighed for forbrugeren på en passende måde under hensyn til den anvendte fjernkommunikationsteknik
 - b) være udfærdiget i et klart og forståeligt sprog, og
 - c) for så vidt de gives på et varigt medium, være letlæselige.
4. Ved aftaler indgået uden for fast forretningssted skal de i henhold til denne artikel krævede oplysninger
 - a) udleveres på papir eller, hvis forbrugeren er enig heri, på et andet varigt medium, og
 - b) være letlæselige og udfærdiget i et klart og forståeligt sprog.
5. Denne artikel finder ikke anvendelse, hvis aftalen
 - a) angår levering af fødevarer, drikkevarer eller andre varer til husholdningens løbende forbrug, som leveres fysisk til forbrugers hjem, bopæl eller arbejdsplads af en erhvervsdrivende på en fast rute, han ofte og regelmæssigt betjener
 - b) indgås ved hjælp af en vareautomat eller i automatiserede forretningslokaler
 - c) indgås uden for fast forretningssted, hvis prisen eller – når der indgås flere aftaler samtidig – den samlede pris i henhold til aftalerne ikke overstiger 50 EUR eller et tilsvarende beløb i den valuta, som prisen i henhold til aftalen skal betales i.

Artikel 14

Oplysninger om pris og yderligere omkostninger og andre udgifter

1. De oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 13, stk. 1, litra b), skal omfatte:
 - a) den samlede pris for varen, det digitale indhold eller den relaterede tjenesteydelse, inklusive afgifter, eller, hvis varens, det digitale indholds eller den relaterede tjenesteydelses art gør, at prisen ikke med rimelighed kan beregnes på forhånd, den måde, hvorpå prisen skal beregnes, og
 - b) når det er relevant, alle yderligere omkostninger til fragt, levering eller porto og alle andre udgifter eller, når sådanne omkostninger ikke med rimelighed kan beregnes på forhånd, oplysning om, at der kan forekomme sådanne yderligere omkostninger og andre udgifter.
2. I forbindelse med tidsubestemte aftaler og abonnementsaftaler skal den samlede pris indeholde den samlede pris for hver faktureringsperiode. Når der i henhold til disse aftaler skal ske betaling af et fast beløb, skal den samlede pris omfatte den samlede månedlige pris. Når den samlede pris ikke med rimelighed kan beregnes på forhånd, skal det oplyses, hvordan prisen beregnes.

3. Hvor det er relevant, skal den erhvervsdrivende informere forbrugeren om omkostningerne ved at bruge fjernkommunikationsteknikker til at indgå aftalen, når omkostningerne beregnes på anden måde end med grundtaksten.

Artikel 15

Oplysninger om den erhvervsdrivendes identitet og adresse

De oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 13, stk. 1, litra c), skal omfatte:

- a) den erhvervsdrivendes identitet, f.eks. firmanavnet
- b) den fysiske adresse, hvor den erhvervsdrivende er etableret
- c) den erhvervsdrivendes eventuelle telefonnummer, faxnummer og e-mail-adresse, så forbrugeren hurtigt kan kontakte den erhvervsdrivende og kommunikere effektivt med den erhvervsdrivende
- d) hvor det er relevant, identiteten og den fysiske adresse på en eventuel anden erhvervsdrivende, på hvis vegne den erhvervsdrivende handler, og
- e) den fysiske adresse på den erhvervsdrivende - og, hvor det er relevant, på den anden erhvervsdrivende, på hvis vegne den erhvervsdrivende handler - hvortil forbrugeren kan rette eventuelle klager, for så vidt som adressen afviger fra den adresse, der er oplyst i henhold til nærværende artikels litra b) og d).

Artikel 16

Oplysninger om aftalevilkår

De oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 13, stk. 1, litra d), skal omfatte:

- a) de nærmere bestemmelser om betaling, levering af varen, tilvejebringelse af det digitale indhold eller udførelse af den relaterede tjenesteydelse og det tidspunkt, hvor den erhvervsdrivende forpligter sig til at levere varen eller det digitale indhold eller udføre den relaterede tjenesteydelse
- b) hvor det er relevant, aftalens gyldighedsperiode og minimumsvarigheden af forbrugers forpligtelser eller, hvis aftalen er tidsubestemt eller skal forlænges automatisk, betingelserne for at bringe aftalen til ophør
- c) hvor det er relevant, en eventuel udbetaling eller andre finansielle garantier, som forbrugeren skal betale eller foretage efter anmodning fra den erhvervsdrivende, samt betingelserne herfor, og
- d) hvor det er relevant, om der findes relevante adfærdskodekser, og hvordan man kan få et eksemplar af dem.

Artikel 17

Oplysninger om fortrydelsesret ved indgåelse af aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted

1. Når forbrugeren har en fortrydelsesret i henhold til kapitel 4, skal de oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 13, stk. 1, litra e), omfatte betingelser, tidsfrist og procedurer for at gøre denne ret gældende, jf. tillæg 1, samt standardfortrydelsesformularen i tillæg 2.
2. Hvor det er relevant, skal de oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 13, stk. 1, litra e), omfatte en oplysning om, at forbrugeren skal bære omkostningerne ved tilbagelevering af varen i tilfælde af fortrydelse, og ved aftaler om fjernsalg en oplysning om, at forbrugeren skal bære omkostningerne ved tilbagelevering af varen i tilfælde af fortrydelse, hvor varen på grund af sin art ikke kan tilbageleveres normalt med posten.
3. Såfremt forbrugeren kan gøre sin fortrydelsesret gældende efter at have fremsat en anmodning om, at leveringen af den relaterede tjenesteydelse påbegyndes, inden fortrydelsesfristen udløber, skal de oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 13, stk. 1, litra e), omfatte en oplysning om, at forbrugeren er ansvarlig for at betale den erhvervsdrivende et beløb i henhold til artikel 45, stk. 5.
4. Forpligtelsen til at give oplysningerne i stk. 1, 2 og 3, kan opfyldes ved at give forbrugeren standardvejledningen om fortrydelsesret i tillæg 1. Den erhvervsdrivende anses for at have opfyldt disse oplysningskrav, hvis han har videregivet denne vejledning til forbrugeren i korrekt udfyldt stand.
5. Når der i henhold til artikel 40, stk. 2, litra c) til i), eller artikel 40, stk. 3, ikke er nogen fortrydelsesret, skal de oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 13, stk. 1, litra e), omfatte information om, at forbrugeren ikke har nogen fortrydelsesret, eller, hvor det er relevant, under hvilke omstændigheder forbrugeren mister fortrydelsesretten.

Artikel 18

Aftaler indgået uden for fast forretningssted: yderligere oplysningskrav og bekræftelse

1. Den erhvervsdrivende giver forbrugeren en kopi af den underskrevne aftale eller bekræftelsen af aftalen, herunder, hvor det er relevant, bekræftelsen af forbrugers samtykke og anerkendelse, jf. artikel 40, stk. 3, litra d), på papir eller, hvis forbrugeren samtykker heri, på et andet varigt medium.
2. Hvis en forbruger ønsker, at leveringen af relaterede tjenesteydelser påbegyndes, inden fortrydelsesfristen i artikel 42, stk. 2, udløber, skal den erhvervsdrivende kræve, at forbrugeren fremsætter en udtrykkelig anmodning herom på et varigt medium.

Artikel 19
Aftaler om fjernsalg: yderligere oplysninger og andre krav

1. Hvis en erhvervsdrivende kontakter en forbruger telefonisk med henblik på indgåelse af en aftale om fjernsalg, skal han ved begyndelsen af samtalen med forbrugeren opgive sit navn og eventuelt navnet på den person, på hvis vegne han foretager opkaldet, og opkaldets kommercielle sigte.
2. Hvis aftalen om fjernsalg indgås ved anvendelse af en fjernkommunikationsteknik, som kun giver begrænset plads eller tid til at formidle oplysningerne, skal den erhvervsdrivende mindst give de oplysninger, der kræves i henhold til denne artikels stk. 3, om den særlige teknik forud for en sådan aftales indgåelse. De øvrige oplysninger, som er omhandlet i artikel 13, skal formidles af den erhvervsdrivende til forbrugeren på passende måde i henhold til artikel 13, stk. 3.
3. Der kræves følgende oplysninger i henhold til stk. 2:
 - a) varens, det digitale indholds eller den relaterede tjenesteydelses vigtigste egenskaber, jf. artikel 13, stk. 1, litra a)
 - b) den erhvervsdrivendes identitet, jf. artikel 15, litra a)
 - c) den samlede pris, herunder alle elementer nævnt i artikel 13, stk. 1, litra b), og artikel 14, stk. 1 og 2
 - d) fortrydelsesret og
 - e) hvor det er relevant, aftalens varighed og for tidsubestemte aftaler betingelserne for at bringe aftalen til ophør, jf. artikel 16, litra b).
4. En aftale om fjernsalg, der indgås telefonisk, er kun gyldig, hvis forbrugeren har underskrevet tilbuddet eller har sendt sit skriftlige samtykke, hvoraf det fremgår, at han er enig i aftalens indgåelse. Den erhvervsdrivende giver forbrugeren en bekræftelse af aftalen på et varigt medium.
5. Den erhvervsdrivende giver forbrugeren en bekræftelse af den indgåede aftale, herunder, når det er relevant, af forbrugerens samtykke og anerkendelse, jf. artikel 40, stk. 3, litra d), og alle de i artikel 13 nævnte oplysninger på et varigt medium. Den erhvervsdrivende skal give disse oplysninger i rimelig tid efter indgåelsen af aftalen om fjernsalg og senest ved leveringen af varen, eller inden det digitale indhold leveres eller den relaterede tjenesteydelse påbegyndes, medmindre oplysningerne allerede er givet til forbrugeren forud for indgåelsen af aftalen om fjernsalg på et varigt medium.
6. Hvis en forbruger ønsker, at leveringen af relaterede tjenesteydelser påbegyndes, inden fortrydelsesfristen i artikel 42, stk. 2, udløber, skal den erhvervsdrivende kræve, at forbrugeren fremsætter en udtrykkelig anmodning herom på et varigt medium.

Artikel 20

Oplysningspligt ved indgåelse af andre aftaler end aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted

1. Ved andre aftaler end aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted har den erhvervsdrivende pligt til at give forbrugeren følgende oplysninger på en klar og forståelig måde, inden aftalen indgås, eller forbrugeren bliver bundet af et tilbud, for så vidt som oplysningerne ikke allerede fremgår af omstændighederne:
 - a) de vigtigste egenskaber ved den vare, det digitale indhold eller den relaterede tjenesteydelse, der skal leveres, i et passende omfang under hensyn til kommunikationsteknikken og til varen, det digitale indhold eller den relaterede tjenesteydelse
 - b) den samlede pris og yderligere omkostninger og andre udgifter, jf. artikel 14, stk. 1
 - c) den erhvervsdrivendes identitet, f.eks. den erhvervsdrivendes firmanavn, den fysiske adresse, hvor den erhvervsdrivende er etableret, og hans telefonnummer
 - d) aftalevilkårene, jf. artikel 16, litra a) og b)
 - e) hvor det er relevant, vilkårene for den erhvervsdrivendes eventuelle eftersalgsservice, handelsmæssige garantier og klagebehandling
 - f) hvor det er relevant, digitalt indholds funktion, herunder relevante tekniske beskyttelsesforanstaltninger, og
 - g) hvor det er relevant, det digitale indholds eventuelle interoperabilitet med hardware og software, som den erhvervsdrivende er bekendt med eller kan forventes at være bekendt med.
2. Denne artikel finder ikke anvendelse, når aftalen vedrører en daglig handel og opfyldes straks ved indgåelsen.

Artikel 21

Bevisbyrde

Den erhvervsdrivende har bevisbyrden for, at han har givet de oplysninger, der kræves i henhold til denne afdeling.

Artikel 22

Ufravigelige regler

Parterne kan ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne afdeling ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

AFDELING 2: OPLYSNINGER, SOM EN ERHVERVSDRIVENDE SKAL GIVE INDEN INDGÅElsen AF EN AFTALE MED EN ANDEN ERHVERVSDRIVENDE

Artikel 23

Forpligtelse til at give oplysninger om varer og relaterede tjenesteydelser

1. Inden der indgås aftale om en erhvervsdrivendes salg af varer, levering af digitalt indhold eller levering af relaterede tjenesteydelser til en anden erhvervsdrivende, har den, der skal foretage levering, en pligt til på passende måde at give den anden erhvervsdrivende de oplysninger om varens, det digitale indholds eller den relaterede tjenesteydelses vigtigste egenskaber, som den, der skal foretage leveringen, har eller kan forventes at have, og som det ville være i strid med god tro og redelig handlemåde ikke at give den anden part.
2. Ved afgørelsen af, om den, der skal foretage levering, i henhold til stk. 1 har pligt til at give visse oplysninger, skal der tages hensyn til samtlige omstændigheder, herunder:
 - a) om den, der skal foretage leveringen, havde en særlig sagkundskab
 - b) omkostningerne for den, der skal foretage leveringen, ved at indhente de relevante oplysninger
 - c) hvor let den anden erhvervsdrivende kunne have indhentet oplysningerne ad anden vej
 - d) oplysningernes art
 - e) om det var sandsynligt, at oplysningerne var vigtige for den anden erhvervsdrivende, og
 - f) god handelspraksis i den pågældende situation.

AFDELING 3: AFTALER, DER INDGÅS MED ELEKTRONISKE MIDLER

Artikel 24

Yderligere oplysningskrav ved aftaler om fjernsalg, der indgås med elektroniske midler

1. Denne artikel finder anvendelse, når en erhvervsdrivende tilvejebringer midlerne til at indgå en aftale, og disse midler er elektroniske og ikke indebærer nogen særlig udveksling af elektronisk post eller anden individuel kommunikation.
2. Den erhvervsdrivende skal stille egnede, effektive og tilgængelige tekniske midler til rådighed for den anden part, så denne kan blive opmærksom på fejl i indkodningen og rette dem, inden han fremsætter eller antager et tilbud.

3. Den erhvervsdrivende skal give oplysninger om følgende forhold, inden den anden part fremsætter eller antager et tilbud:
 - a) de tekniske skridt, der skal tages for at indgå aftalen
 - b) hvorvidt aftaledokumentet opbevares af den erhvervsdrivende, samt hvorvidt det vil være tilgængeligt
 - c) de tekniske midler til at blive opmærksom på fejl i indkodningen og rette dem, inden den anden part fremsætter eller antager et tilbud
 - d) de sprog, aftalen kan indgås på
 - e) aftalevilkårene.
4. Den erhvervsdrivende sikrer, at aftalevilkårene, jf. stk. 3, litra e), stilles til rådighed i en tekst, der består af bogstaver eller andre forståelige tegn, på et varigt medium, som muliggør læsning, registrering af oplysningerne i teksten og gengivelse af disse i håndgribelig form.
5. Den erhvervsdrivende skal ved hjælp af elektroniske midler og uden unødigt ophold anerkende modtagelsen af et tilbud eller en antagelse af tilbud, der er sendt af den anden part.

Artikel 25

Yderligere krav ved aftaler om fjernsalg, der indgås med elektroniske midler

1. Når fjernsalgsaftaler, der indgås med elektroniske midler, pålægger forbrugeren en forpligtelse til at foretage en betaling, skal den erhvervsdrivende tydeligt og i fremhævet form og straks, før forbrugeren afgiver sin bestilling, gøre denne opmærksom på de oplysninger, der skal gives i henhold til artikel 13, stk. 1, litra a), artikel 14, stk. 1 og 2, og artikel 16, litra b).
2. Den erhvervsdrivende sikrer, at forbrugeren, når han afgiver sin ordre, udtrykkeligt anerkender, at ordren medfører en betalingsforpligtelse. Hvis afgivelse af en ordre indebærer aktivering af en knap eller en tilsvarende funktion, skal knappen eller den tilsvarende funktion på let læselig måde være mærket kun med ordene "bestilling med pligt til betaling" eller en lignende utvetydig formulering, som angiver, at afgivelsen af ordren medfører en forpligtelse til at foretage betaling til den erhvervsdrivende. Hvis den erhvervsdrivende ikke har opfyldt kravene i dette stykke, er forbrugeren ikke bundet af aftalen eller bestillingen.
3. Den erhvervsdrivende skal på sit handelswebsted senest ved bestillingsprocessens begyndelse klart og let læseligt angive, om der gælder nogen leveringsbegrænsninger, og hvilke betalingsmidler der accepteres.

Artikel 26
Bevisbyrde

I forholdet mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, har den erhvervsdrivende bevisbyrden for, at han har givet de oplysninger, der kræves i henhold til denne afdeling.

Artikel 27
Ufravigelige regler

I forholdet mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne afdeling ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger

AFDELING 4: PLIGT TIL AT SIKRE, AT OPLYSNINGERNE ER RIGTIGE

Artikel 28
Pligt til at sikre, at oplysningerne er rigtige

1. En part, der giver oplysninger inden eller ved indgåelsen af en aftale, uanset om det sker til opfyldelse af forpligtelserne i dette kapitel, har pligt til i rimeligt omfang at drage omsorg for, at de oplysninger, der gives, er rigtige og ikke vildledende.
2. En part, som har fået urigtige eller vildledende oplysninger i strid med pligten i stk. 1, og som rimeligvis har støttet på oplysningerne, da han indgik aftalen med den part, der gav oplysningerne, har de rettigheder, der er anført i artikel 29.

I forholdet mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

AFDELING 5: DEN ANDEN PARTS RETTIGHEDER VED TILSIDESÆTTELSE AF OPLYSNINGSPLIGTEN

Artikel 29
Den anden parts rettigheder ved tilsidesættelse af oplysningspligten

1. Hvis en part ikke har opfyldt en forpligtelse i henhold til dette kapitel, er han ansvarlig for tab, der forvoldes den anden part ved den manglende opfyldelse af forpligtelsen.
2. Hvis den erhvervsdrivende ikke har opfyldt kravene til oplysning om yderligere omkostninger eller andre udgifter, jf. artikel 14, eller om omkostningerne ved tilbagelevering af varerne, jf. artikel 17, stk. 2, er forbrugeren ikke forpligtet til at betale de yderligere omkostninger eller andre udgifter.
3. Rettighederne i denne artikel griber ikke ind i rettighederne og beføjelserne i henhold til artikel 42, stk. 2, artikel 48 og artikel 49.

4. I forholdet mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Kapitel 3 Indgåelse af aftaler

Artikel 30

Krav til aftalens indgåelse

1. Det er indgået en aftale, hvis
 - a) parterne er nået frem til en overenskomst
 - b) de har til hensigt at lade overenskomsten få retsvirkninger, og
 - c) overenskomsten, evt. udfyldt af reglerne i den fælles EU-købelov, har et tilstrækkeligt indhold og er tilstrækkelig sikker til at kunne få retsvirkninger.
2. Overenskomst kan nås ved antagelse af et tilbud. Et tilbud kan antages udtrykkeligt eller ved andre erklæringer eller anden adfærd.
3. Det skal fastslås på grundlag af parternes erklæringer og adfærd, om de har til hensigt, at overenskomsten skal have retsvirkninger.
4. Gør en af parterne indgåelsen af aftalen betinget af, at parterne når til enighed om et bestemt spørgsmål, foreligger der ingen aftale, medmindre der er opnået enighed om dette spørgsmål.

Artikel 31

Tilbud

1. Et forslag er et tilbud, hvis
 - a) hensigten med forslaget er, at det skal føre til en aftale, hvis det antages, og
 - b) det har et tilstrækkeligt indhold og er tilstrækkeligt sikkert til, at der kan foreligge en aftale.
2. Et tilbud kan fremsættes over for en eller flere nærmere bestemte personer.
3. Et forslag, der fremsættes for en ubestemt kreds, er ikke et tilbud, medmindre noget andet fremgår af omstændighederne.

Artikel 32

Tilbagekaldelse af tilbud

1. Et tilbud kan tilbagekaldes, hvis tilbagekaldelsen når frem til modtageren af tilbuddet, inden denne har sendt en antagelse af tilbuddet, eller i tilfælde af antagelse ved adfærd, inden aftalen er indgået.

2. Når et forslag, der fremsættes over for en ubestemt kreds, er et tilbud, kan det tilbagekaldes ved de samme midler, som blev brugt til at fremsætte tilbuddet.
3. Tilbagekaldelsen af tilbuddet er uvirksom, hvis
 - a) det i tilbuddet er angivet, at det er uigenkaldeligt
 - b) tilbuddet angiver en bestemt frist for antagelse, eller
 - c) det af andre grunde var rimeligt, at modtageren af tilbuddet kunne regne med, at det var uigenkaldeligt, og modtageren af tilbuddet har handlet i tillid til det.

Artikel 33 **Afslag på tilbud**

Når et afslag på tilbud når frem til tilbudsgiveren, bortfalder tilbuddet.

Artikel 34 **Antagelse af tilbud**

1. Enhver form for erklæring eller adfærd fra tilbudsmodtagerens side anses for en antagelse af tilbuddet, hvis den udtrykker enighed i tilbuddet.
2. Tavshed eller passivitet anses ikke i sig selv for en antagelse af tilbuddet.

Artikel 35 **Tidspunktet for aftalens indgåelse**

1. Sender tilbudsmodtageren sin antagelse af tilbuddet, er aftalen indgået, når antagelsen er kommet frem til tilbudsgiveren.
2. Når et tilbud antages ved den udviste adfærd, er aftalen indgået, når meddelelse om adfærden er kommet frem til tilbudsgiveren.
3. Når tilbudsmodtageren i henhold til tilbuddet, praksis mellem parterne eller en sædvane kan antage tilbuddet ved sin adfærd uden at give tilbudsgiveren meddelelse, er aftalen uanset stk. 2 indgået, når tilbudsmodtageren begynder at udvise denne adfærd.

Artikel 36 **Frist for antagelse af tilbud**

1. Antagelse af et tilbud får kun virkning, hvis den kommer frem til tilbudsgiveren inden den frist, tilbudsgiveren har fastsat i tilbuddet.
2. Har tilbudsgiveren ikke fastsat nogen frist, får antagelsen kun virkning, hvis den kommer frem til tilbudsgiveren inden en rimelig frist efter fremsættelsen af tilbuddet.

3. Kan et tilbud antages ved, at der foretages en handling, uden at tilbudsgiveren får meddelelse, får antagelsen kun virkning, hvis handlingen udføres inden den frist for antagelse, tilbudsgiveren har fastsat, eller, hvis der ikke er fastsat en sådan frist, inden en rimelig frist.

Artikel 37

For sen antagelse af tilbud

1. For sen antagelse af et tilbud får virkning som antagelse af tilbuddet, hvis tilbudsgiveren uden unødigt ophold meddeler tilbudsmotageren, at tilbudsgiveren anser det for en gyldig antagelse.
2. Fremgår det af et brev eller anden meddelelse, der indeholder en for sen antagelse af tilbuddet, at brevet eller meddelelsen er blevet sendt under sådanne omstændigheder, at brevet eller meddelelsen ville være kommet frem til tilbudsgiveren i rette tid, hvis forsendelsen var forløbet på sædvanlig vis, har den for sene antagelse virkning som antagelse, medmindre tilbudsgiveren uden unødigt ophold meddeler tilbudsmotageren, at fristen for antagelse var udløbet.

Artikel 38

Uoverensstemmende antagelse af tilbud

1. Et svar fra tilbudsmotageren, der fastsætter eller forudsætter yderligere eller ændrede aftalevilkår, som væsentligt ændrer vilkårene i tilbuddet, udgør et afslag og et nyt tilbud.
2. Yderligere eller ændrede aftalevilkår vedrørende f.eks. prisen, betalingen, kvaliteten og mængden af varerne, leveringssted og -tid, omfanget af den ene parts erstatningsansvar over for den anden eller konfliktløsning, anses for en væsentlig ændring af vilkårene i tilbuddet.
3. Et svar, som indeholder en klar enighed i tilbuddet, udgør en antagelse, også hvis det fastsætter eller forudsætter yderligere eller ændrede aftalevilkår, når disse ikke væsentligt ændrer vilkårene i tilbuddet. De yderligere eller ændrede vilkår bliver da en del af aftalen.
4. Et svar, der fastsætter eller forudsætter yderligere eller ændrede aftalevilkår, er altid et afslag på tilbuddet, hvis
 - a) tilbuddet udtrykkeligt fastsætter, at tilbuddet kun kan antages på dets vilkår
 - b) tilbudsgiveren gør indsigelse mod de yderligere eller ændrede vilkår uden unødigt ophold, eller
 - c) tilbudsmotageren antager tilbuddet på betingelse af, at tilbudsgiveren er enig i de yderligere eller ændrede vilkår, og tilbudsgiverens meddelelse herom ikke kommer frem til tilbudsmotageren inden en rimelig frist.

Artikel 39
Uoverensstemmende standardvilkår i aftalen

1. Er parterne nået til enighed, men tilbuddet og antagelsen henviser til uoverensstemmende standardvilkår i aftalen, er der ikke desto mindre indgået en aftale. Standardvilkårene i aftalen er en del af aftalen i det omfang, de indholdsmæssigt stemmer overens.
2. Uanset stk. 1 er der ikke indgået en aftale, hvis en af parterne
 - a) i forvejen udtrykkeligt på anden måde end i et standardvilkår i aftalen har anført, at den pågældende ikke vil være bundet af en aftale i medfør af stk. 1, eller
 - b) uden unødigt ophold meddeler den anden part dette.

Kapitel 4 Fortrydelsesret ved aftaler om fjernsalg og aftaler indgået uden for fast forretningssted mellem erhvervsdrivende og forbrugere

Artikel 40
Fortrydelsesret

1. Inden for den i artikel 42 fastsatte frist har forbrugeren ret til at træde tilbage fra følgende aftaler uden at angive nogen grund, og uden at det medfører nogen andre omkostninger for forbrugeren end fastsat i artikel 45:
 - a) aftaler om fjernsalg
 - b) aftaler indgået uden for fast forretningssted, hvis prisen i henhold til aftalen eller – når der indgås flere aftaler samtidig – den samlede pris i henhold til aftalerne overstiger 50 EUR eller det på tidspunktet for aftalens indgåelse tilsvarende beløb i den valuta, som prisen i henhold til aftalen skal betales i.
2. Stk. 1 gælder ikke for
 - a) aftaler, som indgås ved hjælp af en vareautomat eller i automatiserede forretningslokaler
 - b) aftaler, som angår levering af fødevarer, drikkevarer eller andre varer til husholdningens løbende forbrug, som leveres fysisk til forbrugerens hjem, bopæl eller arbejdsplads af en erhvervsdrivende på en fast rute, han ofte og regelmæssigt betjener
 - c) aftaler, som angår levering af varer eller relaterede tjenesteydelser, hvis pris er afhængig af udsving på kapitalmarkedet, som den erhvervsdrivende ikke har indflydelse på, og som kan optræde inden fortrydelsesfristens udløb

- d) aftaler, som angår levering af varer eller digitalt indhold, som er fremstillet efter forbrugers specifikationer eller har fået et tydeligt personligt præg
- e) aftaler, som angår levering af varer, som må antages at blive forringet eller forældet hurtigt
- f) aftaler, som angår levering af alkoholholdige drikkevarer, hvor prisen blev fastsat ved købsaftalens indgåelse, og levering først kan finde sted efter 30 dage regnet fra aftalens indgåelse, og hvor den faktiske værdi af varerne afhænger af markedskonjunkturer, som den erhvervsdrivende ikke har indflydelse på
- g) aftaler, som angår salg af aviser, tidsskrifter eller magasiner, med undtagelse af abonnementsaftaler for levering af sådanne publikationer
- h) aftaler, som indgås på en offentlig auktion, og
- i) aftaler, som angår forplejning eller tjenesteydelser i forbindelse med fritidstilbud, når aftalen vedrører levering på en forud fastlagt dato eller i et nærmere bestemt tidsrum.

3. Stk. 1 finder ikke anvendelse i følgende tilfælde:

- a) når de leverede varer var forseglede, og forbrugeren har brudt forseglingen, så varerne af sundhedsbeskyttelses- eller hygiejnemæssige årsager ikke længere er egnede til at blive tilbageleveret
- b) når de leverede varer på grund af deres art er blevet uløseligt blandet sammen med andre varer efter levering
- c) når de leverede varer var plomberede lyd- eller billedoptagelser eller computer-software, som forbrugeren har brudt plomberingen på
- d) når leveringen af digitalt indhold, som ikke leveres på et fysisk medium, er påbegyndt med forbrugers forudgående udtrykkelige samtykke og hans anerkendelse af, at han dermed mister sin fortrydelsesret
- e) når forbrugeren særligt har anmodet den erhvervsdrivende om et besøg med henblik på at foretage hastende reparations- eller vedligeholdelsesarbejde. Hvis den erhvervsdrivende i forbindelse med et sådant besøg leverer relaterede tjenesteydelser ud over dem, forbrugeren udtrykkeligt har anmodet om, eller andre varer end de reservedele, der er nødvendige til at udføre vedligeholdelsen eller reparationen, finder fortrydelsesretten anvendelse på de yderligere relaterede tjenesteydelser eller varer.

4. Hvis forbrugeren har givet et tilbud, som hvis det blev antaget, ville føre til indgåelse af en aftale, som dette kapitel giver fortrydelsesret til, kan forbrugeren trække tilbuddet tilbage, selv om det ellers ville være uigenkaldeligt.

Artikel 41
Benyttelse af fortrydelsesretten

1. Forbrugeren kan gøre fortrydelsesretten gældende når som helst inden udløbet af fortrydelsesfristen i artikel 42.
2. Forbrugeren gør fortrydelsesretten gældende ved at give meddelelse til den erhvervsdrivende. Forbrugeren kan til dette formål enten benytte standardfortrydelsesformularen i tillæg 2 eller afgive en anden utvetydig erklæring om sin beslutning om at gøre fortrydelsesretten gældende.
3. Når den erhvervsdrivende giver forbrugeren mulighed for at meddele elektronisk, at han benytter sig af sin fortrydelsesret, på den erhvervsdrivendes handelswebsted, og forbrugeren gør dette, har den erhvervsdrivende pligt til straks at sende forbrugeren en anerkendelse af modtagelsen af denne meddelelse på et varigt medium. Den erhvervsdrivende er ansvarlig for ethvert tab, der forvoldes den anden part på grund af tilsidesættelse af denne forpligtelse.
4. Der er givet rettidig meddelelse om fortrydelse, hvis meddelelsen sendes inden udløbet af fortrydelsesfristen.
5. Forbrugeren har bevisbyrden for, at han har benyttet sin fortrydelsesret i henhold til denne artikel.

Artikel 42
Fortrydelsesfrist

1. Fortrydelsesfristen udløber fjorten dage efter følgende tidspunkt:
 - a) den dag, hvor forbrugeren tog imod leveringen af varen, når der er tale om en købsaftale, herunder en købsaftale, hvor sælgeren også påtager sig at levere relaterede tjenesteydelser
 - b) den dag, hvor forbrugeren tog imod levering af den sidste vare, når der er tale om en aftale om køb af flere varer, som forbrugeren har bestilt i én ordre, og som leveres enkeltvis, herunder aftaler, hvor sælgeren også påtager sig at levere relaterede tjenesteydelser
 - c) en dag, hvor forbrugeren tog imod levering af det sidste parti eller den sidste del, når der er tale om en aftale, hvor varen består af flere partier eller dele, herunder aftaler, hvor sælgeren også påtager sig at levere relaterede tjenesteydelser,
 - d) en dag, hvor forbrugeren tog imod levering af den første vare, når der er tale om en aftale om regelmæssig levering af varer over en bestemt periode, herunder aftaler, hvor sælgeren også påtager sig at levere relaterede tjenesteydelser
 - e) den dag, hvor aftalen indgås, når der er tale om en aftale om relaterede tjenesteydelser, der indgås efter leveringen af varen

- f) den dag, hvor forbrugeren tog imod levering af det fysiske medium, jf. litra a), når der er tale om aftaler om levering af digitalt indhold, hvor det digitale indhold leveres på et fysisk medium
 - g) den dag, hvor aftalen indgås, når der er tale om en aftale, hvor det digitale indhold ikke leveres på et fysisk medium.
2. Hvis den erhvervsdrivende ikke har givet forbrugeren oplysningerne i artikel 17, stk. 1, udløber fortrydelsesfristen
- a) et år efter udløbet af den oprindelige fortrydelsesfrist fastsat i henhold til stk. 1 eller
 - b) fjorten dage efter det tidspunkt, hvor forbrugeren får oplysningerne, hvis den erhvervsdrivende giver forbrugeren de lovpligtige oplysninger inden et år efter udløbet af fortrydelsesfristen fastsat i henhold til stk. 1.

Artikel 43 **Retsvirkninger af fortrydelse**

Ved fortrydelse ophører begge parternes forpligtelser til i henhold til aftalen

- a) at opfylde aftalen eller
- b) at indgå aftalen, hvis forbrugeren har fremsat et tilbud.

Artikel 44 **Den erhvervsdrivendes forpligtelser ved fortrydelse**

1. Den erhvervsdrivende skal tilbagebetale alle beløb modtaget fra forbrugeren, herunder eventuelle leveringsomkostninger, uden unødigt ophold og senest 14 dage fra den dato, hvor den erhvervsdrivende modtager meddelelsen om forbrugers beslutning om at gøre fortrydelsesretten gældende i henhold til artikel 41. Den erhvervsdrivende foretager tilbagebetalingen, idet han skal anvende det samme betalingsmiddel, som forbrugeren benyttede til den oprindelige handel, medmindre forbrugeren udtrykkeligt har accepteret noget andet, og forudsat at forbrugeren ikke bliver pålagt nogen form for gebyrer som følge af tilbagebetalingen.
2. Uanset stk. 1 skal den erhvervsdrivende ikke tilbagebetale de yderligere omkostninger, hvis forbrugeren udtrykkeligt har valgt en anden leveringsform end den mindst bekostelige standardlevering, som den erhvervsdrivende har tilbudt.
3. Ved aftaler om salg af varer kan den erhvervsdrivende tilbageholde beløbet, indtil han har fået varerne retur, eller indtil forbrugeren har fremlagt dokumentation for at have tilbageleveret varerne, hvis dette sker, inden varerne kommer retur, medmindre den erhvervsdrivende har tilbudt at afhente varerne selv.
4. I tilfælde af aftaler indgået uden for fast forretningssted, hvor varerne er blevet leveret til forbrugers hjem ved aftalens indgåelse, skal den erhvervsdrivende hente

varene for egen regning, hvis varerne på grund af deres art ikke kan tilbageleveres normalt med post.

Artikel 45

Forbrugerens forpligtelser ved fortrydelse

1. Forbrugeren skal tilbagelevere varerne eller aflevere dem til den erhvervsdrivende eller til en person, som den erhvervsdrivende har bemyndiget, uden unødigt ophold og under ingen omstændigheder senere end 14 dage efter den dato, hvor forbrugeren i henhold til artikel 41 har givet den erhvervsdrivende meddelelse om sin beslutning om at gøre fortrydelsesretten gældende, medmindre den erhvervsdrivende har tilbudt selv at hente varerne. Fristen er overholdt, hvis forbrugeren tilbageleverer varerne inden udløbet af 14 dages fristen.
2. Forbrugeren bærer de direkte omkostninger ved tilbagelevering af varerne, medmindre den erhvervsdrivende har indvilliget i at afholde dem eller har undladt at informere forbrugeren om, at forbrugeren skal betale dem.
3. Forbrugeren skal kun betale for eventuel forringelse af varernes værdi, som skyldes anden håndtering af varerne, end hvad der er nødvendigt for at fastslå varernes art, egenskaber og den måde, de fungerer på. Forbrugeren hæfter ikke for forringelse af værdien, hvis den erhvervsdrivende ikke har givet alle oplysningerne om fortrydelsesretten i henhold til artikel 17, stk. 1.
4. Uanset stk. 3 ifalder forbrugeren ikke erstatningsansvar for den brug af varerne, der er gjort, mens fortrydelsesfristen løber.
5. Hvis en forbruger udøver sin fortrydelsesret efter at have fremsat en udtrykkelig anmodning om, at leveringen af relaterede tjenesteydelser begynder inden fortrydelsesfristens udløb, skal forbrugeren betale den erhvervsdrivende et beløb, der står i et rimeligt forhold til det, der blev leveret, inden forbrugeren udøvede fortrydelsesretten, sammenlignet med fuld opfyldelse af aftalen. Beregningen af det forholdsmæssige beløb, som forbrugeren skal betale til den erhvervsdrivende, skal ske på grundlag af den samlede pris, der er fastsat i aftalen. Hvis den samlede pris er for stor, skal det forholdsmæssige beløb beregnes på grundlag af markedsværdien af det leverede.
6. Forbrugerne har ikke pligt til at betale for
 - a) relaterede tjenesteydelser, der helt eller delvis er leveret inden fortrydelsesfristens udløb, hvis
 - i) den erhvervsdrivende har undladt at give oplysninger i henhold til artikel 17, stk. 1 og 3, eller
 - ii) forbrugeren ikke udtrykkeligt har anmodet om, at udførelsen skulle starte inden udløbet af fortrydelsesfristen, jf. artikel 18, stk. 2, og artikel 19, stk. 6
 - b) hel eller delvis levering af digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium, hvis

- i) forbrugeren ikke på forhånd har givet sit udtrykkelige samtykke til, at leveringen af digitalt indhold kan starte inden udløbet af fortrydelsesfristen i artikel 42, stk. 1
 - ii) forbrugeren ikke har anerkendt, at han taber sin fortrydelsesret, når han giver sit samtykke, eller
 - iii) den erhvervsdrivende har undladt at give bekræftelse i henhold til artikel 18, stk. 1, og artikel 19, stk. 5.
7. Forbrugeren pådrager sig intet ansvar ved at gøre brug af fortrydelsesretten, udover hvad der fremgår af denne artikel.

Artikel 46 **Tilknyttede aftaler**

1. Udøver forbrugeren sin fortrydelsesret i forbindelse med en aftale vedrørende fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted, jf. artikel 41 til 45, ophører enhver tilknyttet aftale automatisk uden andre udgifter for forbrugeren end dem, som er fastsat i stk. 2 og 3. I denne artikel forstås ved en tilknyttet aftale en aftale, i henhold til hvilken en forbruger erhverver varer, digitalt indhold eller relaterede tjenesteydelser i forbindelse med en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted, og varerne, det digitale indhold eller de relaterede tjenesteydelser skal leveres af den erhvervsdrivende eller tredjemand på grundlag af et arrangement mellem den pågældende tredjemand og den erhvervsdrivende.
2. Bestemmelserne i artikel 43, 44 og 45 finder tilsvarende anvendelse på tilknyttede aftaler i det omfang, den fælles EU-købelov finder anvendelse på disse aftaler.
3. I forbindelse med tilknyttede aftaler, som den fælles EU-købelov ikke finder anvendelse på, er det gældende ret, der finder anvendelse på parternes forpligtelser ved udøvelse af fortrydelsesretten.

Artikel 47 **Ufravigelige regler**

Parterne kan ikke til skade for forbrugeren bestemme, at dette kapitel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dets retsvirkninger.

Kapitel 5 Mangler ved samtykket

Artikel 48 **Vildfarelse**

1. En part er ikke bundet af en aftale, hvis der forelå en faktisk eller retlig vildfarelse ved aftalens indgåelse, og
 - a) parten uden vildfarelsen ikke ville have indgået aftalen eller kun ville have indgået den på grundlæggende anderledes aftalevilkår, og den anden part vidste eller kunne forventes at vide dette, og
 - b) den anden part
 - i) forårsagede vildfarelsen
 - ii) var årsag til, at aftalen blev indgået på grundlag af en vildfarelse, idet den anden part ikke opfyldte sine forpligtelser til at give oplysninger inden aftalens indgåelse i henhold til kapitel 2, afdeling 1-4
 - iii) kendte eller kunne forventes at kende til vildfarelsen og var årsag til, at aftalen blev indgået på grundlag af en vildfarelse, idet han ikke påpegede de relevante oplysninger, for så vidt som god tro og redelig handlemåde ville have krævet, at en part, der var bekendt med vildfarelsen, påpegede dem, eller
 - iv) selv led under den samme vildfarelse.
2. En part kan ikke undgå at blive bundet af en aftale, hvis risikoen for vildfarelsen påhvilede eller efter omstændighederne burde påhvile den pågældende part.
3. Unøjagtigheder i en erklærings udtryk eller ved dens fremsendelse sidestilles med en vildfarelse hos den, der afgav eller sendte erklæringen.

Artikel 49 **Svig**

1. En part er ikke bundet af en aftale, hvis den anden part har forårsaget, at aftalen blev indgået ved en svigagtig afgivelse af urigtige oplysninger enten i ord eller i handling eller ved svigagtig undladelse af at give oplysninger, som den anden part skulle have givet af hensyn til god tro og redelig handlemåde eller til opfyldelse af en pligt til at give oplysninger forud for aftalens indgåelse.
2. Afgivelse af urigtige oplysninger er svigagtig, hvis det sker med kendskab til eller i den tro, at oplysningerne er urigtige, eller uden hensyn til, om de er rigtige eller urigtige, i den hensigt at bringe modtageren i en vildfarelse. En undladelse af at give

oplysninger er svigagtig, når hensigten er at tilskynde den, som oplysningerne forholdes, til at handle på grundlag af en vildfarelse.

3. Ved afgørelsen af, om en part skal give visse oplysninger af hensyn til god tro og redelig handlemåde, skal der tages hensyn til samtlige omstændigheder, herunder:
- a) om parten havde en særlig sagkundskab
 - b) omkostningerne for parten ved at indhente de relevante oplysninger
 - c) hvor let den anden part kunne have indhentet oplysningerne ad anden vej
 - d) oplysningernes art
 - e) om det var kendeligt, at oplysningerne var vigtige for den anden part, og
 - f) ved aftaler mellem erhvervsdrivende: god handelspraksis i den pågældende situation.

Artikel 50 **Trusler**

En part er ikke bundet af en aftale, hvis den anden part har forårsaget aftalens indgåelse ved at fremsætte trusler om straks ulovligt at volde alvorlig skade eller om at udføre en ulovlig gerning.

Artikel 51 **Ubillig udnyttelse**

En part er ikke bundet af en aftale, hvis følgende omstændigheder forelå ved aftalens indgåelse:

- a) den pågældende part var i et afhængighedsforhold eller havde et tillidsforhold til den anden part, var i økonomiske vanskeligheder eller havde et uopsætteligt behov, var letsindig, uvidende eller uerfaren, og
- b) den anden part vidste eller kunne forventes at vide dette og under hensyn til omstændighederne ved aftalen og til aftalens formål udnyttede den første parts stilling til at opnå en uforholdsmæssig modydelse eller en ubillig fordel.

Artikel 52 **En parts meddelelse om ikke at være bundet af aftalen**

- 1. Hvis en part ikke ønsker at være bundet af aftalen, skal han give meddelelse herom til den anden part.
- 2. En meddelelse om, at en part ikke ønsker at være bundet af aftalen, får kun virkning, hvis den gives inden følgende frist regnet fra det tidspunkt, hvor den part, der ikke ønsker at være bundet af aftalen, bliver bekendt med de relevante omstændigheder eller bliver i stand til at handle frit:

- a) inden seks måneder i forbindelse med en vildfarelse, og
- b) inden et år i forbindelse med svig, trusler og ubillig udnyttelse.

Artikel 53
Godkendelse

Hvis den part, der i henhold til dette kapitel har ret til at afgive meddelelse om ikke at være bundet af en aftale, udtrykkeligt eller stiltiende godkender aftalen efter at være blevet bekendt med de relevante omstændigheder eller at være blevet i stand til at handle frit, kan parten ikke længere erklære ikke at være bundet af aftalen.

Artikel 54
Retsvirkninger af en meddelelse om ikke at være bundet af aftalen

1. En aftale, som en part kan afgive meddelelse om ikke at være bundet af, er gyldig indtil en sådan meddelelse afgives; når meddelelsen er afgivet, er aftalen ugyldig med tilbagevirkende kraft.
2. Når en grund til, at en part kan meddele ikke at være bundet af aftalen, kun berører visse aftalevilkår, har meddelelsen kun virkning for de pågældende vilkår, medmindre det er urimeligt at opretholde den resterende del af aftalen.
3. Spørgsmålet om, hvorvidt parterne har ret til at tilbagelevere det, der er blevet overdraget eller leveret i henhold til en aftale, som en part har meddelt ikke at være bundet af, eller ret til pengeværdien heraf, skal afgøres i henhold til reglerne om genoprettelse i kapitel 17.

Artikel 55
Erstatning

En part, der har ret til at afgive meddelelse om ikke at være bundet af en aftale i henhold til dette kapitel, eller som havde ret hertil, indtil retten bortfaldt ved udløbet af en frist herfor eller på grund af hans godkendelse af aftalen, har, uanset om han har afgivet meddelelse om ikke at være bundet af aftalen, ret til erstatning fra den anden part for tab, han har lidt på grund af vildfarelsen, svig, trusler eller ubillig udnyttelse, hvis den anden part kendte eller kunne forventes at kende til de relevante omstændigheder.

Artikel 56
Bestemmelser om fravigelse af rettigheder og beføjelser

1. Det kan ikke udtrykkeligt eller stiltiende bestemmes, at rettigheder og beføjelser som følge af svig, trusler og ubillig udnyttelse skal fraviges eller begrænses.
2. I forholdet mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren udtrykkeligt eller stiltiende bestemme, at rettigheder og beføjelser som følge af vildfarelse ikke skal finde anvendelse eller skal begrænses.

Artikel 57
Valg af rettigheder og beføjelser

En part, der har rettigheder og beføjelser i henhold til dette kapitel under omstændigheder, der også giver parten en ret eller en beføjelse som følge af misligholdelse, kan vælge mellem disse rettigheder og beføjelser.

Del III Vurdering af aftalens indhold

Kapitel 6 Fortolkning

Artikel 58

Almindelige regler om aftalers fortolkning

1. Aftaler skal fortolkes i overensstemmelse med parternes fælles hensigt, også hvis dette afviger fra den sædvanlige betydning af de udtryk, der er anvendt i aftalen.
2. Hvis det var en af parternes hensigt, at et udtryk, der anvendes i aftalen, skulle have en bestemt betydning, og den anden part ved aftalens indgåelse var vidende eller kunne forventes at være vidende herom, skal udtrykket fortolkes i overensstemmelse med den førstnævnte parts hensigt.
3. Medmindre andet er bestemt i stk. 1 og 2, skal aftalen fortolkes i overensstemmelse med den betydning, som en rimelig person ville tillægge den.

Artikel 59

Relevante faktorer

Ved fortolkningen af en aftale skal der særligt tages hensyn til:

- a) de omstændigheder, hvorunder den blev indgået, herunder de indledende forhandlinger
- b) parternes adfærd, også efter aftalens indgåelse
- c) den fortolkning, som parterne allerede har anlagt af udtryk, der er de samme som de i aftalen anvendte, eller som ligner dem
- d) sædvaner, som parter i samme situation ville anse for almindeligt gældende
- e) tidligere praksis mellem parterne
- f) den betydning, der sædvanligvis tillægges udtrykkene inden for den pågældende branche
- g) aftalens art og formål og
- h) god tro og redelig handlemåde.

Artikel 60

Aftalen som en helhed

Udtryk, der anvendes i en aftale, skal fortolkes på baggrund af aftalen i dens helhed.

Artikel 61
Sproglige uoverensstemmelser

Når et aftaledokument foreligger i flere sproglige udgaver, og det ikke er bestemt, at en af dem er den autoritative udgave, og der er en sproglig uoverensstemmelse mellem udgaverne, skal den udgave, som indeholder den oprindelige affattelse af aftalen, anses for at være den autoritative udgave.

Artikel 62
Forrang for vilkår, der er blevet fastsat ved individuel forhandling

Aftalevilkår, som er blevet individuelt forhandlet, har forrang frem for aftalevilkår, der ikke er individuelt forhandlet i betydningen i artikel 7, for så vidt som de er i modstrid med hinanden.

Artikel 63
Forrang for en fortolkning, der giver aftalevilkårene virkning

En fortolkning, der gør aftalevilkårene effektive, har forrang frem for en fortolkning, der ikke gør det.

Artikel 64
Fortolkning til fordel for forbrugerne

1. Når der er tvivl om betydningen af et aftalevilkår i en aftale mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, har den fortolkning, som er mest gunstig for forbrugeren, forrang, medmindre vilkåret er indsat af forbrugeren.
2. Parterne kan ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Artikel 65
Fortolkning til skade for den, der har affattet aftalevilkåret

Er der i en aftale, der ikke er omfattet af artikel 64, tvivl om betydningen af et aftalevilkår, der ikke er individuelt forhandlet i betydningen i artikel 7, har en fortolkning af vilkåret, som går imod den part, der indsatte det, forrang.

Kapitel 7 Indhold og retsvirkninger

Artikel 66 **Aftalevilkår**

Aftalevilkårene følger af:

- a) parternes fælles overenskomst, for så vidt som den ikke er i strid med ufravigelige regler i den fælles EU-købelov
- b) sædvane og praksis, som er bindende for parterne i henhold til artikel 67
- c) alle regler i den fælles EU-købelov, der finder anvendelse, når parterne ikke har truffet bestemmelse om det modsatte, og
- d) ethvert aftalevilkår, som kan indfortolkes i henhold til artikel 68.

Artikel 67 **Sædvane og praksis ved aftaler mellem erhvervsdrivende**

- 1. I en aftale mellem erhvervsdrivende er parterne bundet af sædvaner, de er blevet enige om, skal finde anvendelse, og af enhver praksis, der er blevet fulgt i forholdet mellem dem.
- 2. Parterne er bundet af sædvaner, som erhvervsdrivende i samme situation som parterne ville anse for almindeligt gældende.
- 3. Sædvane og praksis er ikke bindende for parterne i det omfang, den pågældende sædvane eller praksis er i strid med de aftalevilkår, der er blevet individuelt forhandlet, eller med ufravigelige regler i den fælles EU-købelov.

Artikel 68 **Aftalevilkår, som kan indfortolkes**

- 1. Hvis det er nødvendigt at træffe bestemmelse om et spørgsmål, der ikke udtrykkeligt er truffet bestemmelse om i parternes aftale, i sædvane eller praksis eller i en regel i den fælles EU-købelov, kan der indfortolkes et yderligere aftalevilkår, navnlig under hensyn til:
 - a) aftalens art og formål
 - b) de omstændigheder, hvorunder aftalen blev indgået, og
 - c) god tro og redelig handlemåde.
- 2. Ethvert aftalevilkår, der indfortolkes i henhold til stk. 1, skal så vidt muligt kunne udvirke det, som parterne sandsynligvis ville være blevet enige om, hvis de havde taget stilling til spørgsmålet.

3. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis parterne bevidst har undladt at træffe bestemmelse om et spørgsmål og accepteret, at en af parterne ville bære risikoen.

Artikel 69

Aftalevilkår, der kan udledes af visse erklæringer forud for aftalens indgåelse

1. Hvis den erhvervsdrivende inden aftalens indgåelse fremsætter en erklæring enten over for den anden part eller offentligt om de nærmere egenskaber ved det, som den erhvervsdrivende skal levere i henhold til aftalen, indgår erklæringen i aftalen som et vilkår i aftalen, medmindre
 - a) den anden part ved aftalens indgåelse vidste eller kunne forventes at vide, at erklæringen var urigtig eller af andre grunde ikke kunne anses for et sådant vilkår, eller
 - b) erklæringen ikke kunne have virket bestemmende for den anden parts beslutning om at indgå aftalen.
2. For så vidt angår stk. 1, anses en erklæring, der fremsættes af en person, der er beskæftiget med reklame eller markedsføring for den erhvervsdrivende, for være blevet fremsat af den erhvervsdrivende.
3. Hvis den anden part er en forbruger, anses en offentlig erklæring, som fremsættes af eller på vegne af en producent eller en anden person i et tidligere led i den transaktionskæde, som fører frem til aftalen, for, for så vidt angår stk. 1, at være fremsat af den erhvervsdrivende, medmindre den erhvervsdrivende ved indgåelsen af aftalen ikke kendte til og ikke burde have kendt til erklæringen.
4. I forholdet mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Artikel 70

Pligt til gøre den anden part opmærksom på aftalevilkår, der ikke er individuelt forhandlet

1. Aftalevilkår, som er indført af den ene part, og der ikke er individuelt forhandlet i betydningen i artikel 7, kan kun påberåbes over for den anden part, hvis den anden part var opmærksom på dem, eller hvis den part, der har indført vilkårene, tog rimelige skridt til at henlede den anden parts opmærksomhed på dem, før aftalen blev indgået eller ved dens indgåelse.
2. For så vidt angår forhold mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, er forbrugers opmærksomhed i henhold til denne artikel ikke i tilstrækkelig grad blevet henledt på aftalevilkår, hvis aftalevilkårene kun er omtalt i et aftaledokument, selv om forbrugeren har underskrevet dokumentet.
3. Parterne kan ikke bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Artikel 71

Betaling af ekstraomkostninger i aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger

1. I aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger er aftalevilkår, der forpligter forbrugeren til at betale andre omkostninger end det vederlag, som er anført for den erhvervsdrivendes hovedforpligtelse i henhold til aftalen, særligt når omkostningen er blevet påført ved hjælp af forudvalgte løsninger, som forbrugeren skal fravælge for at undgå ekstraomkostninger, ikke bindende for forbrugeren, medmindre forbrugeren udtrykkeligt har samtykket i ekstraomkostningen, inden han er blevet bundet af aftalen. Hvis forbrugeren har betalt ekstraomkostningen, kan han kræve den tilbagebetalt.
2. Parterne kan ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Artikel 72

Fuldstændighedsklausuler

1. Når en skriftlig aftale indeholder en klausul, der bestemmer, at dokumentet indeholder samtlige aftalevilkår (herefter benævnt en "fuldstændighedsklausul"), indgår eventuelle tidligere erklæringer, tilsagn eller fælles overenskomster, som ikke er indeholdt i dokumentet, ikke i aftalen.
2. Medmindre andet er bestemt i aftalen, er fuldstændighedsklausulen ikke til hinder for, at parternes tidligere erklæringer kan anvendes til at fortolke aftalen.
3. I aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger er forbrugeren ikke bundet af en fuldstændighedsklausul.
4. Parterne kan ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Artikel 73

Fastsættelse af prisen

Hvis den pris, der skal betales i henhold til en aftale, ikke kan fastsættes på anden måde, skal der, når der ikke er truffet bestemmelse om det modsatte, betales den pris, der sædvanligvis forlanges under tilsvarende omstændigheder på tidspunktet for aftalens indgåelse, eller, hvis der ikke foreligger en sådan pris, da en rimelig pris.

Artikel 74

En af parternes ensidige fastsættelse

1. Når prisen eller et andet aftalevilkår skal fastsættes af den ene part, og denne parts fastsættelse er åbenbart urimelig, erstattes prisen eller aftalevilkåret af den pris, som sædvanligvis krævedes under tilsvarende omstændigheder på tidspunktet for aftalens indgåelse, eller det vilkår, der sædvanligvis anvendtes under tilsvarende omstændigheder på tidspunktet for aftalens indgåelse, eller, hvis der ikke kan findes en sådan pris eller et sådant vilkår, en rimelig pris eller et rimeligt aftalevilkår.

2. Parterne kan ikke bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Artikel 75

Tredjemands fastsættelse af prisen eller et andet aftalevilkår

1. Hvis tredjemand skal fastsætte prisen eller et andet aftalevilkår, og denne ikke kan eller ikke vil gøre det, kan en retsinstans udpege en anden person til at fastsætte prisen eller vilkåret, medmindre dette strider mod aftalevilkårene.
2. Når prisen eller et andet aftalevilkår, der er fastsat af en tredjemand, er åbenbart urimelig, erstattes prisen eller aftalevilkåret af den pris, som sædvanligvis krævedes under tilsvarende omstændigheder på tidspunktet for aftalens indgåelse, eller det vilkår, der sædvanligvis anvendtes under tilsvarende omstændigheder på tidspunktet for aftalens indgåelse, eller, hvis der ikke kan findes en sådan pris eller et sådant vilkår, en rimelig pris eller et rimeligt aftalevilkår.
3. I stk. 1 forstås ved en "retsinstans" også voldgiftsretter.
4. I forhold mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren bestemme, at stk. 2 ikke skal finde anvendelse, eller fravige eller ændre retsvirkningerne af stk. 2.

Artikel 76

Sprog

Når det ikke på anden måde kan fastslås, hvilket sprog der skal anvendes i meddelelser vedrørende aftalen eller rettigheder eller forpligtelser i henhold til den, skal der anvendes det sprog, som blev anvendt til indgåelse af aftalen.

Artikel 77

Aftaler af ubestemt varighed

1. Når aftalevilkårene i en aftale om varig eller gentagen opfyldelse af en forpligtelse i henhold til aftalen ikke angiver, hvornår aftaleforholdet skal ophøre, eller bestemmer, at det skal ophøre ved opsigelse, kan det bringes til ophør af hver af parterne med et rimeligt varsel, der ikke må overstige to måneder.
2. I forholdet mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Artikel 78

Aftalevilkår til gunst for tredjemand

1. Aftalens parter kan i aftalen overdrage rettigheder til tredjemand. Det er ikke nødvendigt, at tredjemand eksisterer eller er nærmere bestemt ved aftalens indgåelse, men det skal være muligt nærmere at bestemme, hvem det er.

2. Arten og indholdet af tredjemands rettigheder bestemmes af aftalen. Rettighederne kan bestå i en udelukkelse eller begrænsning af tredjemands ansvar over for en af aftalens parter.
3. Hvis en af aftalens parter skal opfylde en forpligtelse over for tredjemand i henhold til aftalen,
 - a) har tredjemand de samme krav på opfyldelse og de samme misligholdelsesbeføjelser som, hvis aftalens part skulle opfylde forpligtelsen i henhold til en aftale med tredjemand, og
 - b) den part i aftalen, som forpligtelsen påhviler, kan over for tredjemand gøre alle de indsigelser gældende, som den kontraherende part kunne gøre gældende over for den anden part i aftalen.
4. Tredjemand kan afvise en rettighed, han er blevet tillagt, ved at give meddelelse til en af aftalens parter, hvis dette sker, inden den udtrykkeligt eller indirekte er blevet accepteret. I tilfælde af afvisning anses rettigheden for ikke at være tilfaldet tredjemand.
5. Aftalens parter kan ophæve eller ændre det aftalevilkår, der overdrager rettigheden, hvis dette sker, inden en af dem har givet tredjemand meddelelse om, at rettigheden er blevet overdraget.

Kapitel 8 Ubillige aftalevilkår

AFDELING 1 ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 79

Retsvirkninger af ubillige aftalevilkår

1. Et aftalevilkår, der er indsat af den ene part, og som er ubilligt i henhold til afdeling 2 og 3 i dette kapitel, er ikke bindende for den anden part.
2. Når aftalen kan opretholdes uden det ubillige aftalevilkår, bevarer de øvrige aftalevilkår deres bindende virkning.

Artikel 80

Undtagelser fra anvendelse af ubillighedskriterierne

1. Afdeling 2 og 3 finder ikke anvendelse på aftalevilkår, der gengiver regler i den fælles EU-købelov, som ville finde anvendelse, hvis vilkårene ikke regulerede spørgsmålet.
2. Afdeling 2 finder ikke anvendelse på afgrænsningen af den væsentligste genstand for aftalen eller på behørigheden af den pris, der skal betales, i det omfang den erhvervsdrivende har opfyldt sin forpligtelse til åbenhed, jf. artikel 82.
3. Afdeling 3 finder ikke anvendelse på afgrænsningen af den væsentligste genstand for aftalen eller på behørigheden af den pris, der skal betales.

Artikel 81

Ufravigelige regler

Parterne kan ikke bestemme, at dette kapitel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dets retsvirkninger.

AFDELING 2: UBILLIGE AFTALEVILKÅR I AFTALER MELLEM EN ERHVERVSDRIVENDE OG EN FORBRUGER

Artikel 82

Pligt til åbenhed om aftalevilkår, der ikke er individuelt forhandlet

Når en erhvervsdrivende indsætter aftalevilkår, der ikke er individuelt forhandlet jf. artikel 7, med forbrugeren, har han pligt til at sikre, at de er affattet og formidlet i et klart og forståeligt sprog.

Artikel 83

Betydningen af "ubillig" i aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger

1. I aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger er et aftalevilkår, der er indsat af den erhvervsdrivende, og som ikke er individuelt forhandlet jf. artikel 7, ubilligt i henhold til denne afdeling, hvis det medfører en væsentlig ubalance i parternes rettigheder og forpligtelser i medfør af aftalen til skade for forbrugeren og i strid med god tro og redelig handlemåde.
2. Ved vurderingen af, om et aftalevilkår er ubilligt i henhold til denne afdeling, skal der tages hensyn til
 - a) om den erhvervsdrivende har opfyldt sin pligt til åbenhed i artikel 82
 - b) hvad der skal ydes i henhold til aftalen
 - c) de omstændigheder, der forelå under indgåelsen af aftalen
 - d) de øvrige aftalevilkår og
 - e) vilkårene i andre aftaler, som aftalen afhænger af.

Artikel 84

Aftalevilkår, der altid er ubillige

I denne afdeling anses et aftalevilkår altid for at være ubilligt, hvis dets genstand eller virkning er at

- a) udelukke eller begrænse den erhvervsdrivendes ansvar for død eller personskade, der forvoldes forbrugeren ved en handling eller undladelse foretaget af den erhvervsdrivende eller en person, der handler på dennes vegne
- b) udelukke eller begrænse den erhvervsdrivendes ansvar for tab eller skade, der forvoldes forbrugeren forsætligt eller ved grov uagtsomhed
- c) begrænse den erhvervsdrivende forpligtelse til at være bundet af løfter afgivet af den erhvervsdrivendes befuldmægtigede eller knytte det forbehold til løfterne, at en bestemt betingelse er opfyldt, hvis opfyldelse fuldstændig afhænger af den erhvervsdrivende
- d) udelukke eller begrænse forbrugerens ret til at anlægge sag eller anvende ethvert andet retsmiddel, særligt ved at kræve, at forbrugeren kun skal kunne indbringe tvister efter en voldgiftsordning, der ikke generelt er truffet bestemmelse om i retsregler, som finder anvendelse på aftaler mellem erhvervsdrivende og forbrugere
- e) tillægge en retsinstans på det sted, hvor den erhvervsdrivende har hjemsted, enekompetence i alle tvister, der måtte opstå i forbindelse med aftalen, medmindre den valgte retsinstans også er retsinstansen på det sted, hvor forbrugeren har bopæl
- f) give den erhvervsdrivende ret til alene at afgøre, om den leverede vare, det leverede digitale indhold eller den leverede relaterede tjenesteydelse er i overensstemmelse

med aftalen, eller at give den erhvervsdrivende eneret til at fortolke alle aftalevilkårene

- g) bestemme, at forbrugeren er bundet af aftalen, selv om den erhvervsdrivende ikke er det
- h) kræve, at forbrugeren opfylder flere formaliteter til at bringe aftalen til ophør, jf. artikel 8, end der blev brugt ved aftalens indgåelse
- i) give den erhvervsdrivende en kortere frist til at bringe aftalen til ophør end den, der gælder for forbrugeren
- j) forpligte forbrugeren til at betale for varer, digitalt indhold eller relaterede tjenesteydelser, der ikke er blevet leveret
- k) bestemme, at aftalevilkår, der ikke er forhandlet individuelt, jf. artikel 7, går forud for eller skal foretrækkes frem for aftalevilkår, der er blevet individuelt forhandlet.

Artikel 85

Aftalevilkår, der formodes at være ubillige

I denne afdeling formodes et aftalevilkår at være ubilligt, hvis dets genstand eller virkning er

- a) at begrænse det bevismateriale, forbrugeren har adgang til, eller pålægge forbrugeren en bevisbyrde, som i henhold til loven burde hvile på den erhvervsdrivende
- b) ubehørigt at udelukke eller begrænse de beføjelser, forbrugeren har over for den erhvervsdrivende eller tredjemand med hensyn til den erhvervsdrivendes misligholdelse af forpligtelser i henhold til aftalen
- c) ubehørigt at udelukke eller begrænse retten til at modregne krav, som forbrugeren har over for den erhvervsdrivende, i det, forbrugeren skylder den erhvervsdrivende
- d) at tillade, at den erhvervsdrivende beholder beløb, forbrugeren har betalt, hvis forbrugeren beslutter ikke at indgå aftalen, eller at opfylde forpligtelser i henhold til den, uden forbrugeren har mulighed for at få godtgjort et tilsvarende beløb fra den erhvervsdrivende i den modsatte situation
- e) at kræve, at forbrugeren, hvis denne ikke opfylder sine forpligtelser i henhold til aftalen, skal betale et uforholdsmæssigt stort beløb i erstatning eller et fast beløb for misligholdelse
- f) at give en erhvervsdrivende ret til at fortryde aftalen eller bringe den til ophør, jf. artikel 8, på et vilkårligt grundlag uden at indrømme forbrugeren den samme ret eller give den erhvervsdrivende ret til at beholde beløb, der er blevet betalt for relaterede tjenesteydelser, der endnu ikke er leveret, hvis den erhvervsdrivende fortryder aftalen eller bringer den til ophør
- g) at give en erhvervsdrivende mulighed for at bringe en tidsubestemt aftale til ophør uden rimeligt varsel, medmindre der er alvorlige grunde hertil

- h) automatisk at forlænge en aftale af en bestemt varighed, medmindre forbrugeren angiver noget andet, i tilfælde, hvor aftalevilkårene indeholder en urimeligt kort frist til at give meddelelse om, at aftalen bringes til ophør
- i) at give en erhvervsdrivende mulighed for ensidigt at ændre aftalevilkårene uden at angive en gyldig grund, der er nævnt i aftalen; dette berører ikke aftalevilkår, hvorefter en erhvervsdrivende forbeholder sig ret til ensidigt at ændre vilkårene i en tidsubestemt aftale, forudsat at den erhvervsdrivende forpligtes til at underrette forbrugeren med et rimeligt varsel, og at denne frit kan opsige aftalen uden udgifter for forbrugeren
- j) at give en erhvervsdrivende mulighed for ensidigt at ændre egenskaber ved den vare, det digitale indhold eller den relaterede tjenesteydelse, der skal leveres, eller andre forhold ved opfyldelsen uden at angive en gyldig grund
- k) at bestemme, at varens, det digitale indholds eller den relaterede tjenesteydelses pris skal fastsættes ved leveringen, eller give den erhvervsdrivende mulighed for at forhøje prisen uden at give forbrugeren en fortrydelsesret, hvis den forhøjede pris er for høj i forhold til den pris, der blev aftalt ved aftalens indgåelse; dette berører ikke lovlige prisindeksklausuler, når metoden, efter hvilken prisen varierer, er udtrykkeligt beskrevet
- l) at forpligte forbrugeren til at opfylde alle sine forpligtelser i henhold til aftalen, selv om den erhvervsdrivende undlader at opfylde sine
- m) at give den erhvervsdrivende mulighed for at overdrage sine rettigheder og forpligtelser i henhold til aftalen uden forbrugers samtykke, medmindre det er til et datterselskab under den erhvervsdrivende, eller det skyldes en virksomhedssammenlægning eller en tilsvarende lovlig disposition over selskaber, og det ikke er sandsynligt, at denne overdragelse vil få en negativ indvirkning på forbrugers rettigheder
- n) at give den erhvervsdrivende mulighed for, når der ikke kan tilvejebringes det, der er blevet bestilt, at levere noget tilsvarende uden udtrykkeligt at have informeret forbrugeren om denne mulighed og om, at den erhvervsdrivende skal bære omkostningerne ved at tilbagelevere det, forbrugeren har modtaget i henhold til aftalen, hvis forbrugeren benytter en ret til at afvise det leverede
- o) at give den erhvervsdrivende mulighed for at forbeholde sig en urimelig lang eller utilstrækkeligt præciseret frist til at antage eller afslå et tilbud
- p) at give den erhvervsdrivende mulighed for at forbeholde sig en urimelig lang eller utilstrækkeligt præciseret frist til at opfylde forpligtelserne i henhold til aftalen
- q) ubehørigt at udelukke eller begrænse de beføjelser, forbrugeren har over for den erhvervsdrivende, eller de indsigelser, forbrugeren kan gøre mod den erhvervsdrivendes krav
- r) at gøre den erhvervsdrivendes opfyldelse af forpligtelser i henhold til aftalen eller gøre andre af aftalens nyttevirkninger for forbrugeren betinget af opfyldelsen af særlige formaliteter, der ikke kræves i henhold til loven, og som er urimelige

- s) at kræve, at forbrugeren forudbetaler urimeligt høje beløb eller stiller urimeligt omfattende garantier for opfyldelse af forpligtelser
- t) uden rimelig grund at forhindre forbrugeren i at få leverancer fra tredjemand eller få foretaget reparationer af tredjemand
- u) uden rimelig grund at sammenknytte aftalen med en anden aftale med den erhvervsdrivende, et datterselskab af den erhvervsdrivende eller tredjemand på en måde, som forbrugeren ikke kan forvente
- v) at pålægge forbrugeren en urimeligt stor byrde for at bringe en tidsubestemt aftale til ophør
- w) at fastsætte varigheden af den oprindelige løbetid af aftalen eller af en fornyelse af den, hvor der er tale om en aftale om løbende levering af varer, digitalt indhold eller relaterede tjenesteydelser, til over et år, medmindre forbrugeren kan bringe aftalen til ophør når som helst med en frist på højst 30 dage.

AFDELING 3: UBILLIGE AFTALEVILKÅR I AFTALER MELLEM ERHVERVSDRIVENDE

Artikel 86

Betydningen af "ubillig" i aftaler mellem erhvervsdrivende

1. I aftaler mellem erhvervsdrivende er et aftalevilkår i henhold til denne afdeling kun ubilligt, hvis
 - a) det indgår i vilkår, der ikke er individuelt forhandlet, jf. artikel 7, og
 - b) det er af en sådan art, at brug af det afviger betydeligt fra god handelspraksis i strid med god tro og redelig handlemåde
2. Ved vurderingen af, om et aftalevilkår er ubilligt i henhold til denne afdeling, skal der tages hensyn til
 - a) hvad der skal ydes i henhold til aftalen
 - b) de omstændigheder, der forelå under indgåelsen af aftalen
 - c) de øvrige aftalevilkår og
 - d) vilkårene i andre aftaler, som aftalen afhænger af.

Del IV Forpligtelser samt misligholdelsesbeføjelser for parter i en købsaftale eller en aftale om levering af digitalt indhold

Kapitel 9 Almindelige bestemmelser

Artikel 87

Misligholdelse og væsentlig misligholdelse

1. Misligholdelse af en forpligtelse er enhver undladelse af at opfylde forpligtelsen, uanset om undladelsen er undskyldelig, og omfatter
 - a) manglende eller forsinket levering af varen
 - b) manglende eller forsinket levering af det digitale indhold
 - c) levering af varer, der er mangelfulde i forhold til aftalen
 - d) levering af digitalt indhold, der er mangelfuldt i forhold til aftalen
 - e) manglende eller forsinket betaling af prisen og
 - f) anden tilsigtet opfyldelse, der ikke er i overensstemmelse med aftalen.
2. Den ene parts misligholdelse af en forpligtelse er væsentlig, hvis
 - a) den i betydeligt omfang fratager den anden part det, som parten havde ret til at forvente i henhold til aftalen, medmindre den misligholdende part ved aftalens indgåelse ikke forudså og ikke kunne forventes at forudse denne følge, eller
 - b) den er af en sådan art, at det er klart, at det ikke er muligt at have tillid til den misligholdende parts fremtidige opfyldelse.

Artikel 88

Undskyldelig misligholdelse

1. En parts misligholdelse af en forpligtelse er undskyldelig, hvis den skyldes en hindring, som ligger uden for partens kontrol, og parten ikke kunne forventes at have taget forhindringen i betragtning ved aftalens indgåelse eller at have undgået eller overvundet hindringen eller dens følger.
2. Hvis hindringen kun er midlertidig, er misligholdelsen undskyldelig, så længe hindringen foreligger. Hvis forsinkelsen udgør en væsentlig misligholdelse, kan den anden part dog behandle den som en sådan.
3. Den part, der ikke er i stand til at opfylde aftalen, har pligt til at sikre, at den anden part får meddelelse om hindringen og dens følger for muligheden for opfyldelse uden

unødigt ophold, efter at den første part bliver eller kunne forventes at være blevet bekendt med disse forhold. Den anden part har krav på erstatning for tab, som skyldes tilsidesættelsen af denne pligt.

Artikel 89

Ændring i omstændighederne

1. En part skal opfylde sine forpligtelser, selv om opfyldelsen er blevet mere byrdefuld, enten fordi omkostningerne ved opfyldelse er steget, eller fordi værdien af modydelsen er faldet.

Hvis opfyldelsen bliver uforholdsmæssigt byrdefuld på grund af en ekstraordinær ændring i omstændighederne, har parterne pligt til at indlede forhandlinger med henblik på at tilpasse aftalen eller bringe den til ophør.

2. Hvis det ikke lykkes parterne at nå til enighed inden et rimeligt tidsrum, kan en retsinstans efter begæring fra en af parterne

- a) tilpasse aftalen, så den kommer i overensstemmelse med det, som det er rimeligt at antage, at parterne ville være nået til enighed om på tidspunktet for aftalens indgåelse, hvis de havde taget ændringen i omstændighederne i betragtning, eller
- b) bringe aftalen til ophør, jf. artikel 8, på et tidspunkt og på vilkår, som retsinstansen fastsætter.

3. Stk. 1 og 2 finder kun anvendelse, hvis

- a) ændringen i omstændighederne indtrådte efter det tidspunkt, hvor aftalen blev indgået
- b) den part, der påberåber sig ændringen i omstændighederne, ikke da tog i betragtning og ikke kunne forventes at tage i betragtning, at der kunne ske en sådan ændring i omstændighederne, eller at ændringen kunne være af et sådant omfang, og
- c) den forurettede part ikke påtog sig og ikke med rimelighed kunne anses for at have påtaget sig risikoen for ændringen i omstændighederne.

4. I stk. 2 og 3 forstås ved en "retsinstans" også voldgiftsretter.

Artikel 90

Udvidet anvendelse af reglerne om betaling og om varer eller digitalt indhold, køber ikke har taget imod

1. Medmindre der er fastsat noget andet, finder reglerne om købers betaling af prisen i kapitel 12 med de nødvendige tilpasninger anvendelse på andre betalinger.

2. Artikel 97 finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse på andre tilfælde, hvor en person fortsat er i besiddelse af varer eller digitalt indhold på grund af en andens undladelse af at tage imod varerne eller indholdet, når den anden er forpligtet hertil.

Kapitel 10 Sælgerens forpligtelser

AFDELING 1 ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 91

Sælgerens hovedforpligtelser

Sælgeren af en vare eller leverandøren af digitalt indhold (i denne del benævnt "sælger") skal

- a) levere varen eller det digitale indhold
- b) overdrage ejendomsretten til varen, herunder det fysiske medium, som det digitale indhold leveres på,
- c) sikre, at varen eller det digitale indhold er i overensstemmelse med aftalen
- d) sikre, at køberen har ret til at bruge det digitale indhold i overensstemmelse med aftalen, og
- e) udlevere de dokumenter, der repræsenterer eller vedrører varerne, eller de dokumenter, der vedrører det digitale indhold, hvis dette kræves i henhold til aftalen.

Artikel 92

Tredjemands opfyldelse af aftalen

- 1. Sælger kan overdrage til en anden at opfylde aftalen, medmindre det i henhold til aftalevilkårene skal være sælger, der opfylder den personligt.
- 2. En sælger, der pålægger en anden at opfylde aftalen, er stadig ansvarlig for opfyldelsen.
- 3. I forhold mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren træffe bestemmelse om, at stk. 2 ikke skal finde anvendelse, eller fravige eller ændre bestemmelsens retsvirkninger.

AFDELING 2 RESULTATER

Artikel 93

Leveringssted

- 1. Hvis leveringsstedet ikke kan fastslås på anden måde, er det

- a) i tilfælde af en aftale om forbruger køb eller en aftale om levering af digitalt indhold, som er en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted, og i tilfælde, hvor sælger har påtaget sig at besørge transporten til køberen, forbrugerens bopæl på tidspunktet for aftalens indgåelse
 - b) i andre tilfælde
 - i) hvor købsaftalen omfatter transport af varen, der skal udføres af en fragtfører eller en række fragtførere, det nærmeste opsamlingssted for den første fragtfører
 - ii) hvor aftalen ikke omfatter transport, sælgers forretningssted ved indgåelsen af aftalen.
2. Hvis sælger har mere end et forretningssted, er forretningsstedet i stk. 1, litra b), det, som har den nærmeste forbindelse med leveringsforpligtelsen.

Artikel 94 **Leveringsmåde**

1. Medmindre andet er aftalt, skal sælger opfylde forpligtelsen til at levere
- a) i tilfælde af en aftale om forbruger køb eller en aftale om levering af digitalt indhold, som er en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted, og i tilfælde, hvor sælger har påtaget sig at besørge transporten til køberen, ved at overgive den fysiske besiddelse af eller kontrollen over varen eller det digitale indhold til forbruger
 - b) i andre tilfælde, hvor aftalen omfatter en fragtførers transport af varen, ved at overgive varen til den første fragtfører med henblik på videreforsendelse til køberen og ved at overdrage køberen de nødvendige dokumenter til at sætte køberen i stand til at overtage varen fra den fragtfører, der har varen, eller
 - c) i tilfælde, der ikke er omfattet af litra a) eller b), ved at stille varen eller det digitale indhold eller, hvis det er aftalt, at sælgeren kun skal levere dokumenterne, der repræsenterer varerne, dokumenterne til rådighed for køberen.
2. I stk. 1, litra a) og c), omfatter forbruger og køber også tredjemand, der ikke er fragtfører, og som forbruger eller køberen har udpeget i henhold til aftalen.

Artikel 95 **Leveringstiden**

1. Når leveringstiden ikke kan fastsættes på anden måde, skal varen eller det digitale indhold leveres uden unødigt ophold efter aftalens indgåelse.
2. Ved aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger skal den erhvervsdrivende, medmindre parterne har aftalt noget andet, levere varen eller det digitale indhold senest 30 dage efter aftalens indgåelse.

Artikel 96
Sælgers forpligtelser med hensyn til transport af varen

1. Når sælger i henhold til aftalen skal sørge for varens transport, skal sælgeren indgå de aftaler, som kræves til transport til det angivne sted med de transportmidler, der efter omstændighederne er passende, og på sædvanlige vilkår for sådan transport.
2. Hvis sælgeren i henhold til aftalen overgiver varen til en fragtfører, og varen ikke tydeligt er udskilt som den vare, der skal leveres i henhold til aftalen, ved mærkning af varen, i forsendelsesdokumenter eller på anden måde, skal sælgeren give køberen meddelelse om forsendelsen og samtidig specificere varen.
3. Hvis det ikke er bestemt i aftalen, at sælgeren skal forsikre transporten af varen, skal sælgeren på køberens anmodning give køberen alle tilgængelige oplysninger, der er nødvendige for, at køberen kan tegne en sådan forsikring.

Artikel 97
Varer eller digitalt indhold, køber ikke har taget imod

1. En sælger, der fortsat er i besiddelse af varen eller det digitale indhold, fordi køberen ikke har opfyldt sin forpligtelse til at tage imod levering, skal træffe rimelige foranstaltninger til at beskytte og bevare den.
2. Sælgeren frigøres fra sin forpligtelse til at levere, hvis sælgeren
 - a) anbringer varen eller det digitale indhold til opbevaring hos tredjemand på købers vegne på rimelige vilkår og meddeler køberen dette, eller
 - b) sælger varen eller det digitale indhold på rimelige vilkår efter at have givet køberen meddelelse herom og betaler nettoudbyttet til køberen.
3. Sælgeren har ret til at få refunderet de rimelige omkostninger, han har afholdt, eller tilbageholde dem af udbyttet fra salget.

Artikel 98
Retsvirkninger for risikoens overgang

Leveringens retsvirkninger for risikoens overgang er reguleret i kapitel 14.

AFDELING 3 VARENS OG DET DIGITALE INDHOLDS OVERENSSTEMMELSE MED AFTALEN

Artikel 99
Overensstemmelse med aftalen

1. For at være i overensstemmelse med aftalen skal varen eller det digitale indhold

- a) være af den mængde og kvalitet, der er fastsat i aftalen, og svare til aftalens beskrivelse
 - b) være emballeret eller pakket på den måde, som er fastsat i aftalen, og
 - c) leveres med eventuelt tilbehør, installationsvejledning eller andre instrukser, som skal medfølge i henhold til aftalen.
2. For at være i overensstemmelse med aftalen skal varen eller det digitale indhold også opfylde kravene i artikel 100, 101 og 102, medmindre parterne har aftalt noget andet.
 3. I aftaler om forbruger køb er en aftale om at fravige kravene i artikel 100, 102 og 103 til skade for forbrugeren kun gyldig, hvis forbrugeren ved aftalens indgåelse kendte til varens eller det digitale indholds særlige stand og accepterede varen eller det digitale indhold som værende i overensstemmelse med aftalen, da den blev indgået.
 4. I aftaler om forbruger køb kan parterne ikke til skade for forbrugeren bestemme, at stk. 3 ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Artikel 100

Betingelser for, at varen og det digitale indhold er i overensstemmelse med aftalen

Varen eller det digitale indhold skal

- a) være egnet til de særlige formål, som sælger er blevet gjort bekendt med på tidspunktet for aftalens indgåelse, medmindre det fremgår af omstændighederne, at køber ikke regnede med, eller ikke med rimelighed kunne regne med sælgers faglige dygtighed og dømmekraft
- b) være egnet til de formål, til hvilke varer eller digitalt indhold af den samme beskrivelse sædvanligvis vil blive anvendt
- c) have den kvalitet, der svarer til en vareprøve eller model af varen eller det digitale indhold, som sælger har forelagt køber
- d) være emballeret eller pakket på en måde, der er sædvanlig for en sådan vare, eller, hvor en sådan måde ikke findes, på en måde, som er forsvarlig for at bevare og beskytte varen
- e) leveres med eventuelt tilbehør, installationsvejledning eller andre instrukser, som køberen kan forvente at modtage
- f) have de egenskaber og den ydeevne, der er angivet i en erklæring forud for aftalens indgåelse, som i henhold til artikel 69 indgår i aftalevilkårene, og
- g) have de egenskaber og den ydeevne, som køberen kan forvente. Ved afgørelsen af, hvad forbrugeren kan forvente af det digitale indhold, skal der tages hensyn til, om det digitale indhold blev leveret mod betaling af en pris.

Artikel 101
Forkert installation i forbindelse med en aftale om forbruger køb

1. Når varer eller digitalt indhold, der er leveret i henhold til en aftale om forbruger køb, er installeret forkert, anses mangler, der skyldes den forkerte installation, for at være mangler ved varen eller det digitale indhold, hvis
 - a) varen eller det digitale indhold er installeret af sælgeren eller på sælgerens vegne, eller
 - b) varen eller det digitale indhold skulle installeres af forbrugeren, og den forkerte installation skyldtes en mangel ved installationsvejledningen.
2. Parterne kan ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Artikel 102
Tredjemands rettigheder eller krav

1. Varen skal være fri for tredjemands ret og krav, som ikke er åbenbart grundløse, og det skal være kontrolleret, at det digitale indhold ikke krænker tredjemands ret eller krav, som ikke er åbenbart grundløse.
2. For så vidt angår rettigheder og krav på grundlag af intellektuel ejendomsret skal varen, medmindre andet er bestemt i stk. 3 og 4, være fri for tredjemands ret og krav, som ikke er åbenbart grundløse, og det skal være kontrolleret, at det digitale indhold ikke krænker tredjemands ret eller krav, som ikke er åbenbart grundløse
 - a) efter loven i den stat, hvor varen eller det digitale indhold skal bruges i henhold til aftalen, eller hvis dette ikke er aftalt, efter loven i den stat, hvor køberen har sit forretningssted, eller i aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, hvor forbrugeren ved indgåelsen af aftalen har opgivet at have bopæl, og
 - b) som sælgeren var bekendt med eller kunne forventes at være bekendt med ved aftalens indgåelse.
3. Ved aftaler mellem erhvervsdrivende finder stk. 2 ikke anvendelse, når køberen kendte til eller kunne forventes at kende til rettighederne eller kravene på grundlag af intellektuel ejendomsret ved indgåelsen af aftalen
4. Ved aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger finder stk. 2 ikke anvendelse, når forbrugeren kendte til rettighederne eller kravene på grundlag af intellektuel ejendomsret ved indgåelsen af aftalen.
5. Ved aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Artikel 103

Begrænsning med hensyn til digitalt indholds overensstemmelse med aftalen

Digitalt indhold anses ikke for at være behæftet med en mangel, alene fordi det efter indgåelsen af aftalen er blevet muligt at få digitalt indhold, der er opdateret.

Artikel 104

Købers kendskab til mangler i forbindelse med aftaler mellem erhvervsdrivende

I en aftale mellem erhvervsdrivende er sælgeren ikke ansvarlig for en mangel ved varen, hvis køberen ved aftalens indgåelse var vidende om eller ikke kunne være uvidende om manglen.

Artikel 105

Det relevante tidspunkt for mangelsbedømmelsen

1. Sælgeren er ansvarlig for mangler, der forelå på tidspunktet for risikoens overgang til køber, jf. kapitel 14.
2. I aftaler om forbrugerkøb antages en mangel, der bliver synlig inden seks måneder efter tidspunktet for risikoens overgang til køber, at have foreligget ved risikoens overgang, medmindre dette er uforeneligt med varens eller det digitale indholds art eller med manglens art.
3. I tilfælde omfattet af artikel 101, stk. 1, litra a), skal tidspunktet for risikoens overgang til køber i nærværende artikels stk. 1 og 2 forstås som det tidspunkt, hvor installationen er fuldført. I tilfælde omfattet af artikel 101, stk. 1, litra b), skal det forstås som det tidspunkt, hvor forbrugeren havde haft rimelig tid til at installere varen eller det digitale indhold.
4. Når det digitale indhold senere skal opdateres af den erhvervsdrivende, sikrer den erhvervsdrivende, at det digitale indhold fortsat er i overensstemmelse med aftalen i hele aftalens gyldighedsperiode.
5. I aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Kapitel 11 Købers misligholdelsesbeføjelser

AFDELING 1 ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 106

Oversigt over køberens misligholdelsesbeføjelser

1. I tilfælde af sælgerens misligholdelse kan køberen gøre et af følgende:

- a) kræve opfyldelse, hvilket omfatter naturalopfyldelse, reparation eller omlevering af varen eller det digitale indhold, jf. afdeling 3 i dette kapitel
 - b) tilbageholde køberens egen opfyldelse, jf. afdeling 4 i dette kapitel
 - c) bringe aftalen til ophør, jf. afdeling 5 i dette kapitel, og kræve tilbagebetaling af prisen, hvis den allerede er blevet betalt, jf. kapitel 17
 - d) foretage et afslag i prisen, jf. afdeling 6 i dette kapitel, og
 - e) kræve erstatning i henhold til kapitel 16.
2. Hvis køberen er en erhvervsdrivende
- a) gælder køberens ret til at anvende alle andre misligholdelsesbeføjelser end tilbageholdelse af sin opfyldelse kun, for så vidt som sælgeren ikke foretager afhjælpning, jf. afdeling 2 i dette kapitel, og
 - b) køberens ret til at påberåbe sig mangler gælder kun, for så vidt kravene til undersøgelse og meddelelse i afdeling 7 i dette kapitel er opfyldt.
3. Hvis køberen er en forbruger
- a) er sælgerens afhjælpning uden betydning for køberens rettigheder, og
 - b) kravene til undersøgelse og meddelelse i afdeling 7 i dette kapitel finder ikke anvendelse.
4. Hvis sælgerens misligholdelse er undskyldelig, kan køberen anvende enhver af beføjelserne i stk. 1 med undtagelse af at kræve opfyldelse og erstatning.
5. Køberen kan ikke anvende beføjelserne i stk. 1 i det omfang, køberen var årsag til sælgerens misligholdelse.
6. Beføjelser, der ikke er uforenelige med hinanden, kan anvendes samtidig.

Artikel 107

Begrænsning af beføjelserne ved digitalt indhold, der ikke leveres mod betaling af en pris

Når digitalt indhold ikke leveres mod betaling af en pris, kan køberen ikke anvende misligholdelsesbeføjelserne i artikel 106, stk. 1, litra a) til d). Køberen kan kun rejse krav om erstatning i henhold til artikel 106, stk. 1, litra e), for tab eller skade, som på grund af manglerne ved det leverede digitale indhold er forvoldt på køberens ejendom, herunder på hardware, software og data, dog ikke om erstatning af fortjeneste, som køberen ikke har fået på grund af skaden.

Artikel 108

Ufravigelige regler

I aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren bestemme, at dette kapitel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra

eller ændre dets retsvirkninger, før forbrugeren har gjort den erhvervsdrivende opmærksom på manglen.

AFDELING 2 SÆLGERS AFHJÆLPNING

Artikel 109

Sælgers afhjælpning

1. En sælger, der har tilbudt opfyldelse før det aftalte tidspunkt, og som har fået meddelelse om, at opfyldelsen er mangelfuld i forhold til aftalen, kan tilbyde ny, mangelfri opfyldelse, hvis det kan ske inden for den frist, der er fastsat for opfyldelse.
2. I tilfælde, der ikke er omfattet af stk. 1, kan en sælger, der har tilbudt opfyldelse, der er mangelfuld i forhold til aftalen, uden unødigt ophold efter at have fået meddelelse om misligholdelsen tilbyde afhjælpning for sælgers egen regning.
3. Det udelukker ikke et tilbud om afhjælpning, at aftalen bringes til ophør ved en meddelelse herom.
4. Køberen kan kun afslå et tilbud om afhjælpning, hvis
 - a) afhjælpning ikke kan ske straks eller uden væsentlig ulempe for køberen
 - b) køberen har grund til at antage, at han ikke kan stole på sælgerens opfyldelse for fremtiden, eller
 - c) forsinkelse med opfyldelsen ville udgøre en væsentlig misligholdelse.
5. Sælgeren har en rimelig frist til at foretage afhjælpningen.
6. Køberen kan tilbageholde opfyldelsen i afventning af afhjælpningen, men de af køberens rettigheder, der er uforenelige med at indrømme sælgeren en frist til at foretage afhjælpning, udsættes til fristens udløb.
7. Uanset afhjælpningen har køberen fortsat ret til at kræve erstatning for forsinkelse samt for skade, der er forvoldt eller ikke er forhindret af afhjælpningen.

AFDELING 3 KRAV OM OPFYLDELSE

Artikel 110

Krav om opfyldelse af sælgerens forpligtelser

1. Køberen har ret til at kræve opfyldelse af sælgerens forpligtelser.
2. Den opfyldelse, der kan stilles krav om, omfatter afhjælpning uden vederlag af en opfyldelse, der er mangelfuld i forhold til aftalen.
3. Der kan ikke stilles krav om opfyldelse, når

- a) det ville være umuligt eller er blevet ulovligt at foretage opfyldelse, eller
- b) byrden eller udgiften ved opfyldelse ville være uforholdsmæssigt stor i forhold til den fordel, køberen ville opnå ved det.

Artikel 111

Forbrugerens valg mellem afhjælpning i form af reparation eller omlevering

1. Når den erhvervsdrivende ved en aftale om forbruger køb skal afhjælpe en mangel i henhold til artikel 110, stk. 2, kan forbrugeren vælge mellem reparation og omlevering, medmindre det valgte ville være ulovligt eller umuligt eller i forhold til den anden mulighed ville påføre sælgeren udgifter, der ville være uforholdsmæssigt store under hensyn til
 - a) den værdi, varen ville have, hvis den var mangelfri
 - b) manglens betydning, og
 - c) om den alternative afhjælpning kunne foretages uden væsentlig ulempe for forbrugeren.
2. Når forbrugeren har stillet krav om afhjælpning af manglen ved reparation eller omlevering i henhold til stk. 1, kan forbrugeren kun anvende andre misligholdelsesbeføjelser, hvis den erhvervsdrivende ikke har tilendebragt reparationen eller omleveringen inden en rimelig frist, der ikke må overstige 30 dage. Forbrugeren kan dog tilbageholde sin opfyldelse under afventning heraf.

Artikel 112

Tilbagelevering i forbindelse med omlevering

1. Når sælgeren har afhjulpnet manglen ved omlevering, har sælgeren en ret og en pligt til at tage det tilbage, der er sket omlevering for, for egen regning.
2. Køberen skal ikke betale for brug af det, der er sket omlevering for, i tiden forud for omleveringen.

AFDELING 4 TILBAGEHOLDELSE AF OPFYLDELSEN AF KØBERENS FORPLIGTELSE

Artikel 113

Ret til at tilbageholde opfyldelsen

1. En køber, der skal opfylde aftalen samtidig med eller efter sælgerens opfyldelse, har ret til at tilbageholde opfyldelsen, indtil sælgeren har tilbudt at opfylde aftalen eller har opfyldt den.
2. En køber, der skal opfylde aftalen, inden sælgeren foretager opfyldelse, og som har en rimelig grund til at tro, at sælgeren ikke vil opfylde aftalen, når tiden er inde til

sælgers opfyldelse, kan tilbageholde sin opfyldelse, så længe den rimelige grund til at tro dette foreligger.

3. Den opfyldelse, der kan tilbageholdes i henhold til denne artikel, er hele opfyldelsen eller en del af den i det omfang, det er berettiget under hensyn til misligholdelsen. Når sælgerens forpligtelser skal opfyldes i flere dele eller på anden måde kan opdeles, kan køberen kun tilbageholde opfyldelsen med hensyn til den del, der ikke er blevet opfyldt, medmindre sælgerens misligholdelse berettiger en tilbageholdelse af køberens opfyldelse i dens helhed.

AfDELING 5 AFTALENS OPHØR

Artikel 114

Ophør på grund af misligholdelse

1. Køberen kan bringe aftalen til ophør, jf. artikel 8, hvis sælgerens misligholdelse af aftalen er væsentlig, jf. artikel 87, stk. 2.
2. I aftaler om forbrugerkøb og i aftaler om levering af digitalt indhold indgået mellem en erhvervsdrivende og en forbruger, hvor misligholdelsen består i, at varen er mangelfuld, kan forbrugeren bringe aftalen til ophør, medmindre manglen er uvæsentlig.

Artikel 115

Ophør på grund af forsinkelse med leveringen efter meddelelse om yderligere frist for opfyldelse

1. Køberen kan bringe aftalen til ophør i tilfælde af forsinkelse med leveringen, der ikke i sig selv er væsentlig, hvis køberen giver meddelelse om en yderligere frist for opfyldelse af en rimelig varighed, og sælgeren ikke opfylder aftalen inden for denne frist.
2. Den yderligere frist i stk. 1 anses for at have en rimelig varighed, hvis sælgeren ikke gør indsigelse mod den uden unødigt ophold.
3. Når aftalen i henhold til meddelelsen automatisk bringes til ophør, hvis sælgeren ikke foretager opfyldelse inden for den i meddelelsen fastsatte frist, ophører aftalen ved fristens udløb uden yderligere meddelelser.

Artikel 116

Ophør på grund af misligholdelse

Køberen kan bringe aftalen til ophør, inden der skal ske opfyldelse, hvis sælgeren har erklæret, eller det på anden måde er klart, at der vil ske misligholdelse, og misligholdelsen ville være en tilstrækkelig grund til at bringe aftalen til ophør.

Artikel 117
Omfanget af retten til at bringe aftalen til ophør

1. Når sælgerens forpligtelser i henhold til aftalen skal opfyldes i flere dele eller på anden måde kan opdeles, og der foreligger en grund til i henhold til denne afdeling at bringe en del af aftalen til ophør, som en del af prisen kan henføres til, kan køberen kun bringe aftalen til ophør med hensyn til den pågældende del.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis køberen ikke kan forventes at acceptere opfyldelse af de øvrige dele, eller misligholdelsen er af en sådan art, at der er grund til at bringe aftalen til ophør i dens helhed.
3. Hvis sælgerens forpligtelser i henhold til aftalen ikke kan opdeles, eller der ikke kan henføres en del af prisen til den pågældende del af aftalen, kan køberen kun bringe aftalen til ophør, hvis misligholdelsen er af en sådan art, at der er grund til at bringe aftalen til ophør i dens helhed.

Artikel 118
Meddelelse om, at aftalen bringes til ophør

Retten til at bringe en aftale til ophør i henhold til denne afdeling udøves ved at give sælgeren meddelelse.

Artikel 119
Tab af retten til at bringe aftalen til ophør

1. Køberen mister retten til at bringe aftalen til ophør i henhold til denne afdeling, hvis der ikke gives meddelelse om, at aftalen bringes til ophør, inden en rimelig frist regnet fra det tidspunkt, hvor retten opstod, eller hvor køberen blev bekendt med eller kunne forventes at blive bekendt med misligholdelsen, hvis dette skete senere.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse,
 - a) hvis køberen er en forbruger, eller
 - b) hvis aftalen slet ikke er blevet opfyldt, og det ikke er blevet tilbudt at opfylde aftalen.

AFDELING 6 AFSLAG I PRISEN

Artikel 120
Ret til afslag i prisen

1. En køber, som accepterer en mangelfuld opfyldelse, kan foretage afslag i prisen. Afslaget skal fastsættes forholdsæssigt på grundlag af den lavere værdi på opfyldelsestidspunktet af det, der er modtaget til opfyldelse af aftalen, sammenlignet med værdien af det, der skulle være modtaget ved mangelfri opfyldelse.

2. En køber, der har ret til at foretage afslag i prisen i henhold til stk. 1, og som allerede har betalt et beløb, der overstiger prisen efter afslag, kan kræve det for meget betalte tilbagebetalt af sælgeren.
3. En køber, der foretager afslag i prisen, kan ikke tillige kræve erstatning for det tab, der er godtgjort ved afslaget, men har fortsat ret til erstatning for andre tab, han måtte have lidt.

AfDELING 7 KRAV OM UNDERSØGELSE OG MEDDELELSE VED AFTALER MELLEM ERHVERVSDRIVENDE

Artikel 121

Undersøgelse af varen ved aftaler mellem erhvervsdrivende

1. I aftaler mellem erhvervsdrivende forventes køberen at undersøge varen eller lade den undersøge så hurtigt, som det er rimeligt, og ikke senere end 14 dage efter leveringen af varen, det digitale indhold eller den relaterede tjenesteydelse.
2. Hvis aftalen omfatter transport af varen, kan undersøgelsen udsættes, til varen når frem til bestemmelsesstedet.
3. Hvis varen omdirigeres under transit eller videresendes af køberen, før køberen har haft rimelig lejlighed til at undersøge den, og sælgeren ved indgåelse af aftalen vidste eller kunne forventes at vide, at der muligvis ville ske omdirigering eller videresendelse, kan undersøgelsen udsættes, til varen når frem til det nye bestemmelsessted.

Artikel 122

Krav om meddelelse om mangler ved aftaler om køb mellem erhvervsdrivende

1. I aftaler mellem erhvervsdrivende kan køberen ikke påberåbe sig mangler, hvis køberen ikke giver sælgeren meddelelse inden for en rimelig frist med angivelse af, hvori manglen består.

Fristen regnes fra det tidspunkt, hvor varen leveres, eller hvor køberen bliver bekendt med eller kunne forventes at blive bekendt med manglen, hvis dette tidspunkt ligger efter varens levering.
2. Køberen mister retten til at påberåbe sig manglen, hvis køberen ikke giver sælgeren meddelelse om manglen inden to år fra det tidspunkt, hvor varen blev overgivet til køberen i henhold til aftalen.
3. Når parterne har aftalt, at varen skal være egnet til et bestemt formål eller til sit sædvanlige formål i et bestemt tidsrum, udløber fristen til at give meddelelse i stk. 2 først, når det aftalte tidsrum er udløbet.
4. Stk. 2 finder ikke anvendelse i forbindelse med tredjemands krav eller rettigheder, der er omhandlet i artikel 102.

5. Køberen har ikke pligt til at give sælgeren meddelelse om, at ikke alle varerne er blevet leveret, hvis køberen har grund til at antage, at de resterende varer vil blive leveret.
6. Sælgeren kan ikke påberåbe sig denne artikel, hvis manglen vedrører forhold, som sælgeren var bekendt med eller kunne forventes at være bekendt med, og som sælgeren ikke oplyste køberen om.

Kapitel 12 Køberens forpligtelser

AFDELING 1 ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 123

Køberens hovedforpligtelser

1. Køberen skal
 - a) betale prisen
 - b) tage imod levering af varen eller det digitale indhold og
 - c) tage imod de dokumenter, der repræsenterer eller vedrører varerne, eller de dokumenter, der vedrører det digitale indhold, hvis dette kræves i henhold til aftalen.
2. Stk. 1, litra a), finder ikke anvendelse på en aftale om levering af digitalt indhold, hvis det digitale indhold ikke skal leveres mod betaling af en pris.

AFDELING 2 BETALING AF PRISEN

Artikel 124

Betalingsmidler

1. Betaling skal foretages med de betalingsmidler, der er angivet i aftalevilkårene, eller hvis dette ikke er angivet, med de betalingsmidler, der anvendes i sædvanlig forretningspraksis på det sted, hvor der skal ske betaling, under hensyntagen til handlens art.
2. En sælger, der accepterer en check eller anden betalingsanvisning eller et løfte om betaling, formodes kun at gøre dette på betingelse af, at anvisningen bliver efterkommet eller løftet indfriet. Sælgeren kan få tvangsfuldbyrdet den oprindelige betalingsforpligtelse, hvis anvisningen ikke efterkommes, eller løftet ikke indfries.
3. Køberens oprindelige forpligtelse bortfalder, hvis sælgeren accepterer et løfte om betaling fra en tredjemand, med hvem sælgeren har en allerede gældende ordning om, at sælgeren accepterer tredjemands løfte som betalingsmiddel.
4. Ved aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger er forbrugeren ikke forpligtet til at bære udgiften til gebyrer i forbindelse med brug af et bestemt betalingsmiddel, hvis gebyrerne overstiger de udgifter, den erhvervsdrivende har til brug af betalingsmidlet.

Artikel 125
Betalingssted

1. Når det ikke på anden måde kan afgøres, hvor der skal ske betaling, er betalingsstedet sælgerens forretningssted ved indgåelsen af aftalen.
2. Hvis sælgeren har mere end et forretningssted, er betalingsstedet det af sælgers forretningssteder, som har den nærmeste forbindelse med betalingsforpligtelsen.

Artikel 126
Betalingstidspunkt

1. Prisen forfalder til betaling ved levering.
2. Sælgeren kan afslå et tilbud om betaling inden forfaldstiden, hvis sælgeren har en berettiget interesse heri.

Artikel 127
Tredjemands betaling

1. Køberen kan pålægge en anden at foretage betalingen. En køber, der pålægger en anden at foretage betalingen, er stadig ansvarlig for betalingen.
2. Sælgeren kan ikke afvise at tage imod betaling fra tredjemand, hvis
 - a) tredjemand handler med køberens samtykke, eller
 - b) tredjemand har en berettiget interesse i at betale, og køberen ikke har betalt rettidigt, eller det er klart, at køberen ikke vil betale rettidigt.
3. Ved tredjemands betaling i henhold til stk. 1 eller 2 frigøres køberen fra sin forpligtelse over for sælgeren.
4. Når sælgeren accepterer betaling fra tredjemand under omstændigheder, der ikke er omfattet af stk. 1 eller 2, frigøres køberen fra sin forpligtelse over for sælgeren, men sælgeren bærer ansvaret over for køberen for tab, der forvoldes derved.

Artikel 128
Betaling, når der er flere betalingsforpligtelser

1. Når køberen skal foretage flere betalinger til sælgeren, og den betaling, køberen har foretaget, ikke er tilstrækkelig til at dække dem alle, kan køberen på tidspunktet for betaling meddele sælgeren, hvilken forpligtelse betalingen sker til opfyldelse af.
2. Hvis køberen ikke giver meddelelse i henhold til stk. 1, kan sælgeren inden en rimelig frist meddele køberen, hvilken forpligtelse han anser betalingen for at ske til opfyldelse af.
3. Sælgeren kan ikke i henhold til stk. 2 gyldigt anse en betaling for at ske til opfyldelse af en forpligtelse, der endnu ikke er forfalden, eller som er omtvistet.

4. Når ingen af parterne gyldigt har bestemt, hvilken forpligtelse betalingen skal anses for at ske til opfyldelse af, skal betalingen anses for at være sket til opfyldelse af den forpligtelse, der opfylder et af følgende kriterier, der er angivet i prioriteret rækkefølge:
- a) den forpligtelse, der er forfalden, eller er den første, der forfalder
 - b) den forpligtelse, som sælgeren ikke har nogen sikkerhed for, eller som han har mindst sikkerhed for
 - c) den forpligtelse, der er mest byrdefuld for køberen
 - d) den forpligtelse, der opstod først.
- Hvis ingen af disse kriterier er relevante, skal betalingen anses for at ske til forholdsmæssig opfyldelse af samtlige forpligtelser.
5. For så vidt angår stk. 2, 3 og 4, kan betaling kun anses for at ske til opfyldelse af en forpligtelse, der på grund af sin forældelse ikke kan tvangsfuldbyrdes, hvis der ikke er andre forpligtelser, som betalingen kan henføres til i medfør af disse bestemmelser.
6. For så vidt angår den enkelte forpligtelse skal køberens betaling anses for at være sket til dækning for det første af omkostninger, for det andet af renter og for det tredje af hovedstolen, medmindre sælgeren vælger noget andet.

AFDELING 3 MODTAGELSE AF LEVERING

Artikel 129

Modtagelse af levering

Køberen opfylder sin forpligtelse til at tage imod levering ved

- a) at foretage alle de handlinger, som kan forventes, for at sætte sælgeren i stand til at opfylde sin leveringsforpligtelse, og
- b) at modtage varen eller de dokumenter, der repræsenterer varen eller det digitale indhold, hvis dette kræves i henhold til aftalen.

Artikel 130

For tidlig levering og levering af forkert mængde

- 1. Hvis sælgeren leverer varen eller det digitale indhold inden det aftalte tidspunkt, skal køberen tage imod levering, medmindre køberen har en berettiget interesse i at afslå dette.
- 2. Hvis sælgeren leverer varen eller det digitale indhold i en mindre mængde end aftalt, skal køberen tage imod levering, medmindre køberen har en berettiget interesse i at afslå dette.

3. Hvis sælgeren leverer varer eller digitalt indhold i en større mængde end aftalt, kan køberen beholde eller afslå den overskydende mængde.
4. Hvis køberen beholder den overskydende mængde, anses den for at være blevet leveret i henhold til aftalen, og køberen skal betale for den til den aftalte sats.
5. I aftaler om forbrugerkøb finder stk. 4 ikke anvendelse, hvis køberen har rimelig grund til at antage, at sælgeren har leveret den overskydende mængde med vilje og uden, at der var tale om en fejl, med viden om, at den ikke var blevet bestilt.
6. Denne artikel finder ikke anvendelse på en aftale om levering af digitalt indhold, hvis det digitale indhold ikke skal leveres mod betaling af en pris.

Kapitel 13 Sælgers misligholdelsesbeføjelser

AFDELING 1 ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 131

Oversigt over sælgers misligholdelsesbeføjelser

1. I tilfælde af køberens misligholdelse kan sælgeren gøre et af følgende:
 - a) kræve opfyldelse, jf. afdeling 2 i dette kapitel
 - b) tilbageholde sælgerens egen opfyldelse, jf. afdeling 3 i dette kapitel
 - c) bringe aftalen til ophør, jf. afdeling 4 i dette kapitel, og
 - d) kræve renter af prisen eller erstatning, jf. kapitel 16.
2. Hvis køberens misligholdelse er undskyldelig, kan sælgeren anvende enhver af beføjelserne i stk. 1 med undtagelse af at kræve opfyldelse og erstatning.
3. Sælgeren kan ikke anvende beføjelserne i stk. 1 i det omfang, sælgeren var årsag til køberens misligholdelse.
4. Beføjelser, der ikke er uforenelige med hinanden, kan anvendes samtidig.

AFDELING 2 KRAV OM OPFYLDELSE

Artikel 132

Fremsættelse af krav om opfyldelse af køberens forpligtelser

1. Sælgeren har ret til at inddrive betaling af prisen, når den forfalder, og til at kræve opfyldelse af alle andre forpligtelser, køberen har påtaget sig.
2. Når køberen endnu ikke har taget imod levering af varen eller det digitale indhold, og det er klart, at køberen vil være uvillig til at tage imod opfyldelsen, kan sælgeren

ikke desto mindre kræve, at køberen tager imod levering, og kan kræve betaling af prisen, medmindre sælgeren kunne have foretaget en rimelig dækningshandel uden væsentligt besvær og uden væsentlige udgifter.

AFDELING 3 TILBAGEHOLDELSE AF OPFYLDELSEN AF SÆLGERENS FORPLIGTELSE

Artikel 133

Ret til at tilbageholde opfyldelsen

1. En sælger, der skal opfylde aftalen samtidig med eller efter, at køberen foretager opfyldelse, har ret til at tilbageholde opfyldelsen, indtil køberen har tilbudt at opfylde aftalen eller har opfyldt den.
2. En sælger, der skal opfylde aftalen, inden køberen foretager opfyldelse, og som har en rimelig grund til at tro, at køberen ikke vil opfylde aftalen, når tiden er inde til køberens opfyldelse, kan tilbageholde sin opfyldelse, så længe den rimelige grund til at tro dette foreligger. Retten til at tilbageholde opfyldelsen bortfalder dog, hvis køberen giver en tilstrækkelig forsikring om rettidig opfyldelse eller stiller tilstrækkelig sikkerhed.
3. Den opfyldelse, der kan tilbageholdes i henhold til denne artikel, er hele opfyldelsen eller en del af den i det omfang, det er berettiget under hensyn til misligholdelsen. Når køberens forpligtelser skal opfyldes i flere dele eller på anden måde kan opdeles, kan sælgeren kun tilbageholde opfyldelsen med hensyn til den del, der ikke er blevet opfyldt, medmindre der under hensyntagen til køberens misligholdelse er grund til at tilbageholde sælgerens opfyldelse i dens helhed.

AFDELING 4 AFTALENS OPHØR

Artikel 134

Ophør på grund af væsentlig misligholdelse

Sælgeren kan bringe aftalen til ophør, jf. artikel 8, hvis køberens misligholdelse af aftalen er væsentlig, jf. artikel 87, stk. 2.

Artikel 135

Ophør på grund af forsinkelse efter meddelelse om yderligere frist for opfyldelse

1. Sælgeren kan bringe aftalen til ophør i tilfælde af forsinkelse med opfyldelsen, der ikke i sig selv er væsentlig, hvis sælgeren giver meddelelse om en yderligere frist for opfyldelse af en rimelig varighed, og køberen ikke opfylder aftalen inden for denne frist.
2. Fristen anses for at have en rimelig varighed, hvis køberen ikke gør indsigelse mod den uden unødigt ophold. I forhold mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan

den yderligere frist for opfyldelse ikke udløbe inden udløbet af perioden på 30 dage i artikel 167, stk. 2.

3. Når aftalen i henhold til meddelelsen automatisk bringes til ophør, hvis køberen ikke foretager opfyldelse inden for den i meddelelsen fastsatte frist, ophører aftalen ved fristens udløb uden yderligere meddelelser.
4. I aftaler om forbrugerkøb kan parterne ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Artikel 136

Ophør på grund af anticiperet misligholdelse

Sælgeren kan bringe aftalen til ophør, inden der skal ske opfyldelse, hvis køberen har erklæret, eller det på anden måde er klart, at der vil ske misligholdelse, og misligholdelsen vil være væsentlig.

Artikel 137

Omfanget af retten til at bringe aftalen til ophør

1. Når køberens forpligtelser i henhold til aftalen skal opfyldes i flere dele eller på anden måde kan opdeles, og der foreligger en grund til i henhold til denne afdeling at bringe en del af aftalen til ophør, som svarer til en del af sælgerens forpligtelser, der kan udskilles, kan sælgeren kun bringe aftalen til ophør med hensyn til den pågældende del.
2. Stk. 1 finder ikke anvendelse, hvis misligholdelsen er væsentlig i forhold til aftalen som helhed.
3. Når køberens forpligtelser ikke i henhold til aftalen skal opfyldes i flere dele, kan sælgeren kun bringe aftalen til ophør, hvis misligholdelsen er væsentlig i forhold til aftalen som helhed.

Artikel 138

Meddelelse om, at aftalen bringes til ophør

Retten til at bringe aftalen til ophør i henhold til denne afdeling udøves ved at give køberen meddelelse.

Artikel 139

Tab af retten til at bringe aftalen til ophør

1. Når der er blevet tilbudt opfyldelse for sent, eller den tilbudte opfyldelse på anden måde er mangelfuld, mister sælgeren retten til at bringe aftalen til ophør i henhold til denne afdeling, medmindre der gives meddelelse om, at aftalen bringes til ophør inden rimelig tid efter det tidspunkt, hvor sælgeren blev bekendt med eller kunne forventes at blive bekendt med tilbuddet om opfyldelse eller manglen.

2. En sælger mister retten til at bringe aftalen til ophør i henhold til artikel 136, medmindre sælgeren giver meddelelse om, at aftalen bringes til ophør inden rimelig tid, efter at denne ret er opstået.
3. Når køberen ikke har betalt prisen eller ikke har opfyldt aftalen på et andet væsentligt punkt, har sælgeren fortsat ret til at bringe aftalen til ophør.

Kapitel 14 Risikoens overgang

AFDELING 1 ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 140

Retsvirkning af risikoens overgang

Går varen eller det digitale indhold tabt, eller forringes varen eller det digitale indhold, efter at risikoen er overgået til køberen, fritager dette ikke køberen for hans forpligtelse til at betale prisen, medmindre tabet eller forringelsen skyldes sælgers handling eller undladelse.

Artikel 141

Udskillelse af den vare eller det digitale indhold, aftalen vedrører

Risikoen går først over på køber, når varen eller det digitale indhold klart er blevet udskilt som den vare eller det digitale indhold, der skal leveres i henhold til aftalen, enten ved den oprindelige aftale, ved meddelelse til køber eller på anden måde.

AFDELING 2 RISIKOENS OVERGANG I AFTALER OM FORBRUGERKØB

Artikel 142

Risikoens overgang i aftaler om forbruger køb

1. I aftaler om forbruger køb overgår risikoen, når forbrugeren eller en tredjemand, som forbrugeren har udpeget, og som ikke er fragtføreren, har fået varen eller det fysiske medium, som det digitale indhold er leveret på, i sin fysiske besiddelse.
2. I aftaler om levering af digitalt indhold, der ikke skal leveres på et fysisk medium, overgår risikoen, når forbrugeren eller en tredjemand, forbrugeren har udpeget hertil, har fået kontrol over det digitale indhold.
3. Medmindre der er tale om en aftale om fjernsalg eller en aftale indgået uden for fast forretningssted, finder stk. 1 og 2 ikke anvendelse, hvis forbrugeren ikke opfylder sin forpligtelse til at tage imod varen eller det digitale indhold, og misligholdelsen ikke er undskyldelig i henhold til artikel 88. I så fald overgår risikoen på det tidspunkt, hvor forbrugeren eller den tredjemand, forbrugeren har udpeget, ville have fået varen i sin fysiske besiddelse eller fået kontrol over det digitale indhold, hvis forpligtelsen til at tage imod dem var blevet opfyldt.
4. Når forbrugeren sørger for transporten af varen eller det digitale indhold, der leveres på et fysisk medium, og denne mulighed ikke blev tilbudt af den erhvervsdrivende, overgår risikoen, når varen eller det digitale indhold, der leveres på et fysisk medium, overgives til fragtføreren, idet dette er uden virkning for forbrugers rettigheder over for fragtføreren.

5. Parterne kan ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

AFDELING 3 RISIKOENS OVERGANG I AFTALER MELLEM ERHVERVSDRIVENDE

Artikel 143

Tidspunktet for risikoens overgang

1. I aftaler mellem erhvervsdrivende overgår risikoen, når køberen tager imod levering af varen eller det digitale indhold eller de dokumenter, der repræsenterer den.
2. Stk. 1 gælder kun, for så vidt ikke andet er fastsat i artikel 144, 145 og 146.

Artikel 144

Varer, der stilles til rådighed for køberen

1. Hvis varen eller det digitale indhold stilles til rådighed for køberen, og køberen er bekendt hermed, overgår risikoen til køberen på det tidspunkt, hvor køberen skulle have taget imod varen eller det digitale indhold, medmindre køberen havde ret til at tilbageholde modtagelsen af leveringen i henhold til artikel 113.
2. Hvis varen eller det digitale indhold stilles til rådighed for køberen på et andet sted end sælgers forretningssted, overgår risikoen, når der skal ske levering, og køberen er bekendt med, at varen eller det digitale indhold er stillet til rådighed for ham på det pågældende sted.

Artikel 145

Transport af varen

1. Denne artikel finder anvendelse på købsaftaler, der er forbundet med transport af varen.
2. Hvis sælgeren ikke er forpligtet til at overgive varen på et bestemt sted, overgår risikoen til køberen, når varen overgives til den første fragtfører med henblik på videreforsendelse til køberen i henhold til aftalen.
3. Er sælgeren forpligtet til at overgive varen til en fragtfører på et bestemt sted, overgår risikoen først til køberen, når varen overgives til fragtføreren på dette sted.
4. Det har ingen virkning på risikoens overgang, at sælgeren har ret til at beholde de dokumenter, der giver ret til at råde over varen.

Artikel 146

Salg af varer under transport

1. Denne artikel finder anvendelse på købsaftaler, hvor varerne sælges, mens de er under transport.

2. Risikoen overgår til køberen, når varen overgives til den første fragtfører. Risikoen overgår dog til køberen, når aftalen indgås, hvis dette fremgår af omstændighederne.
3. Hvis sælgeren ved aftalens indgåelse vidste eller kunne forventes at vide, at varen var gået tabt eller var blevet forringet, og han ikke oplyste køber herom, bærer sælgeren risikoen for tabet eller forringelsen.

Del V Forpligtelser og misligholdelsesbeføjelser for parterne i aftaler om relaterede tjenesteydelser

Kapitel 15 Parternes forpligtelser og misligholdelsesbeføjelser

AFDELING 1 ANVENDELSE AF VISSE ALMINDELIGE REGLER OM KØBSAFTALER

Artikel 147

Anvendelse af visse almindelige regler om købsaftaler

1. Reglerne i kapitel 9 finder også anvendelse i denne del.
2. Når en købsaftale eller en aftale om levering af digitalt indhold bringes til ophør, ophører eventuelle aftaler om relaterede tjenesteydelser også.

AFDELING 2 TJENESTEYDERENS FORPLIGTELSE

Artikel 148

Forpligtelse til at tilvejebringe resultatet og forpligtelse til at udvise professionel omhu

1. Tjenesteyderen skal tilvejebringe de resultater, der nærmere er angivet i aftalen.
2. Når der ikke er en udtrykkelig eller stiltiende forpligtelse i aftalen til at tilvejebringe et nærmere angivet resultat, skal tjenesteyderen udføre den relaterede tjenesteydelse med den professionelle omhu, som en rimelig tjenesteyder ville udvise, og i overensstemmelse med lovens regler og andre bindende retsregler, der finder anvendelse på den relaterede tjenesteydelse.
3. Ved afgørelsen af, hvad der kræves af tjenesteyderen med hensyn til rimelig professionel omhu, skal der bl.a. tages hensyn til
 - a) arten af de risici, der for kunden er forbundet med udførelsen af den relaterede tjenesteydelse, og deres omfang, hyppighed og påregnelighed.
 - b) hvis der er sket en skade, omkostningerne ved eventuelle forholdsregler, som ville have forhindret denne eller en lignende skade i at ske, og
 - c) den tid, tjenesteyderen havde til at udføre den relaterede tjenesteydelse.
4. Når den relaterede tjenesteydelse i en aftale mellem en erhvervsdrivende og en forbruger omfatter installation af en vare, skal varen installeres på en sådan måde, at den installerede vare er i overensstemmelse med aftalen, jf. kravene i artikel 101.
5. I forhold mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren træffe bestemmelse om, at stk. 2 ikke skal finde anvendelse, eller fravige eller ændre bestemmelsens retsvirkninger.

Artikel 149
Pligt til at forebygge skade

Tjenesteyderen skal træffe rimelige forholdsregler til at forebygge skade på varen eller det digitale indhold samt personskaade eller andet tab eller skade under udførelsen af den relaterede tjenesteydelse eller som følge af den.

Artikel 150
Tredjemands opfyldelse af aftalen

1. En tjenesteyder kan pålægge en anden at opfylde aftalen, medmindre det skal være tjenesteyderen, der opfylder den personligt.
2. En tjenesteyder, der pålægger en anden at opfylde aftalen, forbliver ansvarlig for opfyldelsen.
3. I forhold mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren træffe bestemmelse om, at stk. 2 ikke skal finde anvendelse, eller fravige eller ændre bestemmelsens retsvirkninger.

Artikel 151
Forpligtelse til at udstede faktura

Når der skal betales en særskilt pris for den relaterede tjenesteydelse, og det ikke ved aftalens indgåelse blev aftalt, at prisen skulle være et samlet beløb, skal tjenesteyderen give kunden en faktura, der klart og forståeligt angiver, hvordan prisen blev beregnet.

Artikel 152
Forpligtelse til at underrette om uventede eller uøkonomiske omkostninger

1. Tjenesteyderen underretter kunden og indhenter kundens samtykke, inden han foretager sig videre, hvis
 - a) udgiften til den relaterede tjenesteydelse bliver større end allerede oplyst af tjenesteyderen over for kunden, eller
 - b) den relaterede tjenesteydelse ville koste mere end varens eller det digitale indholds værdi, når den relaterede tjenesteydelse er blevet leveret, for så vidt som tjenesteyderen er bekendt hermed.
2. Undlader tjenesteyderen at indhente kundens samtykke i henhold til stk. 1, kan han ikke kræve en pris, der overstiger den udgift, der allerede er angivet, eller efter omstændighederne værdien af varen eller det digitale indhold, efter at den relaterede tjenesteydelse er blevet leveret.

AFDELING 3 KUNDENS FORPLIGTELSE

Artikel 153

Betaling af prisen

1. Kunden skal betale enhver pris, som i henhold til aftalen skal betales for den relaterede tjenesteydelse.
2. Prisen skal betales, når den relaterede tjenesteydelse er udført, og genstanden for den relaterede tjenesteydelse er stillet til kundens rådighed.

Artikel 154

Adgang

Er det nødvendigt, at tjenesteyderen får adgang til kundens lokaler for at udføre den relaterede tjenesteydelse, skal kunden give tjenesteyderen adgang hertil på et rimeligt tidspunkt.

AFDELING 4 MISLIGHOLDELSESBEFØJELSER

Artikel 155

Kundens misligholdelsesbeføjelser

1. I tilfælde af tjenesteyderens misligholdelse har kunden med tilpasningerne i denne artikel de samme misligholdelsesbeføjelser som dem, der er fastsat for køberen i kapitel 11, idet han kan
 - a) at kræve naturalopfyldelse
 - b) tilbageholde kundens egen opfyldelse
 - c) bringe aftalen til ophør
 - d) foretage afslag i prisen og
 - e) kræve erstatning.
2. Kundens misligholdelsesbeføjelser gælder med forbehold af tjenesteyderens ret til at foretage afhjælpning, uanset om kunden er en forbruger, jf. dog stk. 3.
3. I tilfælde af forkert installation i forbindelse med en aftale om forbruger køb, jf. artikel 101, gælder kundens misligholdelsesbeføjelser, uden at der er forbeholdt tjenesteyderen en ret til at foretage afhjælpning.
4. Er kunden en forbruger, har han ret til at bringe aftalen til ophør ved enhver form for mangel med hensyn til den relaterede tjenesteydelse, der er blevet leveret, medmindre manglen er uvæsentlig.
5. Kapitel 11 finder anvendelse med de nødvendige tilpasninger, herunder de følgende:

- a) med hensyn til tjenesteyderens ret til at foretage afhjælpning ved aftaler mellem en erhvervsdrivende og en forbruger må den rimelige frist i artikel 109, stk. 5, ikke overstige 30 dage
- b) artikel 111 og 112 finder ikke anvendelse på kundens ret til at kræve afhjælpning af den mangelfulde opfyldelse, og
- c) artikel 156 finder anvendelse i stedet for artikel 122.

Artikel 156

Krav om meddelelse om mangler ved aftaler om relaterede tjenesteydelser mellem erhvervsdrivende

1. I aftaler om relaterede tjenesteydelser mellem erhvervsdrivende kan kunden kun påberåbe sig en mangel, hvis kunden giver tjenesteyderen meddelelse inden for en rimelig frist med angivelse af, hvori manglen består.

Fristen regnes fra det tidspunkt, hvor den relaterede tjenesteydelse tilendebringes, eller hvor kunden bliver bekendt med eller kunne forventes at blive bekendt med manglen, hvis dette tidspunkt ligger efter tilendebringelsen af tjenesteydelsen.
2. Tjenesteyderen kan ikke påberåbe sig denne artikel, hvis manglen vedrører forhold, som tjenesteyderen var bekendt med eller kunne forventes at være bekendt med, og som tjenesteyderen ikke oplyste kunden om.

Artikel 157

Tjenesteyderens misligholdelsesbeføjelser

1. I tilfælde af kundens misligholdelse har tjenesteyderen med tilpasningerne i stk. 2 de samme misligholdelsesbeføjelser som dem, der er fastsat for sælgeren i kapitel 13, nemlig
 - a) at kræve opfyldelse
 - b) at tilbageholde tjenesteyderens egen opfyldelse
 - c) at bringe aftalen til ophør og
 - d) at kræve renter af prisen eller erstatning.
2. Kapitel 13 finder anvendelse med de nødvendige tilpasninger. Særligt finder artikel 158 anvendelse i stedet for artikel 132, stk. 2.

Artikel 158

Kundens ret til at afvise tjenesteyderens opfyldelse

1. Kunden kan til enhver tid give tjenesteyderen meddelelse om, at han ikke længere ønsker opfyldelse eller ikke længere ønsker fortsat opfyldelse af den relaterede tjenesteydelse.

2. Når der gives meddelelse i henhold til stk. 1:
 - a) har tjenesteyderen ikke længere ret eller pligt til at levere den relaterede tjenesteydelse, og
 - b) kunden har stadig pligt til at betale prisen med fradrag af de omkostninger, som tjenesteyderen har sparet eller kan forventes at have sparet ved ikke at skulle opfylde aftalen, medmindre der foreligger en grund til at bringe aftalen til ophør i henhold til andre bestemmelser.
3. I forholdet mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Del V Erstatning og renter

Kapitel 16 Erstatning og renter

AFDELING 1 ERSTATNING

Artikel 159 **Ret til erstatning**

1. En fordringshaver har ret til erstatning for tab, der er forvoldt ved skyldnerens misligholdelse, medmindre misligholdelsen er undskyldelig.
2. Tab, der kan ydes erstatning for, omfatter fremtidigt tab, som skyldneren kan forvente at lide.

Artikel 160 **Erstatningens generelle omfang**

Størrelsen af erstatningen for misligholdelse af en forpligtelse er som udgangspunkt det beløb, som vil stille fordringshaveren, som om forpligtelsen var blevet behørigt opfyldt, eller, hvis dette ikke er muligt, da det beløb, som så vidt muligt vil stille ham sådan. Erstatningen skal dække tab, som fordringshaveren har lidt, og fortjeneste, som fordringshaveren på grund af misligholdelsen ikke har opnået.

Artikel 161 **Påregneligheden af tabet**

Skyldneren er kun ansvarlig for det tab som følge af misligholdelsen, som skyldneren forudså eller kunne forventes at forudse ved aftalens indgåelse.

Artikel 162 **Tab, der kan henregnes til fordringshaveren**

Skyldneren er ikke ansvarlig for tab, fordringshaveren har lidt, i det omfang fordringshaveren har bidraget til misligholdelsen eller virkningerne heraf.

Artikel 163 **Tabsbegrænsning**

1. Skyldneren er ikke ansvarlig for tab, fordringshaveren har lidt, i det omfang fordringshaveren kunne have begrænset tabet ved at træffe rimelige foranstaltninger.
2. Fordringshaveren kan kræve betaling af rimelige udgifter, han har afholdt med henblik på at begrænse tabet.

Artikel 164
Dækningshandel

En fordringshaver, der helt eller delvis har bragt en aftale til ophør og har indgået en dækningshandel inden en rimelig frist og på en rimelig måde, kan for så vidt som fordringshaveren har krav på erstatning, kræve betaling af forskellen mellem værdien af det, som skulle have været betalt i henhold til den aftale, der er bragt til ophør, og værdien af det, der skal betales ved dækningshandlen, samt kræve erstatning for yderligere tab.

Artikel 165
Aktuel pris

Når fordringshaveren har bragt aftalen til ophør og ikke har foretaget en dækningshandel, men der kan findes en aktuel pris for opfyldelsen, kan fordringshaveren, for så vidt som han har krav på erstatning, kræve betaling af forskellen mellem prisen i henhold til aftalen og den aktuelle pris på det tidspunkt, hvor aftalen blev bragt til ophør, samt kræve erstatning for yderligere tab.

**AFDELING 2 RENTER VED FORSINKET BETALING: ALMINDELIGE
BESTEMMELSER**

Artikel 166
Renter ved forsinket betaling

1. Er der forsinkelse med betalingen af et pengebeløb, har fordringshaveren uden at skulle give meddelelse krav på renter af beløbet fra det tidspunkt, hvor betalingen forfaldt, og til der sker betaling, med den rentesats, der er fastsat i stk. 2.
2. Rentesatsen ved forsinket betaling er
 - a) når fordringshaverens sædvanlige opholdssted er i en medlemsstat, som har euroen som valuta, eller i et tredjeland, den rentesats, der er anvendt af Den Europæiske Centralbank i forbindelse med dens seneste vigtigste refinansieringstransaktion, der er udført inden den første kalenderdag i det pågældende halvår, eller den marginale rentesats, der er resultatet af licitationsprocedurerne med variabel rente for de seneste vigtigste refinansieringstransaktioner i Den Europæiske Centralbank, med tillæg af to procentpoint
 - b) når fordringshaverens sædvanlige opholdssted er i en medlemsstat, som ikke har euroen som valuta, den tilsvarende rente fastsat af den nationale centralbank i den pågældende medlemsstat med tillæg af to procentpoint.
3. Fordringshaveren kan kræve erstatning af yderligere tab.

Artikel 167
Renter, hvis skyldneren er en forbruger

1. Når skyldneren er en forbruger, beregnes renterne ved forsinkelse med betalingen kun efter satsen i artikel 166, når misligholdelsen ikke er undskyldelig.
2. Der påløber først renter fra 30 dage, efter at fordringshaveren har givet meddelelse til skyldneren med angivelse af forpligtelsen til at betale renter og rentesatsen. Der kan gives meddelelse inden den dato, hvor der skal ske betaling.
3. Et aftalevilkår, der fastsætter en rentesats, der er højere end rentesatsen i artikel 166, eller bestemmer, at der skal påløbe renter tidligere end det tidspunkt, der er fastsat i nærværende artikels stk. 2, er ikke bindende, for så vidt som aftalevilkåret er ubilligt i henhold til artikel 83.
4. Renter ved forsinkelse med betaling kan ikke lægges til hovedstolen med henblik på optjening af renter.
5. Parterne kan ikke til skade for forbrugeren bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

AFDELING 3 ERHVERVSDRIVENDES FORSINKELSE MED BETALINGEN

Artikel 168
Rentesats og tidspunkt, hvorfra renterne påløber

1. Gør en erhvervsdrivende sig skyldig i forsinkelse med betalingen af en pris, der skal betales i henhold til en aftale om levering af varer, digitalt indhold eller en relateret tjenesteydelse, uden at forsinkelsen er undskyldelig i henhold til artikel 88, påløber der renter efter satsen i nærværende artikels stk. 5.
2. Renter efter satsen i stk. 5 begynder at påløbe dagen efter den rettidige betalingsdag eller dagen efter udløbet af betalingsfristen i henhold til aftalen. Hvis der ikke er aftalt en sådan dag eller frist, begynder der at påløbe renter til den pågældende sats
 - a) 30 dage efter datoen for skyldnerens modtagelse af fakturaen eller en tilsvarende betalingsanmodning eller
 - b) 30 dage efter modtagelsen af varen, det digitale indhold eller den relaterede tjenesteydelse, hvis datoen i henhold til litra a) ligger forud herfor eller er uvis, eller hvis det er uvist, om skyldneren har modtaget en faktura eller en tilsvarende betalingsanmodning.
3. Hvis det skal konstateres ved accept eller undersøgelse, om varen, det digitale indhold eller den relaterede tjenesteydelse er i overensstemmelse med aftalen, begynder fristen på 30 dage i stk. 2, litra b), at løbe den dato, hvor der sker accept, eller den dato, hvor undersøgelsen afsluttes. Undersøgelsen kan højst vare 30 dage regnet fra leveringen af varen, det digitale indhold eller den relaterede tjenesteydelse, medmindre parterne udtrykkeligt aftaler noget andet, og det aftalte ikke er ubilligt i henhold til artikel 170.

4. Betalingsfristen, der fastsættes i henhold til stk. 2, kan ikke overstige 60 dage, medmindre parterne udtrykkeligt aftaler noget andet, og det aftalte ikke er ubilligt i henhold til artikel 170.
5. Rentesatsen ved forsinket betaling er
 - a) når fordringshaverens sædvanlige opholdssted er i en medlemsstat, som har euroen som valuta, eller i et tredjeland, den rentesats, der er anvendt af Den Europæiske Centralbank i forbindelse med dens seneste vigtigste refinansieringstransaktion, der er udført inden den første kalenderdag i det pågældende halvår, eller den marginale rentesats, der er resultatet af licitationsprocedurerne med variabel rente for de seneste vigtigste refinansieringstransaktioner i Den Europæiske Centralbank, med tillæg af otte procentpoint
 - b) når fordringshaverens sædvanlige opholdssted er i en medlemsstat, som ikke har euroen som valuta, den tilsvarende rente fastsat af den nationale centralbank i den pågældende medlemsstat med tillæg af otte procentpoint.
6. Fordringshaveren kan kræve erstatning af yderligere tab.

Artikel 169

Godtgørelse af omkostninger ved inddrivelse

1. Skal der betales renter i henhold til artikel 168, har fordringshaveren ret til som minimum at kræve et fast beløb på 40 EUR eller det tilsvarende beløb i den valuta, som prisen i henhold til aftalen skal betales i, af skyldneren til godtgørelse af fordringshaverens udgifter til inddrivelse.
2. Fordringshaveren har ret til af skyldneren at kræve en rimelig godtgørelse af udgifter til inddrivelse, der overstiger det faste beløb i stk. 1, og som er påført ved skyldnerens forsinkelse med betalingen.

Artikel 170

Ubillige aftalevilkår angående renter ved forsinket betaling

1. Aftalevilkår angående tidspunktet eller fristen for betaling, rentesatsen ved forsinket betaling eller godtgørelse af udgifter til inddrivelse er ikke bindende, for så vidt som vilkåret er ubilligt. Et vilkår er ubilligt, hvis det afviger betydeligt fra god handelspraksis i strid med god tro og redelig handlemåde under hensyn til samtlige sagens omstændigheder, herunder varens, det digitale indholds eller den relaterede tjenesteydelses art.
2. Med hensyn til stk. 1 gælder der en formodning for, at et aftalevilkår er ubilligt, hvis det fastsætter et tidspunkt eller en frist for betaling eller en rentesats, der er mindre gunstig for fordringshaveren end det tidspunkt, den frist eller den sats, der er angivet i artikel 167 eller 168, eller fastsætter et beløb for godtgørelse af udgifter til inddrivelse, som er lavere end beløbet i artikel 169.

3. For så vidt angår stk. 1 anses et aftalevilkår, som udelukker renter ved forsinket betaling eller godtgørelse af udgifter til inddrivelse, altid for at være ubilligt.

Artikel 171
Ufravigelige regler

Parterne kan ikke bestemme, at denne afdeling ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.

Del VII Genoprettelse

Kapitel 17 Genoprettelse

Artikel 172

Genoprettelse, hvor en part ikke er bundet af aftalen, eller aftalen bringes til ophør

1. Hvis en af parterne giver meddelelse om ikke at være bundet af en aftale eller bringer aftalen til ophør, skal hver part levere det tilbage, som den pågældende part (herefter "modtageren") har modtaget fra den anden part.
2. Forpligtelsen til at levere det modtagne tilbage omfatter også udbytte og afkast af det modtagne.
3. Bringes en aftale om opfyldelse i flere leveringer eller i flere dele til ophør, skal det modtagne ikke tilbageleveres, for så vidt angår leveringer eller dele, hvor forpligtelserne på begge sider er blevet opfyldt til fulde, eller hvor prisen for, hvad der er blevet gjort, fortsat skal betales i henhold til artikel 8, stk. 2, medmindre aftalen er af en sådan art, at delvis opfyldelse ikke har nogen værdi for nogen af parterne.

Artikel 173

Betaling af pengeværdi

1. Når det modtagne, herunder efter omstændighederne udbytte eller afkast, ikke kan tilbageleveres, og i forbindelse med digitalt indhold, uanset om det er leveret på et fysisk medium, skal modtageren betale pengeværdien af det. Når det er muligt at tilbagelevere, men det ville kræve urimeligt besvær eller urimelige udgifter, kan modtageren vælge at betale pengeværdien, hvis dette ikke vil gribe ind i den anden parts ejendomsret.
2. Pengeværdien af en vare er den værdi, som varen på det tidspunkt, hvor der skal ske betaling af pengeværdien, ville have haft, hvis varen var blevet opbevaret af modtageren indtil dette tidspunkt, uden at varen var gået til eller blevet forringet.
3. Hvis en kunde giver meddelelse om ikke at være bundet af en aftale om en relateret tjenesteydelse eller bringer den til ophør, efter at den relaterede tjenesteydelse er blevet leveret eller delvist leveret, er pengeværdien af det modtagne det beløb, kunden har sparet ved at modtage den relaterede tjenesteydelse.
4. I forbindelse med digitalt indhold er pengeværdien af det modtagne det beløb, kunden sparede ved at bruge det digitale indhold.
5. Har modtageren fået et surrogat i penge eller naturalier i stedet for varen eller det digitale indhold, mens modtageren vidste eller kunne forventes at vide, at der var grundlag for, at den anden part kunne give meddelelse om ikke at være bundet af aftalen eller bringe aftalen til ophør, kan den anden part vælge at rejse krav om

surrogatet eller pengeværdien af surrogatet. Har modtageren fået et surrogat i penge eller naturalier i stedet for varen eller det digitale indhold, mens modtageren ikke vidste og ikke kunne forventes at vide, at der var grundlag for, at den anden part kunne give meddelelse om ikke at være bundet af aftalen eller bringe aftalen til ophør, kan modtageren vælge at tilbagebetale pengeværdien af surrogatet eller tilbagelevere surrogatet.

6. I forbindelse med digitalt indhold, der ikke skal leveres mod betaling af en pris, skal der ikke ske genoprettelse.

Artikel 174

Betaling for brug og renter af modtagne beløb

1. Har en modtager brugt varen, skal han betale den anden part pengeværdien af brugen i ethvert tidsrum, når
 - a) modtageren var årsag til, at den anden part kunne give meddelelse om ikke at være bundet af aftalen eller bringe aftalen til ophør
 - b) modtageren, inden han tog varen i brug, var bekendt med, at der forelå et grundlag for, at den anden part kunne give meddelelse om ikke at være bundet af aftalen eller bringe aftalen til ophør, eller
 - c) det under hensyn til varens art, arten og omfanget af brugen og muligheden for at anvende andre misligholdelsesbeføjelser end at bringe aftalen til ophør ville være utilbørligt at tillade modtageren at bruge varen i den pågældende periode uden at betale et vederlag.
2. En modtager, der er forpligtet til at tilbagebetale pengebeløb, skal betale renter beregnet med satsen i artikel 166, når
 - a) den anden part er forpligtet til at betale for brug, eller
 - b) modtageren gav den anden part anledning til at give meddelelse om ikke at være bundet af aftalen ved svig, trusler og ubillig udnyttelse.
3. I dette kapitel er en modtager ikke forpligtet til at betale for brug af en vare, han har modtaget, eller til at betale renter af pengebeløb, der er modtaget, under andre omstændigheder end de i stk. 1 og 2 angivne.

Artikel 175

Godtgørelse af udgifter

1. Når en modtager har haft udgifter til varer eller digitalt indhold, har modtageren ret til godtgørelse heraf i det omfang, udgiften medførte en fordel for den anden part, hvis udgiften blev afholdt på et tidspunkt, hvor modtageren ikke vidste og ikke kunne forventes at vide, at den anden part kunne give meddelelse om ikke at være bundet af aftalen eller bringe aftalen til ophør.

2. En modtager, der vidste eller kunne forventes at vide, at der var grundlag for, at den anden part kunne give meddelelse om ikke at være bundet af aftalen eller bringe aftalen til ophør, har kun krav på godtgørelse af udgifter, hvis de var nødvendige for at beskytte varen eller det digitale indhold mod at gå tabt eller forringes, og modtageren ikke havde mulighed for at rådføre sig med den anden part.

Artikel 176

Rimelige ændringer

Forpligtelser til at foretage tilbagelevering eller betaling i henhold til dette kapitel kan ændres i det omfang, opfyldelsen heraf ville være åbenbart utilbørlig, særligt hvis parten ikke var årsag til og ikke vidste, at den anden part kunne give meddelelse om ikke at være bundet af aftalen eller bringe aftalen til ophør.

Artikel 177

Ufravigelige regler

I forholdet mellem en erhvervsdrivende og en forbruger kan parterne ikke til skade for forbrugeren bestemme, at dette kapitel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dets retsvirkninger.

Del VIII Forældelse

Kapitel 18 Forældelse

AFDELING 1 ALMINDELIGE BESTEMMELSER

Artikel 178

Rettigheders forældelse

Retten til at få håndhævet opfyldelsen af en forpligtelse og de af denne ret afledte rettigheder forældes ved udløbet af fristerne i dette kapitel.

AFDELING 2 FORÆLDELSESFRISTER OG DERES BEGYNDELSE

Artikel 179

Forældelsesfrister

1. Den korte forældelsesfrist er to år.
2. Den lange forældelsesfrist er ti år eller, for så vidt angår krav om erstatning for personskade, tredive år.

Artikel 180

Begyndelsestidspunkt

1. Den korte forældelsesfrist begynder at løbe på det tidspunkt, hvor fordringshaver bliver eller kan forventes at blive bekendt med de faktiske omstændigheder, på grundlag af hvilke rettigheden kan gøres gældende.
2. Den lange forældelsesfrist begynder at løbe på det tidspunkt, hvor skyldneren skal opfylde sin forpligtelse, eller for så vidt angår erstatningskrav, ved indtrædelsen af den begivenhed, hvorved erstatningskravet opstår.
3. Når skyldneren har en løbende forpligtelse til at gøre eller undlade at gøre noget, anses fordringshaveren for at have en særskilt rettighed med hensyn til hvert tilfælde af misligholdelse af forpligtelsen.

AFDELING 3 FORLÆNGELSE AF FORÆLDELSESFRISTER

Artikel 181

Fristafbrydelse i tilfælde af sagsanlæg eller andre retslige skridt

1. Begge forældelsesfrister afbrydes, når der anlægges sag for at gøre rettigheden gældende.
2. Afbrydelsen varer, til der er truffet en endelig afgørelse, eller til sagen på anden måde er blevet afsluttet. Når sagen afsluttes inden for de sidste seks måneder af forældelsesfristen, uden at der er truffet afgørelse om sagens realitet, udløber forældelsesfristen først, når der er gået seks måneder, efter at sagen er afsluttet.
3. Stk. 1 og 2 finder med de nødvendige tilpasninger anvendelse på voldgiftssager, mæglingssager, sager, hvorved et spørgsmål mellem to parter henvises til tredjemand med henblik på at opnå en bindende afgørelse, og på alle andre sager, der indledes med det formål at opnå en afgørelse angående rettigheden eller for at undgå insolvens.
4. Ved mægling forstås en struktureret proces, uanset hvordan den benævnes eller omtales, hvorved to eller flere parter i en tvist selv forsøger på frivillig basis at nå frem til en aftale om bilæggelse af deres tvist med bistand fra en mægler. Processen kan indledes af parterne eller foreslås eller pålægges af en ret eller være foreskrevet i loven i en medlemsstat. Mægling afsluttes ved en aftale mellem parterne eller ved en erklæring fra mægleren eller en af parterne.

Artikel 182

Udsættelse af fristens udløb i tilfælde af forhandlinger

Hvis parterne fører forhandlinger om rettigheden eller om omstændigheder, der kan give anledning til et krav vedrørende rettigheden, udløber ingen af forældelsesfristerne, før der er gået et år siden den sidste henvendelse som led i forhandlingerne, eller siden en af parterne meddelte den anden, at parten ikke ønskede at fortsætte forhandlingerne.

Artikel 183

Udsættelse af fristens udløb i tilfælde af manglende retshandleevne

Hvis en person uden retshandleevne ikke har nogen repræsentant, udløber ingen af forældelsesfristerne for en rettighed, der tilkommer personen uden retshandleevne, før der er gået et år, enten efter at den pågældende igen har fået retshandleevne, eller efter at der er udpeget en repræsentant.

AFDELING 4 FORNYELSE AF FORÆLDELSESFRISTER

Artikel 184

Fornyelse ved anerkendelse

Hvis skyldneren anerkender rettigheder over for fordringshaveren ved delvis betaling, betaling af renter, sikkerhedsstillelse, modregning eller på anden måde, begynder der at løbe en ny kort forældelsesfrist.

AFDELING 5 FORÆLDELSENS RETSVIRKNINGER

Artikel 185

Forældelsens retsvirkninger

1. Efter udløbet af den relevante forældelsesfrist har skyldneren ret til at afslå at opfylde forpligtelsen, og fordringshaveren mister alle misligholdelsesbeføjelser, undtagen beføjelsen til at tilbageholde sin egen opfyldelse.
2. Det, der er blevet betalt eller overdraget af skyldneren til opfyldelse af forpligtelsen, kan ikke kræves tilbage alene under henvisning til, at forældelsesfristen var udløbet, da der skete opfyldelse.
3. Fristen for forældelse af et krav om renter og andre afledte rettigheder udløber senest ved udløbet af fristen for hovedkravet.

AFDELING 6 ÆNDRING VED AFTALE

Artikel 186

Aftaler om forældelse

1. Reglerne i dette kapitel kan ændres, hvis parterne indgår aftale herom, særligt ved enten at forkorte eller forlænge forældelsesfristerne.
2. Den korte forældelsesfrist kan ikke gøres kortere end et år og kan ikke gøres længere end ti år.
3. Den lange forældelsesfrist kan ikke gøres kortere end et år og kan ikke gøres længere end tredive år.
4. Parterne kan ikke bestemme, at denne artikel ikke skal finde anvendelse, eller gøre undtagelse fra eller ændre dens retsvirkninger.
5. I aftaler mellem erhvervsdrivende og forbrugere kan denne artikel ikke anvendes til skade for forbrugeren.

Tillæg 1

Standardvejledning om fortrydelsesret

Fortrydelsesret

De har ret til at træde tilbage fra denne aftale uden begrundelse inden 14 kalenderdage.

Fortrydelsesfristen udløber 14 dage efter dag 1.

For at udøve fortrydelsesretten skal De meddele os ^[2] Deres beslutning om at gøre fortrydelsesretten gældende i en utvetydig erklæring (f.eks. postbesørget brev, fax eller e-mail). De kan benytte den vedhæftede standardfortrydelsesformular, men det er ikke obligatorisk. ^[3]

Fortrydelsesfristen er overholdt, hvis De sender Deres meddelelse om udøvelsen af fortrydelsesretten, inden fortrydelsesfristen er udløbet.

Følger af fortrydelse

Hvis De udøver Deres fortrydelsesret i denne aftale, refunderer vi Dem alle betalinger modtaget fra Dem, herunder leveringsomkostninger (dog ikke ekstra omkostninger som følge af Deres eget valg af en anden leveringsform end den billigste form for standardlevering, som vi tilbyder) uden unødigt ophold og under alle omstændigheder senest 14 dage fra den dato, hvor vi har modtaget meddelelse om Deres beslutning om at udøve fortrydelsesretten. Vi gennemfører en sådan tilbagebetaling med samme betalingsmiddel, som De benyttede ved den oprindelige transaktion, medmindre De udtrykkeligt har indvilget i noget andet; De vil under alle omstændigheder ikke blive pålagt noget gebyr for en sådan tilbagebetaling. ^[4]

^[5]

^[6]

Instrukser med henblik på den endelige udarbejdelse:

^[1] Her indsættes en af de følgende tekster, der er markeret med anførselstegn:

- a) "hvor aftalen blev indgået", når det drejer sig om en aftale om en relateret tjenesteydelse eller en aftale om forsyning af vand, gas eller elektricitet, og disse varer ikke sælges i et afgrænset volumen eller i en bestemt mængde, fjernvarme eller digitalt indhold, der ikke leveres på et fysisk medium)
- b) "hvor De eller en af Dem angiven tredjemand, dog ikke befragteren, får varerne i fysisk besiddelse", når det drejer om en købsaftale
- c) "hvor De eller en af Dem angivet tredjemand, dog ikke befragteren, får den sidste vare i fysisk besiddelse", når det drejer sig om en aftale om flere forskellige varer, som forbrugeren har bestilt i én ordre, og som leveres enkeltvis)

- d) "hvor De eller en af Dem angivet tredjemand, dog ikke befragteren, får det sidste parti eller den sidste del i fysisk besiddelse", når det drejer sig om en aftale om levering af en vare, der består af flere partier eller dele)
- e) "hvor De eller en af Dem angivet tredjemand, dog ikke befragteren, får den første vare i fysisk besiddelse", når det drejer sig om en aftale om regelmæssig levering af varer over en bestemt periode.

2 Indsæt Deres navn, fysiske adresse og eventuelt telefonnummer, faxnummer og e-mail-adresse.

3 Indsæt følgende, hvis De giver forbrugeren mulighed for at udfylde og indsende oplysningerne om fortrydelsen elektronisk på Deres websted: "De har også mulighed for elektronisk at udfylde og indsende fortrydelsesformularen eller en hvilken som helst anden utvetydig meddelelse om udøvelse af fortrydelsesretten på vores websted [indføj internetadresse]. Hvis De anvender denne mulighed, kvitterer vi omgående på et varigt medium (f.eks. pr e-mail) for modtagelse af en sådan meddelelse om udøvelse af fortrydelsesretten."

4 Indsæt følgende, når det drejer sig om en købsaftale, hvori De ikke har tilbudt selv at hente varerne i tilfælde af fortrydelse: "Vi kan tilbageholde tilbagebetalingen, indtil vi har modtaget varerne retur, eller De har fremlagt dokumentation for at have returneret varerne, alt efter hvad der er tidligst."

5 Indsæt følgende, hvis forbrugeren har modtaget en vare i forbindelse med aftalen:

a indsæt:

- "Vi henter varen." eller
- "De returnerer varerne eller afleverer dem til os eller til ____ [indsæt, hvis det er relevant, navn og fysisk adresse på den person, som De har bemyndiget til at modtage varerne] uden unødigt ophold og senest 14 dage fra den dato, hvor De har informeret os om udøvelsen af aftalens fortrydelsesret. Fristen er overholdt, hvis De returnerer varerne inden udløbet af de 14 dage."

b indsæt enten:

- "Vi afholder udgifterne i forbindelse med tilbagelevering af varerne." eller
- "De skal bære de direkte udgifter i forbindelse med tilbagelevering af varerne." eller
- såfremt De i forbindelse med aftaler om fjernsalg ikke tilbyder at afholde udgifterne til tilbagelevering af varerne, og varerne i kraft af deres art ikke kan tilbageleveres med normal post: "De skal afholde de direkte udgifter i forbindelse med tilbagelevering af varerne, i alt ____ EUR [indsæt beløb]." eller hvis udgifterne til tilbagelevering af varerne ikke med rimelighed kan beregnes på forhånd: "De skal afholde de direkte

udgifter i forbindelse med tilbagelevering af varerne. Udgifterne forventes højst at beløbe sig til omtrent ____EUR." eller

- i tilfælde af aftaler indgået uden for forretningssted, hvor varerne er blevet leveret til forbrugerens hjem ved aftalens indgåelse og i kraft af deres art ikke kan tilbageleveres med normal post: "Vi afhenter varerne for egen regning."

□ "De hæfter kun for eventuel forringelse af varens værdi, som skyldes anden håndtering, end hvad der er nødvendigt for at fastslå varens art, egenskaber og den måde, den fungerer på."

□ Når det drejer sig om en aftale om levering af en relateret tjenesteydelse, indsættes følgende: "Hvis De har bedt om, at levering af en relateret tjenesteydelse påbegyndes inden fortrydelsesfristens udløb, skal De betale os et beløb, som står i forhold til omfanget af det, der blev leveret, inden De meddelte os, at De benyttede deres fortrydelsesret, sammenlignet med fuld opfyldelse af aftalen."

Tillæg 2

Standardfortrydelsesformular

(denne formular udfyldes og returneres kun, hvis fortrydelsesretten gøres gældende)

- Til [her indsættes den erhvervsdrivendes navn, fysiske adresse og eventuelt faxnummer og e-mail-adresse af den erhvervsdrivende selv]:
- Jeg/vi* meddeler herved, at jeg/vi* ønsker at gøre fortrydelsesretten gældende i forbindelse med min/vores* aftale om køb af følgende varer*/levering af følgende digitale indhold/levering af følgende relaterede tjenesteydelse*
- Bestilt den*/modtaget den*
- Forbrugerens navn (Forbrugernes navne)
- Forbrugerens adresse (forbrugernes adresse)
- Forbrugerens underskrift (forbrugernes underskrifter) (kun hvis formularens indhold meddeles på papir)
- Dato

* Det ikke relevante overstreges.

BILAG II

STANDARDMEDDELELSE

Den fælles EU-købelov vil gælde for den aftale, De skal til at indgå. Den fælles EU-købelov for Den Europæiske Union er en alternativ ordning til den nationale købe- og aftaleret, og den kan bruges af forbrugere, der indgår handler på tværs af landegrænserne. De fælles regler er de samme i hele Den Europæiske Union og er affattet med henblik på at give forbrugerne et højt beskyttelsesniveau.

Reglerne gælder kun, hvis angiver, at De samtykker i, at den fælles EU-købelov for Den Europæiske Union skal gælde for aftalen.

De har måske også indgået en aftale telefonisk eller på en anden måde (f.eks. med sms-besked), hvor De ikke kunne få oplysningerne i denne meddelelse på forhånd. Hvis det er tilfældet, vil aftalen først blive gyldig, når De har fået denne meddelelse og har bekræftet, at De giver Deres samtykke.

Deres vigtigste rettigheder er beskrevet nedenfor.

DEN FÆLLES EU-KØBELOV: SAMMENFATNING AF DE VIGTIGSTE RETTIGHEDER FOR FORBRUGERNE

Deres rettigheder, inden aftalen underskrives

Den erhvervsdrivende har pligt til at give Dem de vigtigste **oplysninger om aftalen**, f.eks. om produktet og prisen, herunder oplysninger om alle afgifter og omkostninger og hans egne kontaktoplysninger. Oplysningerne skal være mere detaljerede, når De køber noget et andet sted end der, hvor den erhvervsdrivende har sin forretning, eller hvis De slet ikke møder den erhvervsdrivende personligt, f.eks. hvis De køber på internettet eller pr. telefon. De har ret til erstatning, hvis oplysningerne er ufuldstændige eller forkerte.

Deres rettigheder, når aftalen er underskrevet

I de fleste tilfælde har De 14 dage til at fortryde købet, både hvis De købte varen et andet sted end der, hvor den erhvervsdrivende har sin forretning, og hvis De ikke har mødt den erhvervsdrivende inden købet eller ved købet (f.eks. hvis De købte på internettet eller pr. telefon). Den erhvervsdrivende skal give Dem oplysningerne og en **standardfortrydelsesformular**²³. Hvis De ikke har fået det, har De et år til at fortryde aftalen i.

Hvad kan De gøre, hvis varerne er mangelfulde eller ikke blev leveret som aftalt? De har ret til at vælge imellem: 1) at få varen leveret, 2) at få varen omleveret eller 3) at få varen repareret, 4) at bede om et afslag i prisen. 5) De kan også bringe aftalen til ophør, levere varen tilbage og få pengene refunderet, medmindre det er en meget lille mangel. 6) De kan kræve erstatning for tab. De behøver ikke betale prisen, før De får varerne uden mangler.

Hvis den erhvervsdrivende ikke har leveret en relateret *tjenesteydelse* som lovet i aftalen, har De tilsvarende rettigheder. Når De har klaget til den erhvervsdrivende, har han dog normalt ret til først at prøve at gøre arbejdet rigtigt. Kun hvis det igen ikke lykkes den

²³

Indsæt et link her.

erhvervsdrivende, har De valget mellem 1) at bede den erhvervsdrivende om at levere den relaterede tjenesteydelse igen, 2) ikke at betale prisen, før De får den relaterede tjenesteydelse leveret rigtigt, 3) at bede om et afslag i prisen eller 4) at kræve erstatning. 5) De kan også bringe aftalen til ophør og få pengene tilbage, medmindre det er en meget lille mangel ved den relaterede tjenesteydelse. **Frist for at gøre sine rettigheder gældende, når varer er mangelfulde eller ikke leveret efter aftalen:** De har to år til at gøre Deres rettigheder gældende, efter at De er blevet klar over eller burde være blevet klar over, at den erhvervsdrivende har undladt at handle i overensstemmelse med aftalen. Når den slags problemer først viser sig meget sent, kan De kan rejse et sådant krav i indtil ti år efter det tidspunkt, hvor den erhvervsdrivende skulle levere varen, det digitale indhold eller den relaterede tjenesteydelse.

Beskyttelse mod ubillige aftalevilkår: Hvis den erhvervsdrivende har indsat standardvilkår i aftalen, der er ubillige, er de ikke juridisk bindende for Dem.

Denne liste over rettigheder dækker ikke alle Deres rettigheder, og ikke alle detaljerne er med. De kan se den fælles EU-købelov i dens fulde ordlyd [her](#). Sørg for at læse Deres aftale omhyggeligt.

Hvis der opstår en tvist, bør De måske søge juridisk bistand.